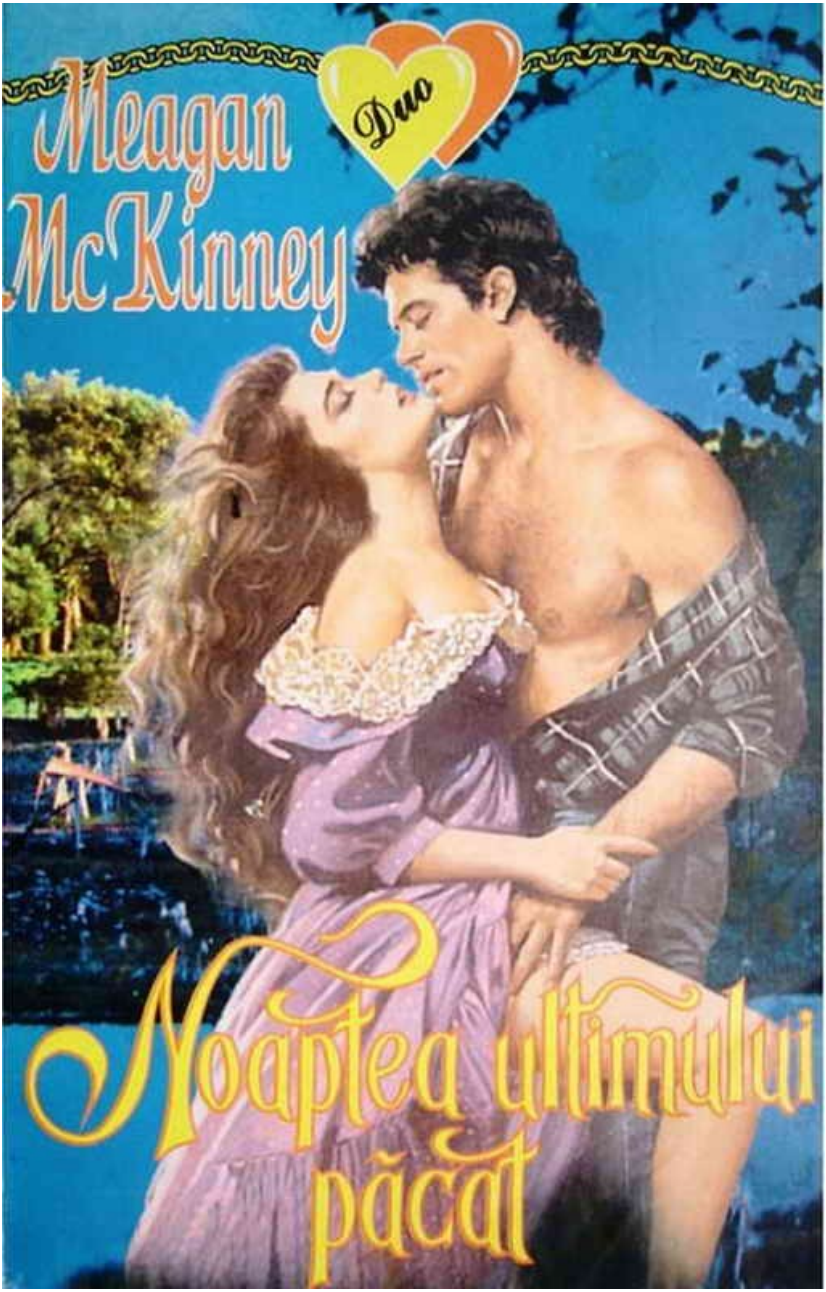
Meagan McKinney
Duo
Noaptea ultimului păcat

MEAGAN McKINNEY
NOAPTEA ULTIMULUI PĂCAT

FAIR IS THE ROSE by Meagan McKinney

Editura Philon 1994

CAPITOLUL 1

Fusese o execuţie nereuşită.

Şi dacă era un singur lucru care să-i displacă doctorului Amoss, acesta era o astfel de execuţie. Examinase cele şapte cadavre înfăşurate în pânză albă şi le întinse pe jos în micul său cabinet. Până şi oamenii aceştia, banda de tâlhari din Dover, ar fi meritat cinstea de a muri de cuţit, trecând astfel în lumea cealaltă. Execuţia lor fusese însă jalnică. Mai ales sfârşitul ei.

Doctorul îşi scutură capul, îşi împinse ochelarii pe nas şi se întoarse la lucru. Îşi petrecuse toată ziua cu banda din Dover: mai întâi privind cum sunt spânzuraţi unui câte unul, apoi ajutase să fie daţi jos şi târâţi în cabinetul lui. Micul târg al Landenului nu avea un antreprenor de pompe funebre, aşa că era treaba doctorului să-i pregătească pentru înmormântare. Îi luase toată după-amiaza să înfăşoare în pânză cinci dintre ei. Acum era la al şaselea.

Doctorul se aplecă spre scuipătoare, însă greşi ţinta şi nimeri în praful de pe duşumeaua goală. Afară, pe sub firma scorojită Tuns, *spălat şi bărbierit, 10 cenţi,* putea să vadă până în marginea oraşului, unde oamenii săpaseră şapte gropi în întinderea necunoscută şi cenuşie a câmpiei.

Umbrele creşteau în cabinetul lui. Era târziu.

Scoase ghetele celui de-al şaselea, apoi îl controla în gură să vadă dacă individul nu avea vreun dinte de fildeş, bun de vândut pentru a-şi scoate plata pentru spânzurătoare. Înfăşură cadavrul, apoi îi tăie numele de pe listă.

Acum nu mai avea cum să-l ocolească. Trebuia examinat şi ultimul dintre ei. Al şaptelea şi cel mai rău.

Macaulay Cain. Numai numele făcea să-i treacă fiori reci pe şira spinării. Îl citise de nenumărate ori pe afişele care anunţau că este căutat. N-ar fi vrut niciodată să fie în pielea cunoscutului pistolar. Pentru Macaulay Cain execuţia fusese deplorabilă. Doctorul se uită fără nicio tragere de inimă la faţa lui. În toată viaţa nu văzuse un om cu care să te căzneşti atât să-l urci pe cal şi să-i pui ştreangul de gât. Chiar când, în sfârşit, faţa îi fusese acoperită de un sac negru şi oamenii erau gata să dea bice calului, Cain continuă să se zbată, cerându-le să aştepte acea telegramă, despre care pretindea că l-ar fi putut elibera.

Telegrama care n-a mai ajuns.

Ticălosul. Doctorul ura o execuţie atât de nereuşită. Nu făcea decât să-l indispună gândul la calul care se cabra şi la Macaulay Cain legănându-se în vânt fără să i se frângă gâtul pentru a scăpa odată de chinuri.

Când totul fu terminat, îi tăiară legăturile, eliberându-i mâinile, pe care i le încrucişară apoi

pe piept. Oamenii tresăriră vizibil când doctorul îi trase sacul, nepregătiţi pentru o aşa privelişte. Dar înainte de a i se acoperi faţa, cu toţii avură uşurarea să vadă aşternându-se pacea şi liniştea pe faţa cu barbă stufoasă, încâlcită şi murdară a proscrisului.

Resemnat parcă, doctorul se îndreptă spre ultimul cadavru. Şeriful urma să ajungă acolo curând să ia morţii pentru a-i înmormânta. Ar fi făcut bine să se grăbească.

În cameră era linişte; se auzea numai bâzâitul muştelor îndărătul ferestrelor şi respiraţia doctorului. Se aplecă spre mort şi întinse mâna să apuce giulgiul.

Şi atunci simţi.

Un alt om poate n-ar fi observat stropul mic de sânge ce picură pe pantofii negri ai doctorului. Un om mal puţin instruit în ale medicinii poate n-ar fi dat nicio atenţie, dar John Edward Amoss îşi petrecuse patruzeci de ani din cei şaizeci pe care-i avea, învăţând un lucru: morţii nu sângerează.

Sigur, unui spânzurat i-ar fi putut transpira gâtul, dar nu atât de mult încât transpiraţia să alunece în josul mesei şi să cadă chiar la picioarele sale.

Doctorului i se ridică părul pe ceafă. Îl mâncau palmele să tragă giulgiul, dar picioarele îi fură mai deştepte. Dădu un pas înapoi. Prea târziu. Mâna ţâşni şi îl înşfăcă de gât.

Scheună ca un câine de preerie prins de un

coiot, dar nu-l auzi nimeni. Tot târgul era adunat la marginea oraşului, aşteptând înmormântarea.

Câteva clipe niciunul din ei nu mişcă, încremeniţi ca într-un grup statuar. Fără să scoată un cuvânt, doctorul asculta horcăitul lui Cain, lacom să-şi umple plămânii. Neputincios, reuşi să îngaime:

— Acum ţi-ai găsit să învii, fiule?

Proscrisul îşi trase pânza de pe faţă. Arăta groaznic. Prea groaznic pentru un miracol. Vocea i se auzi răguşită.

— Da. Sigur. Eu sunt învierea a Doua.

Doctorul aprobă repede, dând din cap, prea înspăimântat ca să poată râde.

— Telegrama. Unde e blestemata aia de telegramă? se înecă nenorocitul, abia auzindu-i-se cuvintele.

— Nu te-a eliberat nimeni, fiule. Nu a venit nicio telegramă.

În tot acest timp, doctorul nu reuşi să-şi alunge gândul de la cei doisprezece oameni împuşcaţi de banda din Dover, întrebându-se câţi dintre aceştia fuseseră oare ucişi de Cain. Şi se mai întreba dacă, în cele din urmă, nu va bate pentru el, cel de-al treisprezecelea, clopotul.

Braţul lui Cain se strânse în jurul gâtului său. Doctorul abia mai putea înghiţi.

— Mă minţi? se schimonosi faţa proscrisului.

— Nu te-aş minţi într-un moment ca ăsta, fiule.

Cain îl privi fix. Apoi zâmbi, un zâmbet care nu îi atinse şi privirea.

— Cred că va trebui să te iau cu mine, doctore. Sunt al dracului de hotărât s-o şterg din oraşul ăsta plin de spânzurători. Indiferent cum.

Omul încetă să mai zâmbească. Încheieturile mâinii şi gâtul îi sângerau. Şi, pentru Dumnezeu, gândi doctorul, avea ochii reci.

Amoss înghiţi în sec, cu greu, cu gâtul strâns în acea încleştare de oţel.

— Nu te vor spânzura din nou. Îţi datorează asta. Toţi am fost de acord că a fost o execuţie proastă.

— Teribil de proastă, scuipă omul.

Doctorul nu răspunse. Se uită spre gâtul spânzuratului. Cu siguranţă, frânghia îi făcuse rana aceea urâtă.

— Ai un cal?

Doctorul nu-şi ridică privirea.

— Da. Afară, în spate. Un ponei indian, brun şi solid. Ia-ţi-l.

— Puşcă?

— N-am. Nu cred în arme. Sunt doctor şi atâta tot.

— Atunci o să te iau cu mine. Trebuie să am o pavăză.

Cain îşi masă gâtul, apoi se ridică, lăsându-şi picioarele să atârne pe marginea mesei. Doctorul înghiţi din nou, gândindu-se că mâna care îl ţinea de gât putea să strângă în orice clipă. Păli de

frică.

— Şi până unde ai de gând să mă târâi după tine?

Înviatul îl privi atent. Ochii aceia de un gri tăios măsurară burta proeminentă, apoi chelia doctorului.

— Am nevoie de timp, îl lămuri sec.

Doctorul înţelese.

— N-o să vorbesc. Cel puţin pentru un timp. Asta o să-ţi dea răgazul care-ţi trebuie. Şterge-o de-aici.

Ochii aceia ciudaţi se îngustară, amintindu-i de ochii unui lup pe care îl văzuse demult, într-o iarnă cumplită.

— De ce ai face asta pentru mine?

— Nu cred într-o a doua execuţie. Ai supravieţuit. Trebuie să fie vreun motiv. Nu-i bine să te joci cu bunătatea lui Dumnezeu.

Cain îl pironi cu privirea.

— Am nevoie de cinci minute, scrâşni într-un final. Dacă nu le capăt, mă voi întoarce din mormânt să te iau cu mine.

— Îţi jur că vei avea cele cinci minute, chiar dacă va trebui să baricadez oamenii şerifului în spatele uşii, rosti doctorul cu toată convingerea pe care o putea avea în acea clipă.

Îşi dădu drumul cu atenţie pe podea, continuând să-şi ţină mâna strânsă pe gâtul doctorului. Trecură împreună în spatele uşii. Pentru o clipă, se priviră şi o înţelegere stranie

păru să-i unească. Seamănă cu lupul de odinioară, gândi doctorul, aducându-şi aminte cum lăsase atunci ţeava puştii în jos, permiţându-i să fugă, păstrând doar amintirea acelor cutremurători ochi de gheaţă. Proscrisul era cu cel puţin un cap mai înalt decât el, slab însă musculos, plămădit parcă din anii petrecuţi în şaua calului. N-avea niciun motiv s-o facă şi totuşi, doctorul se auzi spunând, cu gâtul încă sub strânsoarea aceea teribilă:

— Mult noroc, Macaulay Cain!

Bărbatul tresări. Îl privi ca şi cum ar fi vrut să spună că n-are nevoie de o aşa urare din partea unui om care încercase să-l spânzure. Nu spuse însă nimic şi ţâşni din spatele uşii într-o fugă nebună. Sări în spatele calului şi o luă la goană spre vest, călărind ca un indian, fără şa sau căpăstru, îndreptându-se spre munţi.

Doctorul privi în urma lui, neliniştit să-l vadă depărtându-se liber, asemenea lupului din iarna de demult.

*

De câte ori călătorea, se îmbrăca în negru. Văduvele nu trezeau niciodată suspiciuni. Ele spuneau tot ce se putea spune, prin culoarea hainelor. Christal Van Alen învăţase să se îmbrace în negru. Învăţase şi trucul de a purta mănuşi negre de bumbac, astfel încât nimeni să nu observe că nu avea verighetă. Şi mai învăţase să

poarte o voaletă neagră şi lungă peste faţă, care să-i dea aerul unei văduve, ascunzându-i în acelaşi timp trăsăturile şi vârsta. Astfel îmbrăcată scăpa şi de întrebări şi de conversaţie. Era mai sigur aşa. Se putea crede că o femeie ce călătorea singură ar fi avut nevoie de conversaţia prietenoasă a partenerilor de drum. Dar ea ştia din drumurile ei către vest, că singurul lucru, mai periculos chiar decât banda de ticăloşi din Pawnee, era un străin curios să-i afle trecutul.

Trenul avu o poticnire care o izbi în colţul ascuţit al unui obiect aflat lângă ea. Îl privi. Era o copie miniaturală a unui birou, care părea a fi mândria şi bucuria unui vânjos comerciant de mobilă ce stătea alături. Vagonul putea găzdui şase călători, dar domnul de lângă ea plătise un bilet dublu pentru locul pe care-l ocupa mostrele şi circumferinţa sa robustă. Înghesuită între el şi marginea canapelei, Christal încerca din greu să-şi păstreze rochia neşifonată. Statura ei micuţă nu-i era de niciun folos.

Călătoria devenea tot mai plictisitoare. Aruncă o privire ca din întâmplare celorlalţi trei călători care urcaseră la Burnt Station.

Unul dintre ei era un bătrânel cu o faţă blajină de bunic. Când îl văzuse căutându-se în buzunarul de la piept şi scoţând o *Scriptură* crezuse că e preot. Apoi observă că în carte fusese făcut loc pentru o sticlă metalică, din care se grăbi să tragă o duşcă bună.

Tânărul care stătea alături, un puşti de fapt, privea plin de neastâmpăr pe fereastră, ca şi cum îi era ruşine că merge cu trenul, în loc să facă o treabă mult mai bărbătească şi să călărească singur. Însoţitorul lui părea să-i fie tată. Era un tip cărunt, cu o vestă albastru-pal şi o barbă mare şi sârmoasă, care ar fi avut nevoie de foarfece.

Nimeni nu vorbea. Preotul sorbea din când în când din sticlă; bărbatul cu vesta albastră moţăia; comerciantul îşi privea micuţul birou, gândindu-se, probabil, la viitoarele câştiguri. O altă hurducătură o trimise din nou în colţul cu bucluc. De data aceasta se dădu înapoi, frecându-şi coastele.

— Mă numesc Henry Glassie, doamnă.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe comerciant zâmbindu-i din nou. Era un om cu o înfăţişare foarte plăcută şi părea a fi cea mai potrivită companie pentru o călătorie lungă prin praful preeriei. Numai că ea nu avea nevoie de o astfel de companie. Prefera să tacă. Tăcerea o putea apăra. Măcar de ceilalţi, dacă nu şi de ea însăşi.

Îl privi lung din ascunzişul voaletei. Se întrebă cu amărăciune dacă ar mai fi fost atât de amabil când ar fi ştiut cu cine stă de vorbă. Că faţa ei apărea pe afişe care anunţau că este căutată de la Maine la Missouri. Că mănuşile pe care le purta ascundeau nu numai faptul că nu purta verighetă, ci şi cicatricea din palmă, care era desenată pe fiecare din acele afişe. Văzuse

ultimul afiş în Chicago. Că trecuseră trei ani şi ţinutul Wyoming îi părea suficient de îndepărtat pentru a-i oferi protecţie. Trăise un coşmar în New York. Acum fugea de acel coşmar şi de ea însăşi.

— Doamnă, aş fi atât de onorat să mă adresez dumneavoastră cu…?

Omul îşi ridicase sprâncenele, ca şi cum ar fi implorat-o să-şi spună numele. Se trezi obligată să intre în conversaţie.

— Sunt doamna Smith, spuse ea cu o voce politicoasă.

Bărbatul îi mulţumi cu un zâmbet.

— Un nume minunat, *Smith.* Atât de democratic. Atât de uşor de ţinut minte.

Ea schiţă un zâmbet. Numele ei era atât de banal. Şi totuşi, domnul Glassie o făcea să se simtă măgulită. Poseda toate armele unui comerciant abil: vorbea atent, era prezentabil, avea o ţinută impecabilă. Numai că sărmanele văduve nu prea cumpără mobilă şi conversaţia, spre uşurarea ei, se stinse repede.

Îşi întoarse privirea spre preeria întinsă. Strecură din nou batista sub voaletă şi-şi tamponă uşor fruntea umedă de transpiraţie. Soarele ardea, iar praful pătrundea prin fereastra deschisă, acoperind rochia cu un nisip gălbui. Abia porniseră. Iar până la Noble era un drum lung. Era nerăbdătoare să ajungă acolo.

Auzise o mulţime de lucruri despre Noble în ultimii trei ani. Îşi legase toate speranţele de acel

oraş. Se săturase să tot fugă şi auzise că Noble e un loc în care te puteai ascunde. O mulţime de aventurieri, o mulţime de femei şi nimeni care să pună întrebări. Nici măcar un şerif. Nu avuseseră unul de ani de zile. Oraşul se ridicase din febra goanei după aur şi se stinsese la fel de repede. Dar drumurile sale dăinuiseră şi serveau acum conducătorilor de cirezi şi celor ce mergeau spre nord. Se gândea că îi va fi bine acolo pentru o vreme, lucrând în vreo bucătărie, jucând cărţi, chiar dansând pentru bani. Nu-i plăcea prea mult să danseze pentru bani. Bărbaţii erau de obicei grosolani şi câteodată miroseau urât. Dar ar fi făcut-o, dacă nu găsea altceva de lucru. Se gândea întotdeauna cum să supravieţuiască. Şi erau alte căi mult mai rele pe care se puteau face bani. Mai ales pentru o femeie.

Ochii lui Christal se întunecară ca şi când n-ar mai fi vrut să se gândească la aşa ceva. Viciu. Demult, într-o viaţă de care abia îşi mai aducea aminte, un cuvânt precum viciu n-ar fi intrat în vocabularul ei. În lumea ei viciul era permanent intraductibil şi inexplicabil. Pentru o tânără binecrescută din Manhattan, un astfel de cuvânt era la fel de lipsit de sens ca un cuvânt marinăresc din vechea irlandeză – limbaj pe care Miss Bailey nu îl folosea nicidecum în Conservatorul pentru Tinere Domnişoare, singura şcoală de fete de pe *Strada 5,* unde o purtase cândva destinul.

Dar destinul îşi ieşise din matcă şi acum se

afla în Wyoming, trăind o viaţă pe care altă dată nici nu şi-ar fi imaginat-o, cunoscând acum prea bine viciul; petrecuse trei ani cumpliţi, în care încercase să scape din capcanele sale.

— Trebuia să ne luăm şi-o puşcă, tată. Cu indienii Sioux nu ştii niciodată…

Vocea băiatului o trezi din gândurile negre.

— Acum eşti domn, Pete. Avem bani. N-o să mai purtăm puşcă de-acu nainte. Cum ajungem la St. Louie, ne cumpărăm haine şi suntem domni odată pentru totdeauna.

— Da' n-avem escortă, numai mecanicu' şi un singur însoţitor cu puşcă. Dacă ne opresc? Ăsta-i teritoriul indienilor Sioux şi Cheyenne – toată lumea ştie că ăştia se enervează repede.

— Noble e la o aruncătură de băţ de-aci. Express-ul o să ne ducă fără să-ţi baţi tu capul. De asta-i plătim.

— Oh, tată, oftă Pete.

Aruncă o privire stânjenită spre Christal. Apoi, ca şi când ar fi fost bucuros că aceasta se află în spatele unei voalete, se întoarse spre fereastră, părând a cerceta depărtările.

Indienii. O treceau fiorii numai când pronunţa cuvântul. Pe teritoriul pe care-l traversase auzise cele mai sângeroase poveşti despre Kootenai, Capturtit, Shoshone, Picior-Negru. Erau întâmplări cumplite, care-i aduceau coşmaruri. Dar astfel de coşmaruri nu erau mai rele decât coşmarul pe care-l trăise. Nu se temea de indieni.

Dintr-odată trenul se opri.

La început nu ştiu nimeni de ce. Era o tăcere adâncă, plină de prevestiri neliniştitoare. Zgomotul surd al unei perechi de ghete se auzi deasupra lor, dar era însoţitorul de tren, omul cu puşca.

— De ce ne-am oprit? întrebă dl. Glassie, strângându-şi grijuliu biroul şi privind în jur ca şi cum cineva dintre ei ar fi ştiut răspunsul.

— Nu cred că am ajuns deja la Dry Fork, se încruntă bărbatul cu vestă albastră, apoi scoase capul pe fereastră.

Deschise gura să strige spre mecanic, dar cuvintele îi îngheţară în gât. Când îşi trase capul înapoi, ţeava unei puşti era îndreptată exact spre nasul lui.

Christal îşi încleşta mâinile pe săculeţ până simţi că o dor degetele. Gura îi era uscată. Prin voaletă, văzu preotul închizându-şi brusc Biblia. Afară se auzi tropotul cailor, apoi bufniturile unei încăierări pe vagon. Brusc se făcu linişte.

Mâna murdară a unui alb deschise uşa. Christal văzu mai întâi o pereche de ghete roase, apoi auzi vocea proprietarului lor.

— Salut, domnilor!

Omul zâmbi larg, arătându-şi dinţii stricaţi. Era nebărbierit şi murdar. Îşi trecu repede privirea peste călători. Râse când văzu că ameninţarea îi reuşise.

— Vreţi să ne jefuiţi, îngăimă dl. Glassie, cu

respiraţia tăiată.

Christal privea din spatele voalului negru. Inima i se zbătea ca şi când ar fi vrut să-i spargă corsetul.

— Cain! strigă tâlharul, lăsând puşca în jos. Vor să ştie dacă-i jefuim!

Râse din nou şi-şi trase basmaua pe faţă până sub ochi, în bătaie de joc.

— Ia ascultă, se răsti dl. Glassie, dar nu apucă să mai spună ceva, că apăru un altul.

Christal nu mai văzuse niciodată un astfel de bărbat. Arăta cam ca ceilalţi tâlhari, poate ceva mai înalt şi mai bine făcut, cu o barbă neagră, nerasă de câteva zile. Cămaşa îi era prăfuită şi ponosită şi avea o basma stacojie în jurul gâtului, să-i fie la îndemână pentru a-şi acoperi faţa în caz de nevoie. Şi cu toate acestea era diferit. Părea mult mai periculos decât ceilalţi. Ochii lui aveau ceva ieşit din comun. Nu mai văzuse o aşa privire de oţel, ochi care dădeau fiori de gheaţă în mijlocul verii.

— Bărbaţii să iasă afară, rosti el printre dinţi.

Îşi întoarse apoi privirea către Christal, ţintuind-o locului. Ştia că nu i se vedea faţa, dar asta nu o liniştea prea mult. Spre norocul ei, bărbatul îşi întoarse faţa. Respiră uşurată.

— Vreţi să ne jefuiţi? insistă dl. Glassie, care nu avea de gând să iasă, până când nu afla clar cum stau lucrurile.

— După cum vedeţi, suntem însoţiţi de o

doamnă. Şi nu putem să o părăsim aici fără cineva…

— Am spus să ieşiţi afară.

Tâlharul îl străpunse pe dl. Glassie cu o privire de gheaţă. Comerciantul nu mai avu nevoie de alte argumente.

Unul câte unul, bărbaţii ieşiră. Pete avea o privire sfidătoare, care părea a spune: *Nu mi-e frică de voi.* Tatăl său privea în jur cu disperare, gândind că bătuse atâta cale ca să-şi vadă visurile spulberate de un jaf. De la fereastră, Christal privi către preot. Mâinile îi tremurau, ridicate deasupra capului.

Era evident că bandiţii stătuseră ascunşi lângă podul de la Dry Fork, aşteptându-i. Christal le văzu caii, legaţi sub pod. Numără cinci.

— … sunt reprezentantul *Companiei de Mobilă Paterson* din New Jersey şi compania mea va auzi despre acest comportament jignitor, dragii mei! anunţă dl. Glassie în timp ce primul tâlhar îl căuta de arme.

Cel de-al doilea, cel cu ochii de oţel, îl controla pe bărbatul cu vestă albastră, în timp ce Pete privea încruntat.

— Sunt un om sărac, un om sărac, domnule, se tânguia tatăl lui Pete. N-aveţi de ce mă jefui, sunt un om sărac.

— N-are arme, Cain, strigă primul.

Cain dădu din cap, în semn că auzise. Trase în jos haina lui Pete. Găsi un pistol cu şase gloanţe

în betelia pantalonilor băiatului. Îl luă şi împinse băiatul în lături. Cain trase câteva focuri în aer.

— Ascultaţi! Toţi priveau atenţi şi tăcuţi. O să faceţi restul drumului pe jos, în urma trenului.

Dinspre podul Dry Fork coborau doi călăreţi aducând şi ceilalţi cai.

— Băieţii vor avea grijă să ajungeţi acolo.

— Unde? întrebă Pete curajos.

Cain îl măsură cu o privire rece.

— Într-un oraş numit Falling Water. Ai auzit vreodată de el, puştiule?

Pete scrâşni din dinţi.

— Sigur. E un blestemat de oraş părăsit. N-a mai fost nimeni pe acolo de ani de zile.

— O să mergeţi voi, răspunse Cain sec.

— Ne răpiţi?

— Îhî.

— De ce?

Christal îşi încleşta mâinile de uşă, aşteptând răspunsul. Se întreba dacă era doar un jaf sau altceva, mult mai complicat şi mult mai sinistru. Cel mai rău ar fi fost dacă, printr-o întâmplare, cine ştie cum, ar fi găsit-o unchiul ei.

— Expresul va aduce marţi salariile. Vă păstrăm pentru recompensă.

Cain puse pistolul puştiului în cureaua pantalonilor săi de piele.

— Voi mergeţi în spatele trenului. Zeke are voie să biciuiască pe cel care o să încerce s-o facă pe deşteptu’.

Cel care se dovedi a fi Zeke ieşi cu calul său roib din mijlocul grupului. În mâna dreaptă avea un bici enorm, ale cărui lovituri puteau sfâşia spatele unui bărbat.

Christal văzu o expresie de groază trecând pe feţele călătorilor. Era înspăimântată, dar se consolă cu gândul că unchiul ei nu era în spatele acestei întâmplări. Dacă Baldwin Didier o găsea, nu mai apuca ziua de mâine. Cu bandiţii ăştia măcar mai avea o şansă.

— Nu ne puteţi ţine atât de mult! Până marţi mai sunt patru zile! exclamă dl. Glassie cu gândul la afacerile sale.

Cain ridică din umeri, semn că puţin îi păsa.

— Dar cine eşti dumneata, dragul meu, de crezi că ne poţi face una ca asta?

— Macaulay Cain. Pete simţi un nod în gât.

— Macaulay Cain! Macaulay Cain a fost spânzurat în Londra cu mai bine de o lună în urmă!

— Zice lumea.

— Unii spun că Macaulay Cain a scăpat de spânzurătoare şi a intrat în banda Kineson. Voi sunteţi din banda Kineson? întrebă tatăl băiatului, înspăimântat.

— Se prea poate, dar dacă ai dreptate, ai face bine să nu ne faci necazuri.

Cain vorbi atât de încet, încât Christal nu l-ar fi putut auzi dacă nu ar fi stat chiar lângă vagon. Ameninţarea care se răspândea din vocea aceea

dură, îi dădu fiori, înţelese că fusese prea încrezătoare. Oamenii aceştia erau tâlhari. Făcuseră lucruri îngrozitoare, poate că omorâseră oameni. Erau hăituiţi, disperaţi. Iar ea era o femeie singură.

Un alt bărbat veni călare dinspre pod. Trăgea de căpăstru doi cai, pe care-i priponi de vagon, apoi se apropie de Zeke. Christal scoase capul pe fereastră când Zeke împinse cei şase bărbaţi, cu tot cu mecanic şi însoţitorul de vagon, în spatele trenului, pe linia ferată, de unde acum nu-i mai putea vedea. Îşi muşcă buza şi-şi ocupă din nou locul. Dacă erau doi cai priponiţi, însemna că unul din tâlhari va conduce locomotiva, iar un altul ori va merge pe jos ori – mult mai sigur – va urca lângă ea în vagon.

Simţi cum o cuprinde panica şi vru să fugă în spatele trenului, alături de ceilalţi călători. Nu voia să rămână singură cu unul dintre bandiţi, mai ales cu cel cu ochii metalici.

— Aţi face bine să vă purtaţi frumos cu văduva. N-o să tolerăm să-i faceţi vreun rău, îl auzi pe Pete din spate.

Cuvintele lui o înduioşară. Fusese atât de curajos să spună aşa ceva. Nici nu-şi mai aminti de când un bărbat nu îi mai purtase de grijă.

Se auzi un hohot de râs:

— O să-i fie bine. O să călătorească cu mine.

— Voi merge eu cu ea, se auzi o a doua voce care nu admitea contrazicere.

Fu o pauză lungă până când primul să răspundă.

— Sigur, Cain. Dă-i drumul. Aruncă-i o ocheadă. Oricum, cred că e prea bătrână pentru aşa ceva.

Roţile trenului scrâşniră gata să pornească. Zeke îşi pocni biciul, dar se pare că o făcuse doar pentru intimidare, căci nimeni nu scoase vreun sunet. În schimb, ecoul loviturii răsună peste întinderea preeriei, ca o împuşcătură.

Inima lui Christal se zbătea plină de groază. Avea în săculeţ un mic pistol de manşon. Însă era vechi de aproape cincizeci de ani şi se putea trage cu el doar un singur foc. Ar fi fost o prostie să scoată pistolul acum, într-un vagon înconjurat de bandiţi. Singura ei şansă era să-şi înfrângă frica şi să aştepte. Aşa că îşi strânse săculeţul şi întoarse privirea spre uşă. Cain sări înăuntru cu puşca sub braţ. Trânti uşa după el, apoi lovi de două ori cu patul puştii în capotă şi locomotiva se puse în mişcare. Fără să-i spună nimic, se trânti pe catifeaua prăfuită a canapelei din faţa ei şi împinse cu piciorul preţiosul birou al dl. Glassie în mijlocul vagonului, astfel încât să-şi poată întinde picioarele pe el.

Îl privea prin voaletă, simţindu-şi inima bătând nebuneşte. Cain îşi aşezase liniştit puşca pe genunchi. Avea picioarele lungi şi puternice. Purta pantaloni de piele, tociţi la cusătură de la statul în şa. Îşi trântise pintenii de bronz cu

nepăsare pe lemnul fin al biroului. Era murdar, prăfuit şi asudat. Se aşteptase să miroase urât, a animal, la fel ca primul tâlhar, cel cu dinţii stricaţi. În schimb, dinspre el venea un miros bărbătesc de mosc, care o dezgusta şi o incita în acelaşi timp.

Era cumplit de cald în vagon. Soarele amiezii se înălţase şi praful stârnit de vânt bătea în fereastră cu sălbăticie. Christal îşi simţi transpiraţia de-a lungul feţei, dar n-o şterse. Îşi ţinea mâna pe săculeţ în dreptul pistolului şi privea spre Cain. Transpiraţia i se prelingea pe tâmple şi pe piept.

El privea pe geam, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei. În cele din urmă îşi desfăcu basmaua de la gât astfel încât să-şi poată şterge faţa cu ea.

Tresări. Gâtul bărbatului avea o cicatrice grosolană de jur împrejur. Un singur lucru putea să-i lase o astfel de cicatrice, gândi ea.

Privirea de oţel se aţinti asupra ei. Îşi atinse gâtul şi zâmbi cinic, arătându-şi dinţii albi şi puternici. Se aplecă spre ea.

— Ai simţit vreodată ştreangul în jurul gâtului, doamnă?

Avea un râs aspru şi răguşit. Fără să-şi dea seama îşi duse mâna la gât. Cealaltă mână, cea cu cicatricea ascunsă în mănuşa neagră, şi-o strânse în jurul ei, ca şi cum ar fi încercat să se apere. Încercă să nu se mai gândească la nimic, nici măcar la trecutul ei. Unchiul ei ar fi vrut să-i joace

pe mormânt. Dacă s-ar fi putut, ar fi dorit s-o vadă spânzurată. Oricum nu-i cruţase tinereţea. Fusese ţinută în ospiciul de la Park View până acum trei ani.

Banditul se lăsase pe spate şi-i studia cu atenţia figura învăluită în negru. Fără niciun cuvânt, ridică puşca şi o îndreptă spre ea. Simţi că-i îngheaţă sângele. Se aştepta să-l vadă apăsând pe trăgaci, însă el îndreptă ţeava puştii spre voaletă şi începu să o ridice. Apucă puşca cu ambele mâini, încercând să-l oprească. Avea nevoie de protecţia voaletei. Doar privindu-i ochii îşi dădea seama de asta. Nu voia să-l lase să-i vadă faţa. Nu voia să devină atât de vulnerabilă.

Îl privi speriată. El agaţă voalul şi-l trase în sus, dezvelindu-i într-o clipă faţa. În ochii lui scânteie deodată surpriza. Nu se aştepta să vadă aşa ceva: o fată blondă, de nouăsprezece ani, care-l privea sfidător.

Nu spuse niciun cuvânt. Se priviră lung câteva clipe, ca şi cum s-ar fi măsurat unul pe celălalt. Se temea, dar experienţa o învăţase să nu-şi arate niciodată frica. Luă un aer semeţ şi rece ca o statuie de marmură, lucru uşor pentru o fată educată în aristocraţia New-York-ului. Cain o privi enigmatic.

Christal îşi întoarse faţa spre fereastră, cu dispreţul cu care ar fi expediat un servitor. Însă el îi împinse obrazul cu ţeava puştii, forţând-o să-şi întoarcă faţa înapoi.

Ochii feţei sclipiră de mânie şi frică în acelaşi timp. Îi întâlni din nou privirea. Apoi el făcu cel mai ciudat lucru la care se putea aştepta. Coborî încet puşca, acoperindu-i din nou faţa cu voalul negru. Se lăsă pe spate, îi mai aruncă o privire, pe care ea n-o înţelese, apoi se întoarse spre fereastră, adâncit în gânduri.

— De ce te-au spânzurat? îngăimă ea.

El se întoarse, privind-o ca şi cum voaleta nu ar mai fi existat.

— Poate pentru că trebuia să fiu spânzurat.

Christal crezu fiecare cuvânt al său. De frică, simţi că i se pune un nod în gât, ca şi cum ar fi fost sugrumată. Zâmbetul lui era trist şi în acelaşi timp satisfăcut. Apoi se mulţumi să privească întinderea vastă a preeriei, ca şi când ea n-ar mai fi fost acolo.

CAPITOLUL 2

Prin fereastra deschisă, Christal putea auzi vocile celorlalţi pasageri, bombănind şi înjurând, încercând să ţină pasul cu trenul. Însă, cum drumul devenea din ce în ce mai greu, vocile lor se auzeau tot mai slab, până când tăcură cu totul.

Locomotiva urca spre ţinutul Munţilor Stâncoşi. Prăpăstiile coborau ameţitor, în timp ce crestele lor păreau să atingă cerul. Christal ar fi

putut să jure că vede raiul. Dar drumul era dificil şi nu prea avea timp să guste sentimentul acela copleşitor. Trenul îi legăna şi îi hurduca, aşa că se chinuia să stea bine agăţată de locul ei, de teamă ca nu cumva să cadă peste puşca de pe genunchii banditului.

În sfârşit, se opriră. Aruncă o privire pe fereastră. Cain îşi ridică ghetele de pe preţiosul birou al d-lui Glassie. Nici nu se uită la ea. Deschise uşa şi o împinse să iasă din vagon.

Jumătate din ea s-ar fi repezit afară să vadă dacă ceilalţi călători reuşiseră să-i ajungă din urmă, dar cealaltă jumătate n-ar fi vrut să iasă, riscând astfel să scape pistolul pe fundul săculeţului.

— Văd că nu te mişti, doamnă.

Îi aruncă o privire şi, chiar prin voaletă, îi văzu ochii aceia, uimitor de reci. Coborî cu curaj. Spre surprinderea ei, se aflau într-un oraş. În faţă erau trei clădiri, dintre care două atât de dărăpănate, încât prin crăpăturile pereţilor se vedea cerul albastru. A treia fusese cândva o cârciumă, dar acoperişul se dărâmase, blocând intrarea. Îşi duse mâna la ochi să se apere de lumina puternică a soarelui. O firmă încă mai spânzura deasupra uşilor batante ale saloon-ului, atât de ciuruită de gloanţe, încât nu se mai înţelegea nimic. Zgomotul unei ape curgând printr-un defileu în spatele saloon-ului o făcu să-şi dea seama unde se afla. Cain spusese că vor

merge într-un oraş părăsit numit Falling Water (cascada). Aşadar ajunseseră.

Se întoarse spre răpitorul ei. Niciunul din ceilalţi călători nu se zăreau în praful drumului, însă din spatele cârciumei apărură trei bărbaţi înarmaţi. Cain îndreptă spre ei o faţă pe care nu se putea citi nimic.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă unul din ei, ţinându-şi puşca sub braţ.

Cain arătă cu capul spre drum:

— Vin.

— Am pus mâna pe ei! Am pus mâna pe ei! scanda tâlharul ca apucat.

Cel de-al doilea trase un chiot, în timp ce ai treilea se repezi la Cain.

— Am găsit o cameră în care să-i încui, Cain, aşa cum mi-ai cerut.

Individul era slab şi avea faţa ciupită de vărsat.

— E în podul saloon-ului. Nici nu se putea mai bine. Nu, nici nu se putea mai bine, continuă tâlharul.

— Unde-i cheia? întrebă Cain la fel de scurt, neatins de euforia celorlalţi.

Întinse mâna. Omul îi dădu cheia, ascultător.

— Dar ce avem noi aici?

Cel de-al doilea bărbat, o brută mare şi respingătoare, cu un păr gras, legat într-o coadă la spate, se apropie de ei. Întinse o labă păroasă să-i ridice voaleta, mai mult decât curios. Christal

se dădu înapoi, sprijinindu-se de pieptul lui Cain.

— Destul, mârâi Cain printre dinţi.

Bruta se retrase. Cain o trase lângă el, înconjurându-i talia cu un braţ de oţel, fie s-o împiedice să fugă, fie s-o apere de ceilalţi.

— Avem treabă până vin ceilalţi. Boone, strigă el către brută, du caii la adăpost.

Se întoarse apoi către cel cu zâmbetul strâmb şi spre un bătrân de aproape şaizeci de ani, care tocmai se împiedicase de nişte scânduri.

— Voi doi, mergeţi să vânaţi ceva. Mi se face foame şi fac urât când sunt flămând.

Cei doi aprobară din cap, îşi trecură puştile pe umăr şi dipărură în spatele saloon-ului. Rămăsese din nou singură cu Cain. Erau doar ei doi, clădirile goale, praful ridicat de vânt şi cerul. Nu voia să fie dusă undeva fără ceilalţi călători şi-şi frământă mintea, încercând cu disperare să găsească cale de scăpare. Ţinea strâns săculeţul, căutând trăgaciul cu degetul, dar înainte să-l găsească fu înşfăcată de braţ. Se smuci, încercând şi-şi adune forţele şi s-o şteargă, dar Cain o apucă cu ambele mâini şi începu s-o tragă spre saloon, înainte ca ea să apuce să mai facă vreo mişcare.

— Unde mergem? întrebă, zbătându-se să scape din mâna lui, care o strângea ca o menghină.

Inima îi bătea nebuneşte în piept. El se opri. Îi smulse voalul de pe faţă şi-l aruncă în drum. Vântul îl umflă şi-l rostogoli ca pe o buruiană

uscată.

— Am nevoie de voalul ăsta, spuse ea, cu o expresie sfidătoare, care-i ascundea frica ce-i îngheţase sângele.

Pentru prima dată, văzu un licăr de compasiune în ochii lui. Îl auzi spunând încet:

— Da, ar trebui să-ţi ascunzi faţa. Dar până la urmă n-o să-ţi fie de niciun folos. Iar acum vreau să aflu cu cine am de a face.

O apucă strâns de braţ şi o împinse spre saloon. O forţă să intre dincolo de uşile batante. Christal făcu câţiva paşi, aproape nevenindu-i să-şi creadă ochilor, în saloon nu era cu nimic mai bine decât afară. Un praf gros şi gălbui acoperea totul – podeaua, barul, scaunele şubrede.

— Urcă scările!

I se tăie respiraţia. Se răsuci să-l înfrunte. Nu avea de gând să urce cu el în dormitoarele cârciumei. L-ar fi împuşcat pe loc, decât să-l lase s-o violeze.

— Urcă! spuse el.

Privi în jur să vadă dacă era vreo cale de scăpare. Singura uşă era blocată de el.

Cain înainta. Trăsăturile feţei îi erau înăsprite de umbrele din saloon.

— Cum te cheamă?

— Christal, şopti ea, fără să-l privească.

— Christal şi mai cum?

— Christal Smith.

Un zâmbet flutură pe faţa lui Cain.

— Fără *doamna?*

— Ba da. Doamna Christal Smith, spuse ea fără convingere.

— Când a murit?

Fu cât pe ce să întrebe *cine,* dar îşi reveni repede:

— Soţul meu a murit acum şase săptămâni.

— N-ai fost prea multă vreme măritată.

Christal tăcea.

Cain ridică din umeri şi murmură ca pentru sine:

— Cu toţii ne ducem.

Se întrebă dacă auzise compătimire în vocea lui. Dacă fusese într-adevăr aşa, trebuia să se roage să-i fie de folos; dacă nu, în faţa acestor ochi de gheaţă, Dumnezeu trebuia să aibă milă de sufletul ei.

— Vrei să ştii cine sunt?

Îşi încrucişă braţele peste pieptul larg. Îşi lăsase puşca în vagon, dar nu avea nevoie de ea, cu cele două pistoale atârnate la şold. Se apropie de ea. Christal încercă să-şi păstreze vocea calmă şi nepăsătoare. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se depărta de uşă şi deci şansele ei de a scăpa erau mai mari. Spuse încet:

— Ştiu cine eşti.

El zâmbi.

— Deci, cine sunt?

Mai aruncă o ultimă privire spre uşă, cu nervii încordaţi.

— Eşti Macaulay Cain. Proscrisul.

Cain mai făcu un pas şi atunci ea sări ca o săgeată spre uşile batante. Se împiedică însă în fuste, rostogolindu-se pe podea. Săculeţul cu tot cu pistol căzu în praf. Cain îngenunche, desfăcându-i picioarele şi ţintuindu-i mâinile deasupra capului. Faţa lui părea mai întunecată cu lumina care-i bătea din spate. Fata se zbătea, încercând să-l lovească cu genunchii, dar toată strădania ei nu-l făcu decât să se amuze. Îi venea să-l împuşte numai când îl vedea cum râde. Bâjbâi căutându-şi săculeţul. Simţi şnurul de mătase. Aproape că-l atinse cu vârful degetelor, dar exact în acel moment el îi trase braţele pe lângă ea, departe de săculeţ. Căzuse în cursă. Se uită furioasă la el. Cain se opri. Îi atinse părul. Christal scoase un geamăt de furie. Imobilizată cum era, nu-i putea opri mâna, care-i mângâia părul bogat, desprins din agrafe, uşor încâlcit.

Îi ridică o buclă blondă, care contrasta izbitor cu mâna lui bronzată.

— Dă-mi drumul, icni ea.

— Părul tău are culoarea untului, ştiai asta?

— Am spus să-mi dai drumul!

Îi privi colierul, care dovedea că e prea săracă pentru a-şi permite măcar un medalion ieftin. Apoi o apucă de bărbie, forţând-o să-l privească în ochi.

— Acum i-am văzut. Ai ochi frumoşi. Au culoarea cerului senin. Soţul tău ţi-a spus asta

vreodată?

— Nu-i treaba ta, răspunse ea încet, însă plină de mânie.

Nu îi luă în seamă răspunsul. Mâna îl cobora spre talie. Ea se răsuci brusc. Cain îi mângâie rochia neagră de crep ieftin, coborându-şi uşor palma spre şoldurile ei bine conturate. Vocea îi deveni răguşită.

— Şi talia ta e atât de subţire. Foarte subţire, repetă aproape fără să-şi dea seama.

Încet, privirea îi urcă spre sâni. Christal văzu pe faţa lui că îi plăcea felul în care pieptul i se ridică şi i se lăsa, gâfâind de mânie şi de oboseală. Îi plăcea chiar prea mult.

Îşi strânse buzele şi îl scuipă. Nimeni nu îndrăznise s-o privească astfel până atunci. Nimeni.

— M-ai scuipat, doamnă, dar pentru ce îţi voi face, generalul yankeu Butler o să pară un cavaler pe lângă mine.

Privirile lor se înfruntară. Ştia puţine despre război, dar auzise de generalul Butler. Acesta întemniţase femeile care îndrăzniseră să scuipe asupra trupelor sale.

Cain o săltă de jos. Ea încercă să-şi agate săculeţul, dar el îl prinse şi îl ridică din praf. O luă de talie, în timp ce ea îl zgâria şi îl lovea cu mâinile şi cu picioarele.

Christal pierduse lupta.

Cain o trase spre scări, urcând-o treaptă cu

treaptă. Vrând-nevrând, fata urcă. Mai încercă o dată să se smulgă din braţele lui, însă Cain îi reduse la tăcere revolta, luând-o sub braţul lui puternic. Se zbătuse şi se răsucise atât, încât dantela jupei îi ajunsese până aproape de coapse. Cain intră în camera din capătul scărilor şi o răsturnă pe o somieră murdară. Îl privi prin praful care se ridicase ca un val din salteaua somierei. Nu avea nicio cale de scăpare. Avea de gând să o violeze. Dar mai întâi va trebui s-o ucidă, căci nu o să se lase cu una cu două.

Cain se aplecă asupra ei şi statura lui impunătoare o intimida. Reuşi însă să îl privească sfidător. Îşi petrecuse ultimii trei ani păzindu-se de bărbaţi de teapa lui. Trei ani de chin şi hăituială. Femeile din jurul ei renunţaseră la onoare, constrânse de foame şi lipsuri. Nu se prostituase niciodată. Şi nici n-ar fi făcut-o. Viaţa o formase astfel. Părea rece, rigidă şi distantă. Dar toate acestea erau o mască sub care îşi apăra adevărata ei identitate. Înăuntrul ei era încă acea fetiţă blândă, fragilă şi cuminte din New York, fetiţa care avea nevoie de încredere şi dragoste şi care ar fi putut oferi multă dragoste. Aşa că n-avea de gând să-l lase pe tâlharul acesta s-o violeze, distrugându-i puritatea. Cel puţin atâta timp cât va mai fi în viaţă. Voia să apere acea fetiţă cu toate forţele ei, pentru că dacă ar fi distrus-o, nu-i mai rămânea niciun sprijin în lupta pentru supravieţuire. Dacă fetiţa aceea dispărea,

Christal Van Alen nu s-ar mai fi întors niciodată acasă. Şi nu ar mai fi putut redeveni ce fusese cândva.

El o atinse, privind-o ca şi când ar fi vrut să spună ceva. Dar ea refuză să-l asculte, jurându-şi să-i rupă mai degrabă un braţ decât să-l lase s-o atingă. Frica îi dădu feţei o forţă şi o iuţeală pe care de obicei nu le avea. Începu să dea cu pumnii cât putu de tare. Dezamăgirea fu mare, când pumnii ei se ciocniră de carnea lui tare ca piatra. Pe faţă nu i se citea nici durere, nici supărare; doar surpriza. Însă tot nu reuşise s-o ţină sub control, aşa că ea continuă să-l lovească. Din reflex, ea îşi folosi mâna liberă şi îl pocni peste faţă atât de tare, încât el se opri o clipă, derutat.

— Pisică afurisită, se răsti el, apucându-i şi cealaltă mână.

— N-o să te las s-o faci, n-o să te las!

Deschise gura să-l muşte. El se smuci îndărăt, cu un strigăt de furie.

În cele din urmă se potoliră. Se uită spre el şi-i văzu rictusul aspru al gurii. Îşi freca falca unde primise palma, privind-o furios.

— O să-ţi dau un sfat, doamnă Smith, zise el încet, cu vocea răguşită. Eşti o femeie frumoasă şi ar fi bine să ştii de pe acum de cine să asculţi aici. Sunt o mulţime de bărbaţi singuri în tabăra aceasta.

Christal îşi muşcă buza de jos, să nu o vadă tremurând. Cain se aplecă mai aproape. Îi văzu

scânteile de argint din ochii aceia incredibili.

— Crezi că eşti curajoasă, dar nu eşti. Fără mine n-ai nicio şansă aici. Bărbaţii de afară simt o femeie de la o milă.

— Cum o simt?

Mâna lui îi atinse părul. Nu îşi luase ochii de la ea.

— Cum te simt şi eu, doamnă. Ştiu totul despre tine. Părul tău a fost limpezit în apă de trandafiri, probabil azi dimineaţă. Nu porţi rochia asta prea des, ai îmbrăcat-o abia azi, pentru că miroase a lavandă. Nu foloseşti parfum, pentru că nu-ţi permiţi. Însă miroşi mai bine decât orice parfum, pentru că, atunci când mă apropii de tine, îţi simt mirosul de femeie şi, dacă ţi-l voi descrie mai mult, cred că mă vei pocni din nou. Vocea lui suna tot mai încet, ca o prevestire rea. Tot ce ţi-am spus până acum, face un bărbat să se gândească şi să dorească.

— O să mă apăr, şopti ea, cu vocea stinsă, dar hotărâtă.

Cain râse cu tristeţe:

— N-o să reuşeşti.

Deveni din nou aspru.

— Însă, dacă asculţi de mine şi numai de mine, ai putea ajunge până marţi fără să se folosească toţi de tine ca de o cârpă. Ai înţeles?

Fata păli. Dădu din cap. Înţelesese. El îşi cerea dreptul unic de a abuza de ea. Dar n-avea de gând să-l lase, pentru nimic în lume.

Cain se întoarse şi-şi trase de pe el cămaşa plină de praf. Fata se furişă în spatele patului, gata să o rupă la fugă dacă l-ar fi văzut apropiindu-se din nou. Îl auzi spunând:

— O să fie o săptămână grea, doamnă Smith. Adună-ţi puterile.

Apoi ieşi, trântind uşa în urma lui.

Privi buimăcită la uşa închisă. Alergă speriată spre scaun şi îşi luă săculeţul. Degetele îi tremurau atât de tare, încât abia reuşi să-l desfacă şi curând pistolul fu în mâna ei. Trase apoi scaunul în colţul camerei şi se aşeză, ţinând pistolul în mâinile înmănuşate.

*

Christal se plimba prin întunericul dormitorului ca o umbră, silueta ei neagră amestecându-se cu întunericul camerei. Se afla acolo de câteva ore şi speranţele că va fi eliberată se topiră odată ce păli şi lumina zilei care se ducea. Aflase de la Pete că banda purta numele unuia, Kineson. Probabil Cain trebuia să asculte ordinele acestuia şi de aceea nu îi făcuse nimic atunci. Dar, cu siguranţă avea să mai încerce. Christal îşi încrucişa braţele pe piept şi se cutremură.

Lumina unei lămpi se zări în dreptul uşii încuiate. Se dădu înapoi, în colţul camerei, gândindu-se că soarta ei putea să se decidă acum.

Cain intră cu o lampă în mână. Lumina îi contura silueta înaltă. Faţa îi era lipsită de orice expresie, de orice sentiment. Avea ceva demonic în înfăţişare.

Ridică lampa să vadă mai bine. Ochii îi scânteiară o clipă văzând pistolul din mâna ei. Spuse rar:

— Eşti plină de surprize, doamnă.

Ea îl privea din spatele patului, cu faţa palidă, însă hotărâtă. Cain îşi aruncă privirea spre pistol.

— E cel mai mic pistol pe care l-am văzut vreodată. E vechi. Poţi să tragi cu el un singur foc.

— E de-ajuns.

— Mda, e de-ajuns. Dacă nu greşeşti ţinta.

Făcu un pas spre ea.

— Stai pe loc, spuse hotărâtă.

El se opri.

— Dă-mi cheile, întinse ea mâna.

Cain legănă cheile cu nepăsare.

— Unde ai de gând să te duci, fetiţo, aşa de una singură?

— Cât mai departe de tine.

Cain râse cu o tristeţe amară:

— Sunt lucruri cu mult mai rele decât mine.

— Mă voi feri de ele la momentul potrivit.

Făcu un pas curajos înspre el:

— Dă-mi cheile!

O privi, legănând cheile ca un pendul. Christal fu cuprinsă de un tremur şi îşi dădu seama că stă lângă o fereastră spartă. Se

îndepărtă uşor de fereastră, fără să-şi ia ochii de la el.

— Pe astea le vrei? prinse el cheile în palmă, oprindu-le din pendulare.

Christal aprobă din cap.

— Ia-le pe toate!

Le aruncă înspre ea cu toată forţa. Cheile grele zburară prin aer ca un glonţ, prea repede ca să poată fi prinse şi trecură prin fereastră, împroşcând-o cu o ploaie de sticlă spartă.

Fata ţipă speriată, însă nu-şi luă ochii de la el. Dacă diversiunea nu-l ajutase pe Cain să-i ia pistolul, fusese totuşi suficientă ca să câştige teren. Se afla acum la nici doi metri de ea.

— Dă-i drumul. Pleacă, fetiţo, zise el zeflemitor. Fugi pe scări şi ia-ţi cheile de jos. Voi sta aici şi vei putea să mă încui când te întorci.

Mâna îi tremura pe pistol. Privirile li se întâlniră ca într-un duel. Ochii ei erau atenţi, plini de seriozitate, ai lui erau ameninţători, hipnotici. Nu-şi mai putea dezlipi privirea de la ei.

— Te împuşc dacă te apropii.

— Nu poţi controla situaţia asta de una singură. Sunt prea multe pe care nu le ştii. O să te trezeşti tu ucisă. Dă-mi arma, fetiţo.

Mai făcu un pas înainte. Christal strânse mai tare pistolul, continuând să-l ameninţe, însă Cain nu dădu înapoi.

— Vrei să te împuşc? întrebă ea nedumerită.

Era nebun dacă încerca să se convingă de ce

ar putea fi ea în stare.

— Îmi strici planurile, doamnă Smith, spuse el încet. Nu pot să te las să faci asta.

— Nu ai de ales, dă-te înapoi!

Tremura groaznic. Apucă pistolul cu ambele mâini, de teamă să nu-l scape.

El înainta ca un lup, ţintuindu-şi prada cu privirea. Christal îşi muşcă buza, dorind cu disperare să nu ajungă să o facă. Nu ucisese niciodată un om. Şi nu voia să fie nevoită să o facă acum. Se lovi cu spatele de perete. Nici nu-şi dăduse seama că ea era cea care se retrăgea. El mai făcu un pas, apoi încă unui, ţinându-i privirea captivă într-a lui. Trase piedica pistolului.

El se opri. Se măsurară din priviri câteva secunde, lungi ca nişte veacuri. Bărbatul se purta de parcă ar fi fost sigur că nu va apăsa pe trăgaci. Dar ea se simţea în stare de asta. Spre uşurarea ei, îl văzu făcând un pas înapoi. Apoi ţâşni brusc înainte. Fata ţipă şi apăsă pe trăgaci. Însă mâna îi fusese izbită de perete. Glonţul găuri tavanul.

— De unde ştiai că o să trag? ţipă ea cu vocea sugrumată de furie.

— Ţi se citea în ochi, doamnă Smith.

Se aplecă peste ea ameninţător:

— Când un om îndreaptă arma spre tine, nu-i priveşti mâna ci ochii.

O împinse violent în lături, apoi se îndreptă spre pat, unde era aşezat săculeţul ei negru.

— Nu! strigă ea, însă el nu-i dădu nicio

atenţie.

Îl desfăcu şi-l răsturnă pe pat. Din el căzu un pieptene mic de fildeş şi cinci cartuşe înfăşurate în hârtie, pe care le aruncă pe geam.

— Mai ai şi altele? o întrebă el.

— Nu, şopti ea cu disperare.

— Atunci, totul e în ordine. Hai, vino. O apucă de braţ şi o împinse spre uşă.

— Unde mergem?

— Jos, în tabără. Soba a fost scoasă de aici şi dusă afară. Şi cum eşti singura femeie, o să pregăteşti masa. Ia-o în jos.

Ar fi vrut să-i spună că nu ştie să gătească şi să găsească pe altcineva s-o facă pe slujnica. Nu fusese crescută în Piaţa Washington ca să ajungă acum la bucătărie. Îşi petrecuse zilele cu muzica şi pictura, iar serile cu lucrul de mână. Îşi aducea şi acum aminte de mama sa, stând în fotoliul din verandă şi de Alana, sora ei, atentă la o broderie. Deşi avea doar şase ani pe atunci, reţinuse fiecare detaliu: părul blond al mamei prins într-un coc bogat pe ceafă, şalul albastru, adus de tatăl ei din Paris, acoperindu-i umerii, rochia gri de mătase.

Ochii lui Christal se întunecară. Întâlni din nou privirea lui Cain. Foarte bine, ştia să gătească. Pentru că imaginea aceea tihnită, fusese numai în mintea ei, un vis care nu mai trăia. Şi în ultimii ani făcuse destulă treabă prin cârciumi, ca să se priceapă ce să facă cu o sobă încinsă şi cu un sac de fasole.

Ieşiră din saloon, nu înainte ca el să ridice cheile de jos. Îi arătă drumul. Cain o lăsă să meargă liberă, până când o sclipire din ochii ei îi trăda dorinţa de a fugi. Ca un gardian, o apucă de braţ şi o trase după el. Încercă să se desprindă din strânsoare şi să scape, însă fusta lungă o împiedică şi de data aceasta, iar picioarele i se poticniră în pietrişul drumului.

Curând ajunseră la trecătoare, unde, între pini, licărea focul. Se apropiară. Focul ardea într-un şemineu. Bărbaţii înarmaţi se zăreau pretutindeni, luminaţi din când în când de flăcările focului. Fata numără nouă, cu tot cu Cain. Era unul singur pe care nu-l mai văzuse înainte, un bărbat cu un piept proeminent, acoperit de păr alb, cu umeri mari şi o mustaţă stufoasă. Era aproape la fel de înalt ca şi Cain. Ochii lui îi aduceau aminte de cei ai unui doberman fioros.

Privi în jur neliniştită, căutându-i pe ceilalţi călători. Îl auzi din spatele ei pe Cain:

— Bine, du-i sus în saloon şi încuie-i acolo. Boone, poţi să le duci şi ceva mâncare când o fi gata.

Apoi îl văzu pe dl. Glassie, cu frumosul său costum plin de praf. Dar ceea ce o îngrozi, nu fu faţa lui încruntată, nici faptul că tremura tot de oboseală, ci cătuşele prinse de mâini şi de picioare, de care erau prinşi cu un lanţ, unul după altul şi Pete şi tatăl său şi preotul şi mecanicul. Niciunul dintre călători n-ar fi avut cum să scape.

Ea era singura dintre ei care ar fi avut vreo şansă.

Călătorii trecură prin faţa ei, unul în spatele celuilalt. Privi neputincioasă spre Pete dar tâlharul care ţinea biciul ridică mâna ameninţător, făcându-l să tacă. Lanţul scrâşnea şi zăngănea, în timp ce coloana dispărea pe poteca spre oraş. O cuprinse din nou frica.

— Deci asta e femeia!

Înlemni. Se întoarse şi-l văzu pe omul cu păr alb, uitându-se lung la ea. Curând îşi dădu seama că toţi bărbaţii se holbau la ea şi că orice discuţie din jurul focului încetase. Unul dintre ei îşi linse buzele. Simţi cum i se ridică părul în vârful capului. Stătea ca o statuie, incapabilă să mai facă vreo mişcare.

— Ea o să gătească, Kineson.

Vocea lui Cain, profundă şi gravă o trezi din transă, îi reveni prezenţa de spirit şi îşi dădu seama că omul cu păr alb era Kineson. El era, deci, şeful bandei. Toţi ochii aceia hulpavi îi dădeau fiori de gheaţă. Făcu un pas înapoi, însă Cain îi opri retragerea. Fără nicio posibilitate de scăpare, se trezi faţă în faţă cu şeful bandei.

— Apropie-te, fetiţo, zise Kineson, arătând spre şemineu. Am o poftă de lup.

Un zâmbet răutăcios îi brazdă faţa. Îi veni să-l scuipe drept în faţă, însă Cain o împinse spre şemineu. Se răsuci din strânsoarea lui şi-i aruncă o privire cu care ar fi vrut să-l poată ucide. Plină de năduf, cu nervii întinşi ca nişte corzi gata să

plesnească, apucă oala şi sacul cu fasole uscată. Trânti fasolea în oală şi o puse pe foc. Ochii tâlharilor se scurgeau spre ea.

Se simţi trasă de fustă. Privi în jur şi văzu că toţi bărbaţii aceia se adunaseră în jurul focului, încercuind-o, în afară de Cain. Acesta se retrase şi-şi curăţa nepăsător pistoalele. Din nou, o mână o trase de fustă. Se depărta de tâlharul cu pricina, cu ochii plini de ură. Dar abia scăpă de acesta şi un altul o prinse. Bărbaţii râdeau zgomotos, le plăcea jocul acesta, îi venea să plângă, dar se stăpâni. Dacă ceda, era a lor. Aşa că jocul continuă, tâlharii strângând cercul, distrându-se pe seama fricii şi disperării ei. Alerga dintr-o parte în alta, negăsind scăpare. Kineson puse capăt jocului, ridicându-i jupa şi înşfăcând-o de genunchi. Nu putea să mai scape. Kineson îi smuci braţul şi ea se prăbuşi în ţărână.

Tâlharii hohotiră grosolan. Kineson se aplecă spre ea, dar înainte să apuce s-o atingă se trezi înşfăcată de Cain. Încercă să-l lovească, gândind că vrea s-o atace, însă îl auzi spunându-i cu asprime:

— Du-te şi fă-ţi treaba!

Simţi că-i vine inima la loc, dar nu îşi putea desprinde ochii de la Cain. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi putut crede că încercase s-o salveze din mâinile celorlalţi. De altfel, Cain nu participase la jocul acela odios. Stătuse tot timpul în umbra şemineului privind. Până când ea căzuse.

Se întoarse la oala cu mâncare, cu un sentiment ciudat de recunoştinţă. Era probabil nebună să creadă aşa ceva despre Macaulay Cain. Cu siguranţă, pusese capăt torturii ei de dragul unei cine liniştite. Îi aruncă o privire furişă. Cain se întorsese la locul său, cercetându-şi pistolul, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit.

— Cain… ştii… câteodată mă întreb cine este, de fapt, şeful bandei… tu sau eu?

Kineson se aşezase, cu ochii ameninţători. Toţi ochii se întoarseră spre Kineson şi Cain, care îşi lustruia pistolul la fel de nepăsător.

— Ai de gând să răspunzi, băiete?

Cain lăsă încet revolverul şi îşi ridică ochii. Christal îşi ţinu respiraţia, cu mâna uitată pe lingura de lemn. Conflictul clocotea mai tare decât oala ei.

— Asta e banda ta, şi-ţi poartă numele. Nu mi-am atârnat numele de blestemăţia asta.

Fiecare cuvânt al lui Cain se auzise tăios şi rece. Kineson o privi pe Christal ca un învingător. Zâmbi şi se aşeză liniştit.

— Atunci să nu uiţi asta, băiete.

Vocea lui Cain răspunse ea un tunet.

— Nu-mi spune mie *băiete.* Tu să nu uiţi asta sau vei fi mort înainte s-o mai poţi face.

Toţi înlemniră. Primul care îşi reveni fu Kineson. Privi spre Cain cu o nelinişte rău prevestitoare. Erau nişte datorii neplătite încă între cei doi. Kineson era şeful bandei, însă

oamenii păreau a se teme mai mult de Cain. Cain era mult mai abil. La o luptă cu pistoalele, până şi Christal ar fi pariat pe Cain. Şi Kineson ştia asta.

Îşi scarpină falca şi ceru de băut, punând capăt incidentului. Însă Christal văzu curând că răfuiala era departe de a se fi sfârşit. Bandiţii reveniră la normal, iar ea continuă să gătească. Mai târziu, când nimeni nu mai era atent la asta, îl văzu pe Kineson urmărindu-l pe Cain cu ochii arzându-i de o ură neîmpăcată.

CAPITOLUL 3

Dură un veac până când fu gata mâncarea. În tot acest timp oamenii vorbiseră încet, aruncând priviri furişe către Cain, care îşi curăţa liniştit arma. Kineson ignoră pe toată lumea, în afară de Christal. Nu făcea o mişcare fără să nu-i simtă privirea sfredelind-o.

Un om luă un banjo şi începu să zdrăngăne. Cântecul lui, chiar prost cântat, îi dădea lui Christal fiori reci.

Sunt doar un bătrân soldat rebel,

Nu dau nici doi bani pe acest sfânt pământ al libertăţii,

Sunt fericit că am luptat, mi-am dorit doar să învingem,

Şi nu-mi voi cere niciodată iertare, orice aş

face.

Războiul se terminase de zece ani. Abia şi-l mai amintea, căci o afectase prea puţin. Viaţa îşi continuase mersul ei firesc pentru aristocraţia bogată a New York-ului. Christal nu cunoscuse nici măcar un singur om care să fi fost afectat de pe urma Războiului de Secesiune, până la acest tâlhar, care-şi cânta cântecul de revoltă.

Singura amintire legată de război era acea zi în care mulţimea ieşise în stradă, iar tatăl ei o ridicase pe umăr să vadă trupul neînsufleţit al lui Lincoln. Banda lui Kineson nu era altceva decât o adunătură de simpatizanţi ai sudiştilor. Dacă se gândea mai bine, vorba lui Cain era tărăgănată, ca a sudiştilor. De fapt, bieţii călători căzuseră în mâna unor cete de proscrişi ai Confederaţiei.

Unul câte unul, bărbaţii începură să cânte, până când Christal fu nevoită şi-şi astupe urechile.

Se uită la Cain. Se oprise din lucru, iar ultimul vers îl cântase împreună cu ceilalţi, cu o privire pierdută şi tristă.

Amestecă neliniştită în mâncare, rugându-se să nu se descopere că era din New York. Se crispa toată când îşi aduse aminte că domnul Glassie le spusese că e din Paterson, New Jersey. N-avea să-i fie bine pentru asta.

Oamenii cerură să mănânce. Le trânti furioasă mâncarea în farfurie, iar ei se aşezară începând să înfulece ca urşii. Se aşeză epuizată lângă foc, întrebându-se dacă nu avea acum

prilejul să fugă.

Unde s-ar fi dus, nu ştia. Aruncă o privire furişă spre dumbrava de plopi care se zărea dincolo de focul de tabără. Dacă ar fi fugit până în drumbravă, poate ar fi reuşit să se ascundă, ajutată de întuneric. Şi dacă i-ar fi surâs norocul, poate a doua zi ar fi ajuns la cabana vreunui miner sau vânător.

Se uită încet la fiecare dintre ei să se asigure că erau atenţi la farfuriile lor. Erau. Chiar şi privirea lascivă a lui Kineson coborâse în farfurie din nevoia de a-şi potoli foamea. Sângele îi pulsa de nerăbdare. Se uită din nou în întuneric spre păduricea de plopi. Apoi privirea ei se ciocni de a lui Cain.

De când veniseră lângă focul de tabără, făcuse tot posibilul să n-o bage în seamă. Acum însă n-o mai ignora. Văzu pe faţa lui că ştia că încearcă să scape. Văzu de asemenea zâmbetul lui zeflemitor care parcă o aţâţa să încerce. E drept că îi oprise pe ceilalţi s-o hărţuiască, însă, pe de altă parte, era asemeni lor. Dacă ar fi fugit, ar fi alergat şi el să o prindă.

Îşi strânse umerii. Fusese atât de absorbită de planurile ei de evadare încât nici nu observă când Kineson se apropie de ea.

Bărbatul îi zâmbi. Simţi o nelinişte trecându-i prin corp ca un foc lichid. Se întoarse, însă şemineul îi bloca drumul. Încercă să-l împingă, însă era prea puternic. Kineson îi prinse faţa în

palme şi-i privi atent trăsăturile feţei palide de frică. Îi împinse mâinile, dar asta nu făcu decât să-l amuze. Zâmbi din nou şi o prinse iar, de data aceasta apucând-o cu brutalitate de talie şi încercă s-o sărute.

— E a mea, Kineson.

Kineson privi în spate. Cain se afla acolo, cu mâna dreaptă încordată lângă coapsă, pregătit să-i zboare creierii.

— Scapă-mă de el, imploră fata cu ochii ei albaştri plini de spaimă şi furie.

Se uită la Cain, dar ochii ei se loviră de o privire de gheaţă. Era clar că voia să păstreze ceea ce considera a fi proprietatea lui.

Cu toate astea, Kineson se înfurie. Scuipă nervos:

— Ce înseamnă asta, Cain? De ce o aperi pe fetişcana asta? O vrei tu?

— Mda.

Cain îşi încrucişa leneş mâinile pe piept.

— N-ai de gând s-o împărţi?

— Nu.

Kineson îl fulgeră cu privirea. Cain îi întoarse privirea fără să clipească. Între ei se desfăşură o luptă mută. Niciunul nu ceda. Curând, mâna lui Kineson păru să caute pistolul. Strânse mânerul în palmă apoi privi spre mâna lui Cain. O mare greşeală. Faima de pistolar a lui Cain se datora vitezei şi preciziei sale, şi, aşa cum Christal ştia deja, faptului că putea citi în ochii adversarului şi

reuşea să tragă primul. Kineson îl privi din nou şi Christal văzu că şeful bandei îşi dă seama că e în dezavantaj.

Fetei nu-i veni să creadă. Banda purta numele lui Kineson, Cain fiind doar unul dintre oamenii lui. Dar acum nu mai era atât de sigură cine era şeful. Kineson putea fi intimidat de Cain.

Kineson se întoarse şi întinse degetul ameninţător spre ea. Părul său şi mustaţa albă contrastau cu faţa roşie de furie.

— Acum îţi aparţine, dar n-o să fiu atât de fraier să mă uit la tine cum îi acorzi mila ta. E o prizonieră, să nu uiţi asta.

Dădu din cap, roşu de mânie.

— Dă-i drumul! Pune mâna pe ea. Fă-o femeia ta. Dar fă-o acum sau dă-te la o parte.

Cain îşi întoarse ochii de gheaţă spre ea. Kineson îi oferise un test de loialitate. O viola şi câştiga testul sau o salva şi eşua. Christal simţi un fior rece pe şira spinării. Faţa lui Cain era de nepătruns, nu lăsa nimic să se citească pe ea. Pentru o secundă, fata crezu că vede pe chipul lui regretul pentru ceea ce trebuia să se întâmple, dar emoţia, dacă existase într-adevăr, dispăru imediat.

Încercă să fugă, izbindu-se de strânsoarea lui. Frica îi dădu o putere neobişnuită şi ţâşni ca o săgeată printre bărbaţii care se strânseseră roată în jurul ei. Cain îi spusese să-i dea ascultare întru totul, dovedindu-i că vrea să o apere pentru a nu fi

violată de restul bandei. Dar nu îi spusese cine ar putea-o apăra să nu fie violată chiar de el.

Ajunsese aproape de adăpostul pădurii întunecate înainte ca el să o prindă. Cu o mişcare rapidă şi bruscă o prinse în braţe şi îi strivi buzele sub ale sale. Cu cât încerca să se zbată mai tare, cu atât oamenii îşi înteţeau strigătele şi chiotele sălbatice. Îi împinse pieptul cu pumnii, dar fu ca şi când ar fi încercat să clintească o stâncă de granit. Îşi smucea capul în stânga şi în dreapta, încercând să se apere de sărutările lui, însă nu reuşi. Buzele lui se apropiau cu forţă de ale ei, faţa lui nebărbierită îi zgâria pielea fină.

Îi simţi limba alunecându-i în gură. Ar fi muşcat-o, însă şocul fu atât de mare încât rămase pe moment împietrită, îl privi la lumina slabă a focului. Faţa lui era lipsită de orice milă. Nimic nu l-ar fi oprit. Trebuia s-o violeze şi s-o umilească pentru a-şi dovedi loialitatea faţă de bandă, şi era hotărât s-o facă. Avea de gând să treacă peste mândria şi demnitatea ei.

O sărută din nou, dar de data aceasta avu prezenţa de spirit de a-l muşca. Îşi înfipse dinţii în limba lui. Cain îşi smuci capul îndărăt, cu buza însângerată.

— Iisuse! scrâşni el privind dâra de un roşu aprins ce se scurgea pe mână. Fu exact pauza de care Christal avu nevoie. Sări. Mâna lui se întinse să o prindă şi îi sfâşie umărul corsajului. Nasturii metalici se împrăştiară în iarbă, lăsând să i se

vadă pielea albă. Din instinct, ridică braţele să-şi acopere sânii. Greşeala îi fu fatală. Cain o prinse din nou în braţe, cu ochii trădând triumful, dar, ciudat, fără nicio satisfacţie.

— Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău, dacă tu nu vei avea milă de al meu, reuşi ea să şoptească înainte ca el să o reducă la tăcere cu un alt sărut.

O forţă să-şi deschidă iar gura şi-i simţi gustul sărat al sângelui, izul animalic ce-i amintea de cel al lupilor în perioada de împerechere. Îi scăpă un suspin înăbuşit.

Luptase cu toată forţa ei, însă fără niciun folos. O dureau mâinile de cât îl lovise. Şi buzele o dureau. Treptat, puterile îi slăbiră şi-şi dădu seama că era cu totul sub controlul lui. Tot ce avea el acum de făcut era s-o aşeze jos, să-i ridice fustele şi s-o violeze în faţa tuturor. Inocenţa pe care şi-o apărase avea să fie distrusă, iar după această seară nu avea să mai fie ce fusese până acum. O altă fată, distrusă şi umilită avea să-i ia locul.

Auzea în spatele lor râsetele şi încurajările oamenilor, aplaudând isprava lui Cain. Se întreba ce fel de monstru era omul acesta de se purta astfel cu o femeie. Cain o ridicase de subsuori şi o trase din bătaia luminii sub un acoperiş dărăpănat, căzut la pământ. O împinse în spatele acestuia, ca şi cum i-ar fi fost cumva ruşine şi încerca să-şi protejeze propria identitate.

O împinse la pământ. Conurile de pin, uscate de arşiţa verii, trosniră sub ea, însă pământul era încă rece şi răcoarea lui îi dădu un ultim imbold să încerce să opună rezistenţă. Se agăţă de el, însă el o împinse din nou, sfâşiindu-i mâneca. Banda părea să fie încântată de zgomotul de pânză sfâşiată, căci îi auzi hohotind aprobator. În cele din urmă, Cain îi prinse mâinile într-ale sale şi le ţintui la pământ. O acoperi cu greutatea trupului său. Respiraţia ei deveni tot mai grea şi mai rapidă, în aşteptarea inevitabilului. Încerca să se detaşeze de propriul corp, astfel încât durerea să fie doar fizică.

— Ţipă! îi porunci el încruntat.

Ea îşi închise ochii fără să-l ia în seamă, fericită că nu putea să-l vadă în întuneric.

— Ţi-am spus să ţipi, plângi, gemi! îi şopti el. Hai odată!

Christal deschise ochii. Nu-i putea vedea faţa, dar acum blestemă întunericul. Îi părea ireal, dar vocea lui trăda totuşi dorinţa de a o ajuta.

Cain se împinse între coapsele ei desfăcute, însă nu făcuse niciun gest să-i ridice rochia.

— Am spus să ţipi, naiba să te ia! se răsti, acoperindu-şi vocea cu trosnetul conurilor de pin.

Fata gemu. Vocea ei se auzi ca o implorare tremurată şi atât de feminină, încât dincolo de adăpost se auziră vocile bărbaţilor incitaţi de cedarea ei.

— Din nou, mârâi el convingător.

Înţelese dintr-odată ce făcea el. Suspină greu. Acest proscris pusese stăpânire pe viaţa ei, osânda sau salvarea ei erau în mâna lui. Iar acum el alesese salvarea. Era un criminal ce lua asupra lui soarta ei. Fu copleşită de un sentiment puternic de recunoştinţă, începu să plângă, neputându-şi ascunde emoţia. El scoase un strigăt sălbatic din adâncul pieptului şi se culcă peste ea, tăcut, aşteptând să vadă dacă cei de dincolo îl crezuseră. Se auzea numai plânsul ei slab. Dincolo de adăpost era tăcere. Apoi bărbaţii începură să vorbească de parcă nimic nu se întâmplase.

Încet, fata îşi venea în fire. Simţea greutatea lui Cain deasupra ei. Spatele îi îngheţase, dar pieptul, acoperit de trupul lui, îi era fierbinte. Respira greu. Erau atât de aproape încât îi simţea inima bătând.

— De ce…? şopti ea, dar el îi atinse buzele să tacă.

Îi şopti încet şi răguşit:

— Dacă vorbeşti despre asta, mă omori. Mai rău de atât, o să mori şi tu.

Dădu din cap, dar se întrebă în continuare de ce o salvase. Avea toate motivele să o violeze, în schimb el făcuse tot spectacolul ăsta. Şi totuşi, nu-i făcuse niciun rău. Se întrebă dacă nu cumva Cain îi semăna puţin, dacă această faţă rece şi dură nu ascundea un alt om, bun şi corect, care cunoştea mila şi compasiunea, dar pe care nedreptăţile îl forţaseră să se ascundă să-şi arate rar adevărata

faţă.

Lacrimile încă îi curgeau. Era atât de confuz totul. Macaulay Cain era diavolul încarnat. O răpise şi o tratase aproape ca pe o sclavă. Însă, când soarta ei fu în mâinile lui, o salvă, iar acum mila lui părea de zece ori mai mare decât era de fapt, căci venea din partea unui bandit, un om de la care nu te puteai aştepta la aşa ceva.

Cain se ridică şi degetele lui îi atinseră umărul, dezgolit. Îl mângâie, ezitând parcă, cu mâna sa bătătorită. Apoi se ridică, îşi trase cămaşa din pantaloni şi îşi descheie nasturii din faţă. Fata tremura, lipsită de căldura trupului său. Cain o ridică de jos, în timp ce ea îşi ştergea lacrimile.

O împinse brutal în faţa lui, cum făcuse de atâtea ori în acea zi. Ieşiră la lumina focului, ea năucită şi răvăşită, el dominator şi satisfăcut, încheindu-şi fără grabă nasturii pantalonului. Banda era mulţumită. Kineson se uită la faţa ei răvăşită şi spuse cinic:

— Iat-o şi pe văduva veselă.

Toţi râseră. În afară de Cain. Îi aruncă lui Christal o privire lipsită de orice expresie şi se reîntoarse la arma sa pe care continuă s-o lustruiască.

Christal se aşeză lângă foc gândindu-se numai la ceea ce se întâmplase. Oamenii începură să se retragă spre culcuşurile lor, iar unul dintre ei aduse farfuriile pe care călătorii le folosiseră

sus, în saloon. Mulţumită că are ceva de lucru, Christal adună toate farfuriile de cositor, îşi scoase mănuşile negre de bumbac, atentă şi-şi ascundă cicatricea din palmă şi spălă vasele. Când totul fu gata, îşi puse înapoi mănuşile, apoi se aşeză lângă foc, sprijinindu-şi capul de un bolovan.

Nu mâncase nimic toată ziua şi era extenuată. Dar nu avea nevoie nici de mâncare, nici de somn. Frica o făcuse să fie atentă doar la ce era în jurul ei, nu şi în interiorul ei.

Se auzeau sforăiturile oamenilor adormiţi. De unde stătea, simţea privirea lui Kineson, care se întinsese pe salteaua lui de paie. După un timp destul de lung, avu în sfârşit curajul să-l privească şi ea. Se simţi nespus de uşurată când îl văzu adormit. Se gândi în treacăt la posibilitatea de a aştepta ca toată lumea să adoarmă şi atunci să fugă în pădure. Dar ştia că asta n-avea să se întâmple. Cain n-ar fi lăsat-o.

Văzu că locul de dormit a lui Cain era în spatele şemineului, cel mai bun loc din toată tabăra. Nu fu surprinsă că banda îl lăsase să-şi aleagă un astfel de loc, în care să se poată bucura de căldura focului. Însă inima ei avu o zvâcnire când se gândi ce ar putea să vrea Cain dacă ar fi dormit cu o femeie. Îl urmări cum îşi scoate cureaua cu tocurile pistoalelor din jurul coapselor. Îşi desfăcu catarama cu o mână, în timp ce cu cealaltă o trase pe Christal aproape.

Banda o considera femeia lui şi lucrul

devenea astfel firesc. Totuşi, ea avu din nou reţineri, aşa că el trebui să o tragă cu forţa sub pătură. Cu un cavalerism neaşteptat, o aşeză pe ea lângă foc şi o înveli, astfel încât el rămase aproape cu spatele gol. Puse tocul pistolului între ei pentru a avea armele la îndemână. Apoi, fără un cuvânt, îşi trase pătura peste umăr şi închise ochii.

Trecu o oră, iar ea avea ochii încă larg deschişi. Îi era cald, atât de cald încât trebuia să se chinuie să n-o fure somnul. O ţinea trează gândul la cele două pistoale. Nu-şi putea alunga ideea că, dacă ar fi pus mâna pe arme, ar fi fost liberă.

Mai trecu o oră. Se întoarse uşor pe o parte şi îl privi. Respiraţia lui era regulată şi adâncă. Centimetru cu centimetru mâna îi alunecă pe sub pătură, până când atinse tocul neted al unui pistol. Căută piedica trăgaciului cu degetele şi o trase. Apoi apucă arma cu toată palma. Atunci o mână o prinse de încheietură.

— Uşurel, doamnă Smith, ai putea da peste altceva.

Era prea întuneric să-i poată vedea faţa. Încercă să-şi tragă braţul, dar nu fu lăsată. El îi ţinea mâna strânsă ca într-un cleşte. Gemu din nou şi încercă să se elibereze din strânsoare. El o prinse cu celălalt braţ şi o întoarse, lipindu-i spatele de pieptul lui. În cealaltă mână îşi luă pistolul pe care îl ridică încet către faţa ei.

Christal îi ascultă multă vreme respiraţia. Se întinse lipită de el, simţindu-i carnea tare. Într-un târziu, brusc, îl auzi întrebând încet, cu o voce neaşteptat de blândă.

— Acum ai vreun iubit care să-ţi ducă dorul?

— Nu, abia şopti ea.

Respiră adânc, aproape cu uşurare. Apoi adormi la fel de repede cum se trezise.

În întuneric, îşi aminti înscenarea violului, toate gesturile, toate şoaptele lui şi în final urletul acela animalic ce părea a veni din adâncul sufletului. O făcuse să simtă lucruri pe care n-ar fi vrut să le ştie. Îl blestemă în gând, înţepenită în strânsoarea de piatră a braţului său. Iar somnul veni foarte târziu.

CAPITOLUL 4

— Mişcă-te, puicuţo, şi mai adu-mi un biscuit, zise Kineson, privind-o de parcă ar fi vrut s-o lovească.

Christal îi aruncă o privire ucigătoare. Neavând de ales, se ridică şi-i mai duse un biscuit pe farfurie.

Dimineaţa fusese rece dar Christal aproape că nu băgă de seamă, încă încălzită de focul şemineului. Soarele întârziase să apară. Ceilalţi călători îşi făcuseră poate şi ei un plan de evadare

şi ar fi vrut să reuşească măcar să vorbească cu ei. Trei bărbaţi, inclusiv Kineson, stăteau în jurul focului, mâncând biscuiţi. Ceilalţi, erau care încotro, nu ştia unde.

— De când ai venit, nu ţi-ai scos mănuşile, puicuţo.

Christal îi întinse farfuria lui Kineson, făcându-se că nu-i aude remarca. Însă, când se întoarse îşi frecă palmele, căci mănuşile ei erau aproape scorţoase de la dulceaţă şi grăsime.

Cain apăru dintr-odată în faţa şemineului. Avea părul dat pe spate, ca şi când l-ar fi spălat şi Christal observă că, ud, părul lui părea negru. Nu se bărbierise, dar probabil se spălase la cascada din spatele pădurii. Ceea ce era mai mult decât făcea restul bandei. Mirosul lor o ţinea pe Christal permanent la distanţă.

— Ia câţiva biscuiţi pentru cei din cârciumă, spuse Cain, şi abia aşteptă ca fata să îi pună pe o farfurie, că o şi apucă de braţ, conducând-o spre potecă.

Christal mergea cu paşi şovăitori, poticnindu-se. Încercările ei de evadare se dovediseră zadarnice, aşa că singura speranţă rămăsese ziua de marţi – dacă marţi avea să mai vină vreodată. Deşi o parte din ea, o părticică, avea încredere în Cain, după tot ce făcuse seara trecută, el rămânea încă un tâlhar, iar ea, prizoniera lui.

În zori o trezise adierea unui vânt rece. Îl văzu pe Cain încheindu-şi cataramele. Faţa lui se

vedea clar în lumina zorilor. Îi văzu ochii coborându-i spre părul ei. Îşi trecu degetele prin el şi-l simţi încâlcit şi plin de ace de pin. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Cain se aplecă şi-şi mai rupse un franjure de la pantaloni, ca să-şi poată strânge părul. I-l întinse, iar ea îl acceptă, supărată pe ea însăşi pentru recunoştinţa pe care o simţea pentru el. Acum, amintirea acelui episod aproape că o amuza. Fusta i se agăţa de ghete şi o împiedica la mers. Farfuria cu biscuiţi îi zbură din mână şi se grăbi să se apuce de o cracă pentru a nu se rostogoli în drum. Însă îşi agăţă mănuşa şi îşi zgârie destul de rău palma. Gemu de durere.

Cain o prinse şi îi eliberă mâna.

— Scoate-ţi odată blestematele astea de mănuşi, zise el aspru.

— Biscuiţii! scânci ea, fără să bage în seamă mâna care îi sângera.

Gândul că trebuia să se întoarcă din nou în tabără îi făcea rău. Cain se uită spre biscuiţii arşi, risipiţi prin praful drumului. Ca şi cum şi-ar fi amintit micul dejun, scutură capul şi zise:

— Puţin praf n-o să le strice.

Într-o altă situaţie, s-ar fi simţit jignită, dar acum acesta era adevărul, gătise deplorabil şi era încântată de asta. Banda lui Kineson ar fi meritat să fie otrăvită.

Se aplecă să culeagă biscuiţii şi să-i şteargă de praf, dar el o opri.

— Am spus să-ţi scoţi mănuşile alea.

— Nu, abia apucă să spună şi el îşi şi trase mănuşa din mâna strângă.

Privirea i se opri asupra mâinii, lipsite de verighetă.

— Am avut nevoie de bani după moartea soţului. Am fost nevoită să-mi vând verigheta.

Cain o privi intens, stârnindu-i şi mai mult agitaţia.

— Cât timp ai fost măritată?

— Doi ani, minţi ea repede.

— Şi a murit acum şase săptămâni?

— Da.

Îi privi din nou degetul, frecând uşor acolo unde ar fi trebuit să fie inelul. Schiţă un zâmbet, ca şi cum ar fi simţit-o căzând în cursă.

— Nu se cunoaşte urma.

Ea nu comentă nimic. Să fi spus mai mult, îi putea fi fatal.

Cain îi apucă şi cealaltă mână şi îi trase mănuşa. O trecu un fior de frică. Nu putea să-l lase să-i vadă cicatricea. Afişele acelea care anunţau că e urmărită ar fi putut să se răspândească şi prin vest, iar dacă, din întâmplare le văzuse şi el, însemna că ar fi ştiut că se oferea o recompensă enormă pentru ea. Îşi trase mâna înapoi, dispusă mai curând să se lupte decât să arate ce se ascunde sub mănuşă. Dar n-avea nicio şansă. El îi prinse din nou mâna şi o privi.

Cicatricea îi ocupa aproape toată palma. Avea o frumuseţe stranie, ca un contur perfect de

trandafir care îi înflorea în palmă. Îi urmări reacţia dar văzu pe faţa lui curiozitatea şi, poate, uimirea. Îi eliberă mâna. Privirile li se întâlniră. Fără să spună un cuvânt, ea se aplecă şi începu să culeagă biscuiţii dintre pietrele drumului.

Ochii lui îi urmăreau fiecare mişcare, de parcă acestea i-ar fi dezvăluit gândurile, trecutul. Dar ea îşi petrecuse patru ani păstrându-şi secretele şi le păstra şi acum. Aduna fiecare biscuit cu amintirea tragediei sale încuiată adânc şi dureros în inima ei.

Avea treisprezece ani când izbucnise incendiul. Familia Van Alen era una dintre cele mai ilustre familii de aristocraţi din Manhattan, trăind în bunăstare, însă destul de retraşi, în vechea lor reşedinţă din Piaţa Washington. Viaţa ei de atunci îi părea acum ireală, desprinsă dintr-o carte de poveşti. Părinţii ei se iubeau foarte mult şi la rândul lor erau iubiţi de fiicele lor Christal şi Alena. Deseori venea la ei în vizită, soţul unei mătuşi care murise, Baldwin Didier. Deşi erau rude doar prin alianţă, acesta le intra în casă ca un vechi membru al familiei. Copil fiind, omul acesta îi trezea o teamă ciudată. Christal îşi amintea că nu-l plăcuse niciodată. Avea o barbă gri, stufoasă şi ochii de un albastru pătrunzător. Însă era un om de societate şi-şi amintea că părinţii ei râdeau la comentariile lui seci. Erau bucuroşi să-l aibă drept companie, numai pentru că îi amuza.

Dar în timp ce Clarisse şi John Van Alen se amuzau cu cumnatul lor, Baldwin Didier mocnea de invidie. Zvonurile spuneau că moştenirea familiei Van Alen era mai mult decât substanţială: stocuri de marfă într-o companie olandeză, conturi în banca din New York, parcele de pământ care se întindeau de la Wall Street până la Harlem River. Şi foarte puţine rude. Mai ales de când şi sora Clarissei, soţia lui Didier, murise bolnavă de stomac.

Într-o noapte, curând după ce împlinise treisprezece ani, Christal se trezi într-un miros înecăcios de fum. Sări din pat şi alergă spre camerele părinţilor, de unde se răspândea fumul. Camerele erau în flăcări. Baldwin Didier stătea liniştit, privind spre părinţii ei care zăceau nemişcaţi sub baldachinul care ardea. Scoase un ţipăt. Didier o luă la fugă. Se rugă ca unchiul ei să fi plecat după diligenta pompierilor, dar îşi dădu seama că nu era aşa când se repezi spre părinţii ei în dormitorul înecat de fum şi văzu sângele, apoi sfeşnicul de aur frânt de loviturile care le sfărâmase capul.

Christal era acum convinsă că în acel moment mintea i-a luat-o razna. Cu memoria pierdută, nu putea oferi niciun argument care s-o absolve de uciderea părinţilor ei. Iar faptul că se aflase în cameră când izbucnise focul, era sigur. Era suficient să îi priveşti cicatricea din palmă.

Memoria îi revenise înainte de a fugi din

ospiciu. Acum, Christal îşi amintea fiecare minut de groază trăit în acea cameră. Îşi dăduse seama instinctiv că părinţii ei nu mai puteau fi salvaţi şi, înconjurată de flăcări, fugi spre uşă să scape. Însă Didier o încuiase înăuntru. Ca un animal prins în capcană, Christal trase de mânerul uşii încins de foc, până când o lăsară puterile, rămânând stigmatizată pentru totdeauna. Îşi amintea că se lăsase în genunchi, în cămaşa ei albă de noapte, care se înnegrise de fum. Nici până în ziua de azi nu ştia dacă o ajutaseră rugăciunile spuse sau altceva, însă îşi adună toate puterile şi se târî până spre ferestrele care dădeau în Piaţa Washington şi deschise una. Orbită de fum, ieşi pe pervazul de piatră. Erau doar câţiva metri până la fereastra dormitorului ei şi se târî pe pervaz, fără să se teamă că ar putea să cadă de la înălţimea aceea, plângând şi trăgând aer proaspăt în piept, cu tot trupul şi sufletul zguduit de ceea ce trăise. Şi ciudat, nu-şi aminteşte că o durea mâna, deşi trebuie să o fi durut. A purtat bandaje aproape şase luni.

Pompierii o găsiră ghemuită în şifonier, neagră din cap până în picioare, cu mâna dreaptă atârnându-i inertă. Nu-şi mai amintea cum a ajuns acolo şi nu reuşi să răspundă aproape nimic la întrebările poliţiei. Corpurile părinţilor ei arseseră atât de tare încât nu mai puteau fi recunoscuţi. Rămăsese doar urma mânerului uşii care-i arsese palma, trădând că fusese în dormitor în momentul

morţii părinţilor şi amnezia ei, fapt pentru care o consideră nebună.

Didier aranjă cu poliţia să o interneze într-un ospiciu de nebuni din Brooklin. Şi nu-i de mirare că a fost atât de milostiv. Cu averea surorii ei, Alana, rămasă sub supravegherea lui, cu memoria lui Christal pierdută şi trandafirul acela ca un stigmat în palma ei.

Christal se cutremura de groază şi de furie de câte ori îşi amintea că autorul unei crime atât de odioase scăpase nepedepsit. Trăia numai pentru a-l demasca, dar asta depindea numai de ea, iar misiunea ei era dificilă. Refuză să ceară ajutorul Alanei pentru a nu pune în pericol şi singura fiinţă din lume pe care o mai iubea. Îşi amintea şi acum chipul surorii sale, când venea s-o viziteze în ospiciu. Faţa palidă şi frumoasă a Alanei semăna cu a mamei sale, dar avea acum trăsăturile înăsprite de grijă şi de hotărâre. Alana nu crezuse nicio clipă teribilele acuzaţii aduse surorii ei. Luptase cât îi stătuse în puteri să o scoată pe Christal din ospiciu. Şi, deşi încercările Alanei nu avură niciun succes, încrederea ei o ajutase pe Christal în clipele de disperare. Şi pentru asta, îşi iubea sora mai mult decât se iubea pe ea însăşi.

Cain îi întrerupse gândurile, îndemnând-o să-şi continue urcuşul. Christal apucă farfuria cu biscuiţi într-o mână, iar cu cealaltă îşi strânse fusta. Urcă, asaltată din nou de amintiri.

Se întoarse cu gândul la vremea când avea

şaisprezece ani. Cei din ospiciu crezură că-şi ieşise cu totul din minţi, când o auziră începând să vorbească despre crima unchiului ei. Îi injectară morfină până când şi ea începu să creadă că se înşală. Într-o noapte se repezi asupra unei infirmiere, pe care o năuci cu pumnii ei, îi fură uniforma şi părăsi ospiciul pentru totdeauna. Devenise o fugară.

Privi în urma ei spre Cain. Întâlnindu-i privirea, îşi dădu seama că nu o recunoscuse. Strânse palma lipsită de mănuşă pentru a-şi ascunde cicatricea. De ani de zile îşi dorea să scape de ea, dar era pentru totdeauna acolo, ca un stigmat, gata s-o acuze oricând de crime pe care nu le înfăptuise. Odată se gândise chiar să-şi ardă cicatricea, dar când îşi apropie vătraiul încins de mână, îşi dădu seama că nu are curajul să rabde acea durere. Aruncă vătraiul în foc, condamnându-se ea însăşi la o viaţă de fugară.

Dintr-odată, un gând o făcu să tresară. Se întrebă de ce era atât de temătoare. În vest, aproape toţi erau fugari. Fiecare în felul său.

În oraş, un tâlhar patrula prin faţa cârciumei. Cain îl salută, apoi intrară pe uşile batante.

Cârciuma era cu greu de recunoscut. Praful fusese dat la o parte din multe locuri, aşa că se putea vedea mobila. Urmele de paşi de pe scări arătau de parcă o armată întreagă trecuse pe acolo.

Urcară treptele şi bătură la uşă. Le răspunse

Zake, care îşi înlocuise biciul cu o puşcă Winchester. Christal îi întinse farfuria cu biscuiţi. Trase cu ochiul peste umărul lui şi numără călătorii. Erau toţi, însă arătau epuizaţi. Dl. Glassie era asudat, deşi dimineaţa era încă rece. Mâna preotului tremură când se întinse după un biscuit, dorindu-şi evident să fi fost un pahar cu whisky. Mecanicul şi tatăl lui Pete dormeau cu capetele sprijinite de peretele scorojit. De câte ori se răsuceau, zgomotul lanţurilor îi trezea din somn. Întâlni privirea lui Pete. Băiatul stătea ghemuit într-un colţ, speriat, dar sfidător. Se îmbujoră de mânie când îi văzu mânecile rupte.

— De ce n-o lăsaţi să stea aici cu noii întrebă el, refuzând să mănânce.

Încercă să se ridice dar Boone, celălalt tâlhar din cameră îl trânti la podea.

— Pentru că acum e femeia lui Cain, de asta, spuse Boone.

După privirea pe care i-o aruncă, Christal ştiu că acesta fusese în tabără seara trecută.

— N-ai niciun drept...! se răsti Pete către Cain, dar Boone îl opri cu o lovitură puternică în stomac.

Christal sări spre el, dar Cain o prinse de talie şi o trase înapoi.

— Nu-l poţi ajuta pe băiat, îi spuse el aspru.

Boone vru să lovească din nou.

— Lasă-l în pace, spuse Cain şi Boone se supuse. Era clar că nu-i plăcea că ordinul lui părea

să fie urmarea rugăminţii ei.

— Le-ai dat apă azi? întrebă Cain.

Boone scutură din cap că nu.

— Atunci, adu-le!

Boone dădu din nou din cap că aşa va face.

Cain mai aruncă o privire cercetătoare peste călători, apoi, satisfăcut de starea lor, o apucă pe Christal de mână şi plecară. În timp ce coborau scările, ea nu se putu abţine să întrebe:

— Avem şanse să ajungem cu toţii teferi până marţi?

Cain avu un surâs amar.

— De ce nu-ţi porţi numai ţie de grijă?

Se priviră fix. Se gândi cum o salvase seara trecută.

— N-o să ne laşi să murim, şopti ea cu convingere.

El privi în jur cu ochii săi reci şi neliniştiţi.

— Nu promit nimic.

*

Cain călărea pe calul său, Appaloosa, de-a lungul caii ferate. Cobora spre câmpie, spre un turn de apă dărăpănat. Din instinct, Christal ştia că acela era locul în care Overland Express-ul trebuia să arunce banii.

— Eşti singurul care o să vină marţi, când trece trenul?

Întrebă ea, călărind în braţele lui, pe cal.

— Kineson o să vină cu mine. Ceilalţi vor fi o parte aici, risipiţi în iarbă; o altă parte va aştepta în saloon.

O luă la stânga şi traversă liniile. Christal se ţinea de coama albă a calului. Călăritul în braţele lui Cain îi dădea o stare de nervozitate. Îi simţea fiecare muşchi al pieptului, fiecare încordare a coapselor. Forţa trupului lui o copleşea. Singura cale să-i scape era prin forţa minţii.

— Ce o să se întâmple după ce tu şi Kineson o să aveţi banii?

Se temea de răspunsul pe care îl putea primi, pentru că răpirea şi tâlhăria erau atât de aspru pedepsite, încât Kineson nu ar fi riscat să păstreze vreun martor. Cain tăcea. Faţa i se înăspri.

Cu o voce fermă, ea întrebă:

— Au de gând să ne ucidă?

Cain nu răspunse, aşa că ea continuă:

— Am spus *ei* pentru că…

— Ştiu de ce ai spus aşa.

— Nu suntem decât nişte călători. Nu avem niciun amestec în afacerile voastre.

— Cu toţii sunteţi amestecaţi. Eu şi Kineson am luptat în regimentul Georgia care a scăpat din iadul de la Sharpsburg Terenee Scot, proprietarul Overland Express-ului, a fost comandantul regimentului unioniştilor care a luptat împotriva noastră.

Deci Cain era din Georgia. Reţinu acest amănunt.

— Aşadar vreţi să vă răzbunaţi astfel pe dl. Scott? Jefuindu-l? Sunteţi nişte laşi.

Se aştepta să-i stârnească mânia, dar Cain spuse numai:

— Terenee Scott este un blestemat de nordist, iar Kineson este secesionist. Şi nu e nimic de făcut în povestea asta.

De data asta, Christal îi remarcă accentul tărăgănat de sudist.

— Tu poţi face ceva, insistă ea.

În sfârşit, se enervă. Vocea îi deveni tăioasă.

— Fac ceea ce îmi spune Kineson să fac. Aminteşte-ţi de asta, atâta vreme cât viaţa ta depinde de el, doamnă Smith, depinde de *el.*

— Nu faci întotdeauna ceea ce spune el, observă ea, amintindu-şi de seara trecută.

Cain fu cât pe ce s-o contrazică, dar ea continuă:

— Am putea scăpa, Cain. Noi doi. Am putea merge la Camp Broron să spunem autorităţilor unde sunt oamenii. Asta te va disculpa. Domnul Glassie, Pete, cu toţii vor fi atât de recunoscători dacă vor fi eliberaţi, încât vor avea grijă să nu ai probleme.

Christal nu-şi putea înăbuşi disperarea din glas.

— Tu ai putea face asta. Omul care ai fost seara trecută nu poate să vrea răul nimănui. Războiul s-a sfârşit, Cain, iar tu şi Kineson n-o să-l porniţi din nou.

— Ce ştii tu despre război? Erai doar o yankee micuţă, care probabil nu-şi mai aminteşte nimic de atunci.

— De unde ştii că sunt din nord? bâigui ea.

El zâmbi cu superioritate.

— Se vede de la o poştă că eşti yankee. Nu te îmbraci prea scump, dar se vede că eşti învăţată cu banii şi lucrurile drăguţe. Se vede din felul în care îţi porţi de grijă. Îţi ţii nasul pe sus tot timpul. Nu cunosc nicio sudistă care să se poarte aşa.

Era şocată să vadă că ştie atât de multe despre ea fără să-i fi spus ceva. Ştia că nu este una de-a lor şi asta îi îngreuna situaţia. Însă ştiuse că e yankee şi seara trecută, când o salvase. Era un om bun. Dacă ar fi reuşit să-l descopere, ar fi putut să-i salveze pe toţi.

— Dacă fugim, Cain, dacă scăpăm, poate te-am putea ajuta. Compania domnului Glassie ţi-ar fi recunoscătoare şi poate şi ceilalţi călători. Am putea strânge ceva bani împreună şi ţi-am oferi o recompensă. Ai putea să mergi acasă în Georgia. Ţi-ai reface viaţa.

— Nu mai am nicio casă, zise sec.

Fata păli. Omul acesta nu avea nimic de câştigat şi nimic de pierdut. Nimic nu-l putea atinge. Spuse în cele din urmă:

— Trebuie să fie ceva ce vrei şi noi ţi-am putea oferi.

El o privi, coborându-şi privirea spre corsajul strâns pe piept. Privirea lui aproape că îi ardea

pielea, însă nu spuse nimic. Tăcu şi Christal. Nu ar fi plătit niciodată cu propriul ei trup. Onoarea şi mândria ei erau mai presus de orice. Cain ridică ochii şi văzu fermitatea din privirea ei.

— N-am de gând să vă las liberi, indiferent ce aţi face şi indiferent ce mi-aţi da.

Privi preeria verde şi întinsă ce-i înconjura.

— Dacă aş intra în oraş cu voi, m-ar spânzura imediat.

Îşi scoase basmaua din jurul gâtului. Cicatricea aceea adâncă încă o şoca.

— N-am de gând să mă mai las spânzurat.

Christal îşi jucă cu disperare ultima carte.

— Dacă mă duci la Camp Brown nu voi spune niciun cuvânt despre tine. Le voi spune doar de ceilalţi călători, iar tu ai putea părăsi tabăra. Ai putea scăpa.

— Nu pot.

— Dar tu nu vezi că Kineson te urăşte. Tu îţi vrei aurul, dar dacă Kineson nu are de gând să-l împartă? N-o să te denunţ niciodată dacă mă duci la Camp Brown. Salvează-te singur. Omul din seara trecută are o inimă bună…

— Uită seara trecută! zise el scurt. Dacă te gândeşti că eu pot schimba planurile, află că nu pot. Dacă ai de gând să cooperezi, atunci poate vom ieşi cu toţii în viaţă din treaba asta.

Speranţele ei se risipiră ca suflate de vânt. Nu mai era nimic de spus. Furios, Cain trase de hăţuri şi opri calul.

— Ce treabă are salvarea mea cu a voastră? Aţi face orice doar ca să vă salvaţi pielea.

Ea nu răspunse. Cain o scutură de umeri:

— De ce îţi pasă atât de mult?

Ea îl pironi cu privirea. Era la fel de furioasă ca şi el.

— Tu şi cu mine suntem la fel, Cain, asta-i tot. Eu te înţeleg. Amândoi suntem hăituiţi ca animalele. Nu merit asta. Şi poate nici tu. Aşa că o poţi dovedi. Du-mă la Camp Brown.

Braţul lui se strânse involuntar.

— Soţul ăla al tău… te urmăreşte, sau…

Cuvintele lui erau tărăgănate, ca şi cum s-ar fi gândit la toate posibilităţile.

— Altcineva. Gândeşte-te la tot ce poate fi mai rău.

Cain o privi în ochi, ochi care scânteiau în soare ca două briliante albastre. Spuse încet.

— Nu… nu l-ai ucis. N-ai fi purtat doliu dacă l-ai fi ucis. Nu jeleşti un soţ pe care l-ai omorât.

— Nu, nu-l jeleşti, şopti ea, simţind din nou sentimentul acela cald şi ciudat.

Fugea de trei ani. Macaulay Cain era prima persoană care o considera nevinovată înainte de a şti ceva despre ea.

— Cum era el? întrebă Cain.

O întrebare simplă, la care era imposibil de răspuns. O întreba despre soţul ei, vrând să afle totul. Voia să ştie de ce era în acel tren, unde se ducea, de ce nu avea verighetă, de ce nu avea

vreun iubit. Voia să afle cât de fericită i-a fost căsnicia, să-i judece trecutul.

Christal privi spre întinderea mută. Nu putea să renunţe la tăcere tocmai acum. Poate voia să-i spună totul despre ea în speranţa că el va vedea că seamănă cu ea, că meritau să se salveze împreună cu ceilalţi călători.

Dar se temea că nu l-ar putea convinge şi atunci s-ar fi deconspirat în zadar. Oftă adânc şi îmbrăţişa preeria cu privirea. În New York petrecuse trei ani de coşmar, închisă în ospiciu, confuză şi chinuită, temându-se că toate minciunile unchiului ei ar fi putut fi adevărate. Apoi, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis urât, îşi recapătă memoria şi descoperi adevărul. Credea că într-o zi se va face dreptate. Dar ziua aceea nu sosise. Până atunci, cel mai bine era să-şi ţină gura.

— Ce ţi-a făcut ticălosul acela? îi întoarse faţa spre el şi o privi atent.

— Ce importanţă are? şopti ea. Trecutul meu mă priveşte. Am vrut doar să ştii că înţeleg de ce trăieşti aşa. Şi eu am o viaţă asemănătoare.

— Eu sunt un proscris. O femeie ca tine n-ar trebui să aibă nimic în comun cu mine.

Ea îi simţi reproşul din voce.

— Şi ce ştii tu despre o femeie ca mine?

— Credeam că ştiu destule, îl privi cu intensitate.

— Fugi, Cain. Amândoi putem reuşi.

Vântul preeriei îi răsfira părul, soarele strălucea în ochii ei albaştri ca cerul iernii. Pentru o clipă, crezu că între ei doi se naşte o legătură care-i uneşte şi care îi face să se înţeleagă, în ciuda răului care-i înconjoară. Clipa se spulberă însă. Cain dădu pinteni calului şi porniră într-un galop sălbatic spre Falling Water. Christal se întoarse în tabără dezamăgită că Macaulay Cain nu era omul de la care putea aştepta ceva.

CAPITOLUL 5

Se întoarseră în tabără. Totul din ea se revolta că era tratată ca o sclavă, dar dorea să supravieţuiască. Acceptă că nu are altă cale şi se apucă să pregătească din nou masa pentru cei ce o ţineau captivă.

Arşiţa focului şi mirosul de mâncare îi stârniră greaţa, îşi simţea capul greu şi fu nevoită să se aşeze de câteva ori ca să nu ameţească. Nu mâncase aproape nimic de când fusese răpită. Trebuia să-şi păstreze forţele; dar dacă şi seara aceasta avea să fie ca seara trecută, nu prea vedea cum o s-o scoată la capăt. Avea de pregătit masa pentru cei din tabără, apoi pentru cei din cârciumă şi, în cele din urmă, să încălzească apă cu care să spele vasele. Seara trecută, în timp ce pregătea totul, oamenii terminaseră mâncarea. Îi

rămăseseră numai resturile de la masa lor. Şi ar fi preferat să moară de foame decât să se hrănească cu resturile bandei lui Kineson.

Servi masa apoi îşi sprijini capul de o piatră, lângă şemineu şi închise ochii. Cain de-abia reuşi să-şi umple o farfurie cu mâncare de pe fundul oalei. Din nou, nu mai rămăsese nimic pentru ea.

Se aşeză pe pământ, încercând să nu se gândească la foamea care o chinuia. Fiecare muşchi îi era ţeapăn de oboseală. Călăritul şi toată treaba pe care o făcuse prin tabără, fără niciun pic de hrană, o epuizaseră.

Cain o scutură de umăr şi ea deschise ochii. Terminase de mâncat şi în loc să-şi arunce farfuria lângă foc, i-o aduse ei, pe jumătate plină.

Îi purta de grijă. Christal văzu că îi adusese aceeaşi furculiţă cu care mâncase el. Involuntar îşi aduse aminte de săruturile din seara trecută, de gustul limbii lui.

Ar fi vrut să-l refuze, dar instinctul de supravieţuire trecu peste raţiune. Luă farfuria şi mâncă ce-i lăsase Cain. Şi, din nou împotriva voinţei sale, simţi recunoştinţa aceea ciudată pentru felul în care Cain îşi împărţise mâncarea cu ea.

O aşteptă apoi să termine de spălat vasele, după care porni cu ea spre pădure. Noaptea venea devreme. Bărbaţii o priveau acum, la căderea nopţii, ca nişte coioţi, gata să pornească la vânătoare, unii dintre ei lingându-şi buzele ca şi

cum fata ar fi fost o delicatesă pe care ar fi poftit s-o guste. Fu aproape recunoscătoare când Cain o luă de mână şi o trase de la lumina focului. Intrară adânc în pădure, hohotul de râs al oamenilor răsunând în spatele lor.

Hoinăriră spre cascadă, unde apa cădea cu zgomot într-un iaz. Cain o conduse spre o lespede mare de piatră, înaintând uşor prin întuneric.

O trase lângă el şi statură astfel multă vreme, ascultând zgomotul apei şi privind stelele ce se zăreau printre ramurile pinilor.

Era o comuniune stranie. Se aflau acolo pentru că el ar fi trebuit s-o violeze şi dintr-un sentiment de neînţeles, de milă, preferase s-o cruţe.

O cuprinse uşor, braţul lui înconjurându-i talia ca un lanţ cald. Era august şi zilele erau fierbinţi iar nopţile cumplit de friguroase. Christal începu să tremure şi se lipi de pieptul lui, înfrigurată. În jurul ei pădurea părea ameninţătoare şi o cuprinse frica.

— Mai stăm mult aici? întrebă ea încet. Erau destul de aproape unul de altul încât, deşi apa cădea cu zgomot, el s-o poată auzi. N-ar putea fi urşi pe aici?

— Sângerezi?

— Să sângerez?

— Ai probleme femeieşti?

Pentru o clipă Christal rămase ca trăsnită, gândindu-se că o întrebase un lucru atât de intim

pentru că voia s-o violeze.

— Da… de ce întrebi asta? se bâlbâi ea.

Cain răspunse scurt:

— Pentru că urşii simt mirosul de sânge de la o milă. Ar fi foarte periculos să stăm aici dacă unul din noi ar sângera. Tu sângerezi?

— Nu.

Era fericită că întunericul îi ascundea faţa. Miss Bulfinsh, guvernanta ei dragă, s-ar fi răsucit în mormânt dacă ar fi ştiut că fusese nevoită să discute problemele ei intime cu un tâlhar.

Cain deveni tăcut, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva. Toată seara îl măcinase un gând. În cele din urmă spuse:

— M-am întrebat… de ce o femeie ca tine a fost nevoită să călătorească singură în vagonul acelui Overland Express? Nu mă aşteptam să găsesc o femeie acolo. Asta ieşea din plan. Unde sunt ai tăi? Unde ţi-e familia? Christal…

Auzindu-şi numele rostit de Cain, se simţi o clipă descumpănită. Se pregătise să-i răspundă cu minciunile atât de folosite în ultimii trei ani. Dar când îl auzi spunându-i pe nume, cu vocea aceea profundă şi aspră, simţi că nu poate să-l mintă.

— N-aud nimic, fetiţo.

— Nu vreau să vorbesc despre mine. Ţi-am mai spus asta.

— N-ai de ales. Trebuie să-mi spui. Spune-mi unde te duceai în acea zi. Şi spune-mi de ce trebuia să mergi acolo.

— Nu, şopti ea, strângându-şi braţele în jurul ei.

Cain o apucă de umeri. Vocea îi deveni acuzatoare.

— Fugeai, nu-i aşa?

Ea nu răspunse. Cain deveni furios.

— Vreau să ştiu de ce fugeai şi de cine?

Ea se încordă şi ştia că el simţise asta, pentru că o ţinea cu spatele lipit de pieptul lui.

— Spune-mi, zise Cain.

Îi simţi respiraţia fierbinte la ureche şi avu din nou dorinţa aceea stranie să aibă încredere în el. Aveau atâtea lucruri în comun. Casa lui fusese distrusă, ca şi a ei; era un fugar, ca şi ea; simţise ştreangul în jurul gâtului, iar fiecare coşmar pe care-l avea de la moartea părinţilor se termina cu execuţia ei. Dar era oare de ajuns să aibă încredere în el?

— Ce contează de ce eram în tren? şopti ea. De marţi încolo n-o să ne mai vedem niciodată. Povestea mea nu ţi-ar folosi la nimic.

Şi când îţi vei lua banii îţi vei continua viaţa de fugar. De fapt, nu voi fi surprinsă dacă te vor împuşca înainte să ajungi la Falling Water – gândi ea. Gândul că el ar fi putut să moară nu îi dădea pace. Era o anumită înţelegere mută între ei, care, în alte circumstanţe, ar fi dus la ceva mai mult. Credea că înăuntrul lui era un alt om. Îi luase libertatea, însă o proteja cu riscul propriei lui vieţi.

În spatele ei, Christal îi simţi inima bătând în ritmul cascadei. Corpul lui o încălzea ocrotitor. Încercă să-şi şteargă din minte imaginea aceea care ar fi putut deveni reală – Cain, plin de sânge, zăcând la picioarele ei, împuşcat mortal de şeriful venit să-i salveze – dar nu reuşi şi un sentiment straniu şi neplăcut, de regret, o copleşi.

— Să mergem, spuse el, ridicându-se de pe lespede.

Ea îl urmă, neputând să se gândească decât la momentul în care mâna caldă care o ocrotea, ar fi putut să devină rece.

— Dă-mi oglinda aia! se răsti Boone la Jake.

Cain şi Christal abia se întoarseră de la cascadă şi nimeriră într-o scenă care anunţa o încăierare. Pe Christal o încât a perspectiva aceasta. Îi ura pe amândoi: pe Boone pentru privirea lui de brută şi pe Jake pentru zâmbetul lui lasciv. În plus, încăierarea care avea să se înceapă capta atenţia taberei, scoţând-o pe ea din centrul atenţiei. Iar ea se săturase de privirile bărbaţilor, mai ales după ce fusese în pădure cu Cain.

Tensiunea crescuse, iar Boone şi Jake se roteau în lumina focului ca doi cocoşi în arenă. Jake ţinea sub braţ o oglindă pe care Boone încerca să o înhaţe. Boone întinse mâna o dată, şi încă o dată, apoi dintr-odată, fără să-l prevină, îi trimise lui Jake un pumn direct în stomac. Încăierarea începu, iar Jake se repezi spre Boone cu pumnii strânşi. Zeke încercă să-i despartă, dar

se trezi cu un pumn în falcă şi intră şi el între cei doi, uitând repede că avusese intenţia să-i oprească. Bătaia risca să ia proporţii când Cain înaintă în lumina focului.

Toţi se opriră, vădit speriaţi să nu-l supere. Cain îi privi cu un vag dispreţ înainte de a se aşeza lângă foc. Doar acea ameninţare nerostită îi făcuse pe oameni să se potolească. Priveau războinic spre Cain, ca nişte copii care tocmai au fost prinşi de profesorul lor. Tâlharii se împrăştiară. Jake mormăia mulţumit, învelindu-şi oglinda într-un vraf de haine. Christal privi spre haine, părându-i-se cunoscute. Îşi dădu dintr-odată seama că oamenii aceia se bătuseră pentru lucrurile ei. Alergă şi începu să-şi culeagă înnebunită hainele, dezgustată de gândul că bandiţii aceia îi atinseră lucrurile cu mâinile lor murdare. Dar înainte să poată să le strângă pe toate, Kineson apăru pe poteca dinspre saloon.

— Taie-o de-acolo. Lucrurile astea sunt ale noastre acum, zise cu un rânjet cinic.

— Dar sunt ale mele! Mi le-aţi luat din cufăr! spuse ea cu vocea întretăiată, cu obrajii roşii de furie.

Mai culese o rochie din stambă albastră şi ripostă din nou:

— O să luaţi destui bani de la Overland Express. Nu-i nevoie să faceţi comerţ cu hainele mele sărăcăcioase.

— Dacă putem lua un singur bănuţ pe ele, îl

vom lua.

Kineson înainta spre ea să-i înhaţe rochia din braţe. Ea apucă s-o tragă înapoi. El îi dădu drumul brusc şi fata căzu în braţele lui Cain.

— Ceilalţi au fost dezbrăcaţi? întrebă Cain, aproape fără să o ia în seamă.

Kineston zâmbi. Privi în urma lui spre cei doi tâlhari coborând pe poteca dinspre saloon. Amândoi aveau braţele încărcate cu haine. În vârful unui vraf era costumul ruginiu al domnului Glassie.

— I-am lăsat doar cu costumele lor de unionişti, râse Kineson. Era o grămadă de aur în vesta ăluia bătrân. Da, băiete, am crezut că înnebuneşte când a văzut că i-l luăm.

Christal păli. Îi luaseră deci banii tatălui lui Pete. Toate visurile lor de viitor se duseseră de râpă.

— Scoate-ţi fustele, puicuţo, spuse Kineson întorcându-se din nou spre ea. Avem nevoie de ele. Pe aici hainele femeieşti se vând de două ori mai bine, decât alea bărbăteşti.

— Nu! spuse ea hotărât.

Dacă le dădea nu-i mai rămânea aproape nimic.

— Am spus să le scoţi.

— Nu! spuse din nou, ferindu-se de atingerea lui.

— Scoate-le, zise Cain din spatele ei.

Se întoarse şi îl privi, rănită de trădarea lui.

Fără şi-şi dea seama de ce, se aşteptase s-o apere. Dar aşteptase prea mult de la un tâlhar. Blestemat să fie! Îl înfruntă din nou pe Kineson:

— Lucrurile astea îmi aparţin şi le voi păstra. Stai departe de mine!

Kineson râse. În următoarea secundă mâinile lui îi ridicaseră deja rochia, apucându-i jupele. Încercă să se smulgă din mâinile lui, dar înainte de a apuca să facă vreo mişcare, acesta îi şi scoase cele trei jupe, din care se rostogoliră câteva monezi de aur în praf.

— Ce avem noi aici? întrebă Kineson culegând o monedă.

Şapte era cu siguranţă un număr care aducea ghinion. Trei ani de zile muncise să adune şapte monezi de aur de câte zece dolari fiecare. Răbdare de atâtea ori de foame ca să strângă fiecare bănuţ. Voia să se reabiliteze şi să dovedească vinovăţia unchiului ei, iar pentru asta avea nevoie de bani. Iar după atâta trudă, privea neputincioasă cum banii strânşi treceau cu atâta uşurinţă în mâinile tâlharilor. Se dezmetici şi alergă spre Kineson disperată, însă Cain se grăbi s-o tragă înapoi. Furioasă că o opreşte, ridică mâna să îl lovească dar Cain o privi în aşa fel încât se simţi ca şi când un vânt rece i-ar fi suflat în faţă.

Dacă l-ar fi lovit, el ar fi fost nevoit să-şi arate dominaţia în faţa lui Kineson. Ar fi fost forţat s-o lovească şi el cu mai multă forţă. Înghiţindu-şi cu greu lacrimile, îşi coborî mâna.

— Era toată averea mea. Şapte monezi de aur. Nu-i lăsa să mi-o ia, şopti ea, mândră că se stăpânise să nu-i tremure vocea.

— Ştiu, fu tot ce spuse Cain.

Kineson râse şi aruncă o monedă în aer, s-o necăjească. Cain îi făcu fetei semn cu capul să se întoarcă lângă foc. Fata îl privi o clipă, ca o rugăminte mută. Apoi îşi ridică bărbia şi se îndepărtă, refuzând să-l lase să-i vadă disperarea şi lacrimile pe care nu şi le mai putu reţine.

Oamenii se culcaseră. Kineson sforăia lângă foc. Christal îl privea, închipuindu-şi haite imense de lupi încolţindu-l şi rupându-l în bucăţi. Ar fi trebuit să doarmă şi ea, dar întâmplările de peste zi nu o lăsau să se liniştească. Nu mai avea niciun ban acum. Trebuia s-o ia de la capăt. Gândul acesta o deprima cel mai mult. Ar fi trebuit să se mulţumească să supravieţuiască pentru a o lua de la capăt, dar după tot ce trăise, nu mai putea fi optimistă. Protecţia lui Cain era destul de firavă. Ar fi putut să salveze banii. Ştia că el ar fi putut asta. Toţi tâlharii se dădeau la o parte când apărea el. Dovedise că îl putea domina şi pe Kineson; că putea să-l facă să se teamă de el. Şi totuşi, Cain se supunea ordinelor şefului bandei. De ce? Poate pentru că era înglodat în banda asta la fel ca toţi ceilalţi, poate chiar mai mult.

Îşi îndreptă privirea spre Cain şi fu surprinsă să vadă că şi el o privea. Privirea lui nu mai părea atât de rece în lumina slabă a focului care sta să

se stingă, faţa sa nu mai părea atât de aspră. Avea o expresie ciudată şi uşor încordată, ca şi când ar fi încercat să nu o privească, dar nu se putea abţine. Îl fascina. Trecutul ei, care ar fi fost lipsit de importanţă pentru un tâlhar, părea să-l intrige. Ea ar fi putut răspunde întrebărilor lui, privirii lui.

Cain începu din nou să-şi lustruiască pistoalele. În privinţa asta părea neobosit. Era ca şi când s-ar fi pregătit permanent pentru o luptă. Se întrebă dacă asta nu-i demoraliza pe ceilalţi.

Se apropie de el şi încercă să-l atragă într-o conversaţie.

— Trebuie să fie nişte pistoale grozave dacă le acorzi atâta atenţie.

— N-o să mai vezi pistoale dintr-astea la multă lume.

Ca de obicei, răspunsul său fu concis. Îşi reluă treaba, părând absorbit de ceea ce făcea.

O privi, cu un zâmbet dezgustat:

— Pe aici oamenii nu-şi păstrează armele cu sfinţenie, doamnă Smith, devin sclavii lor. Eu sunt doar un sclav ceva mai înţelept, asta-i tot.

Christal tăcu, incapabilă să mai spună ceva. După o pauză lungă o întrebă:

— Pentru ce strângeai banii aceia?

Nu o privea. Îşi lustruia în continuare arma de parcă ea nici nu s-ar fi aflat acolo, dar ştia că dacă nu i-ar fi răspuns, într-un final ochii aceia s-ar fi întors spre ea. Ameninţarea acelei priviri îi era de ajuns.

— Am fost profesoară şi aş fi vrut să-mi cumpăr o casă.

— Înţeleg, spuse el, fiind clar că nu o crezuse.

— Îi aveam de la soţul meu.

— Nu, zise Cain ridicând privirea. Aveai tot aurul acela şi totuşi ţi-ai vândut verigheta?

Zâmbi. O prinsese cu minciuna şi nu mai avea cum s-o dreagă. Christal nu mai spuse nimic. Făcea mai bine să tacă decât să se bâlbâie căutând vreun răspuns.

— L-ai urât, nu-i aşa? o întrebă el cu o voce ciudată.

Fu rândul ei să nu-l privească.

— Nu mai pune întrebări despre trecutul meu dacă nu ai de gând să mă ajuţi.

Cain o privi pe Christal, apoi spre oameni. Christal se întrebă dacă se temea că ceilalţi nu adormiseră şi puteau asculta. Vru să-l întrebe, dar el o împinse jos, de cealaltă parte a şemineului.

Tremurând, fata aştepta să vadă ce se va întâmpla, uimită de această neaşteptată furie a lui. N-o atinse. Se duse şi-şi scoase din sac o armonică. Începu să cânte *Tom Dooley* şi unul din oamenii lui Kineson strigă la el:

— Cain, eşti cineva, băiatule! Gâdilă armonica aia! Dacă femeia aia era a mea, pe ea aş fi gâdilat-o!

Râsetele oamenilor răsunară de jur împrejurul şemineului. Christal se cutremură. Cain începu să cânte.

CAPITOLUL 6

Ziua de duminică aduse şi o schimbare de vreme. Peste noapte începu să bată un vânt rece ca de iarnă şi o chiciură subţire acoperi totul.

Christal simţi căldura trupului lui Cain. Deşi era la spatele ei, ştia că se trezise. Ezita încă să se ridice din căldura culcuşului. Mai erau doar două zile până când răscumpărarea urma să fie plătită. Două zile de iad în captivitatea lui Kineson, două zile de emoţii şi reacţii contradictorii din partea omului care o ţinea sub pătura acoperită cu chiciură. Oare cum avea să se termine totul? Se gândise la atâtea variante, dar era sigură de un singur lucru: Cain nu-i va lăsa să-i facă vreun rău. Îşi asumase prea multe riscuri, apărând-o de atâtea ori, ca să îl lase pe Kineson să o sacrifice ca pe un miel după ce îşi vor fi luat răscumpărarea. Îşi dorea numai să poată fi la fel de încrezătoare şi în ceea ce îi privea pe dl. Glassie, Pete şi toţi ceilalţi. Destinul ei nu depindea de Cain. Nu el conducea totul, în unele privinţe şi el era un prizonier, un prizonier al crimelor pe care le făcuse.

Cain se mişcă iar ea se pregătea acum să simtă rafala de aer rece când el va trage pătura. Dar nu simţi nimic. Se întoarse şi îi întâlni ochii, privind-o, foarte de aproape. Stătea pe o parte, cu

o mână ţinându-şi puşca lângă piept, iar cu cealaltă sub cap.

O privea atât de aproape încât îi simţea respiraţia caldă pe obraz. Christal îşi plecă ochii, cu obrajii arzând. Erau atât de aproape. Dacă ar fi respirat mai profund s-ar fi lipit de ea. Îi văzu buzele aproape de ale ei. Iar el voia să o sărute, instinctul ei de femeie îi spunea asta. Ştia că gândul la o sărutare era şi în mintea lui, cum era şi în a ei.

Privi spre gâtul lui unde cicatricea aceea adâncă se vedea de sub legătură. Ar fi vrut să nu simtă nimic, dar o descumpăni ritmul erotic al pulsului lui. Îşi coborî mai mult privirea, de data aceasta refuzând să se gândească la neliniştea pe care i-o dădea vederea pieptului lui puternic, care se ridică şi se cobora într-o respiraţie adâncă.

Îi distingea mirosul specific. Natural, animalic, fierbinte. Era primejdios, ocrotitor şi nemilos în acelaşi timp. Circumstanţele erau atât de cumplite, încât păreau că reduc existenţa ei la simplul fapt că erau doar fiinţe umane, primordialul bărbat şi femeia lui. Şi ceea ce o înspăimânta cel mai mult era… că asta i se părea suficient.

O atinse cu fineţe, făcând-o să suspine uşor. Avea de gând să o sărute şi culmea e că şi ea voia. Îi ridică bărbia şi ochii li se întâlniră din nou. Christal simţi că tânjeşte după buzele lui. Respiraţia caldă o înnebunea. Era o nebunie din

partea ei, dar îşi dorea asta cumplit de mult.

— La ce te gândeşti când te uiţi la mine… cum te uiţi acum? murmură el.

Suspină adânc. Ar fi vrut să-i spună adevărul.

— Aş fi vrut ca totul să fie altfel.

El o apucă de bărbie. Christal îl privea, aşteptându-i atingerile, speriată de propriile reacţii şi emoţii, aproape împietrită. Cain o sărută abia atingându-i buzele, uşor, ca un tremur. Ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceea ce simţea ea, pur şi simplu o lăsă în pace, cu o expresie gravă şi preocupată. Se ridică în picioare şi trase brusc pătura de pe ea. Christal aproape ţipă când aerul îngheţat al dimineţii o izbi, trezind-o la realitate.

*

Christal urmă acelaşi ritual ca în celelalte zile. Pregăti masa pentru oameni; Cain îşi înjumătăţi din nou porţia cu ea, apoi îşi făcu de lucru toată ziua în jurul şemineului şi, deci, în jurul ei. De două ori în acea zi o apucă de mână şi o duse în pădure, şi de fiecare dată oamenii îi urmăriră cu privirea, iar ea simţi că îi dispreţuieşte din ce în ce mai mult. Să îi fi numit pe Kineson şi oamenii lui *animale,* însemna să aduci o insultă creaturilor Domnului. Să îi fi numit *diavoli,* însemna să le acorzi o forţă pe care ei niciodată n-ar fi avut-o. De fapt, descoperi că tâlharii aceştia erau o specie de oameni din care

mai întâlnise o singură dată, în persoana unchiului ei Baldwin Didier.

Dar acum exista Cain. Enigma ei, salvarea ei, condamnarea ei, un mare semn de întrebare care îi întuneca conştiinţa. Se temea de el şi pe bună dreptate. Era ceva straniu şi periculos care răzbătea din întreaga lui fiinţă. Pe teritoriul Wyoming văzuse mii de arme şi mii de oameni violenţi. Dar nu văzuse niciodată o combinaţie atât de complexă ca cea a lui Macaulay Cain.

Dar cu cât se temea mai mult, cu atât avea mai multă nevoie de el. Şi asta făcea parte din frica ei. Cain era ca o ruletă rusească. Oricând se putea întoarce împotriva ei. Era copleşită de cele mai ciudate emoţii, care o copleşeau de fiecare dată, mai ales când o lua de mână şi ieşeau din tabără, când plecau împreună, tăcuţi, ascultând vântul care foşnea printre copaci.

Duminică seara trebuia să pregătească cina nu numai pentru tâlhari, ci şi pentru prizonieri. Era extenuată, îi venea greu să ducă oala cu mâncare prin râpele care urcau spre Falling Water. Alunecase de atâtea ori, încât în cele din urmă Cain luă el ceaunul greu şi-l duse mai departe. Chiar şi aşa, era încântată că merge la saloon. Voia să-i vadă pe ceilalţi călători. Dacă erau bine, atunci poate grozăvia situaţiei era numai în imaginaţia ei.

La saloon, văzu o singură lumină gălbuie. Cain ţinea lampa, evitând să-i ofere prilejul de a o

folosi ca pe o armă. Se îndreptă spre cârciuma părăsită, aşteptând să treacă ea prima.

Urcară scările şi Christal bătu la uşă. Nu răspunse nimeni. Cain îi făcu semn să deschidă. Intrară şi găsiră prizonierii stând de-a lungul peretelui, îmbrăcaţi doar în lenjeria de corp. Pete era în colţul lui, lângă un tâlhar beat cu un Winchester în braţe.

— La naiba, fac pe mine. Unde dracu' ai fost?

Marmet ridică ochii şi sări în picioare când îl văzu pe Cain, bâlbâind:

— N-a… n-am ştiut că eşti tu, Cain…

— O să-i hrănească ea în seara asta, spuse Cain fără nicio dojană, dar cu o privire ucigătoare.

Tâlharul dădu din cap aprobator, apoi privi spre ea:

— Hai, mişcă-te, puicuţo, spuse el, imitându-l pe Kineson. Începu să râdă, dar se opri văzând privirea serioasă a lui Cain. Christal se aplecă să umple farfuria domnului Glassie şi mâinile începură să-i tremure. Dacă modul în care fuseseră trataţi prizonierii era o reflectare a ceea ce le era hărăzit, atunci aceştia erau condamnaţi. Încătuşat, trântit la podea, îmbrăcat în hainele acelea de corp care se murdăriseră de atâta purtat, domnul Glassie o privea ca un câine bătut. Nu avusese cum să se bărbierească sau să se pieptene şi era acum la fel de neîngrijit ca toţi ceilalţi, tâlhari sau nu. De fapt, şi ea era la fel de murdară, cu părul încâlcit şi rochia ruptă, dar nu

avea nicio oglindă să se privească. Ochii i se umplură de lacrimi. Se aplecă să-i întindă farfuria. Mâinile îi tremurau atât de tare încât domnul Glassie fu nevoit s-o ajute.

Cu tristeţe în ochi, îi spuse politicos:

— Ah, doamnă Smith… mulţumesc lui Dumnezeu că sunteţi bine, dar cât de mult mă mâhneşte că trebuie să mă vedeţi în această stare.

Îi luaseră costumul elegant, îl făcuseră să arate murdar şi neîngrijit. Cu toate acestea, rămăsese acelaşi gentleman. Spiritul său triumfase.

Surprinzător chiar şi pentru ea însăşi, îi cuprinse gâtul cu braţele şi îl strânse cu duioşie. Îşi îngropă capul la pieptul său enorm şi începu să plângă. Ar fi plătit oricât – şi cele şapte monezi de aur – să-l mai vadă odată în costumul său ruginiu.

— Buna mea doamnă… suspină el, cu o greutate în voce, surprins de reacţia ei neaşteptată. Vom scăpa de aici, nu vă temeţi; *Compania de mobilă Paterson* nu va vrea să mă piardă. Vor face totul ca să ne întoarcem teferi.

Ea îl asculta cu ochii închişi, ca şi când n-ar mai fi vrut să vadă ceea ce nu putea accepta. Încercă să o prindă în braţe, dar avea mâinile încătuşate. N-ar fi vrut să se mai ridice, ar fi stat la pieptul lui, dar simţi mâna lui Cain pe umăr. O strângea uşor, făcând-o să înţeleagă că trebuie să se potolească. Se adună cu greu, continuând să umple farfuriile prizonierilor, cu faţa trasă şi

palidă, cu lacrimile şiroind pe obraji. Privi spre Cain încercând să vadă măcar o umbră de vinovăţie pe faţa lui pentru ceea ce li se făcuse călătorilor din Overland Express, dar nici vorbă de aşa ceva. El o privea în schimb cu acea expresie pe care i-o surprinsese şi în tabără. O privire posesivă.

Pe rând, dădu fiecăruia să mănânce. Pete era ultimul. Băiatul o privea, mişcat de scena pe care o văzuse. Dintr-odată, Christal se temu că, din dorinţa de a o ajuta, ar putea să facă vreo prostie. Fără niciun cuvânt, el îi întinse farfuria să i-o umple. Apoi o prinse de încheietura mâinii.

Dură doar o secundă. Privi în jos, arătându-i din ochi să îi urmărească privirea. Sub piciorul îndoit sub el, avea un pistol cu şase gloanţe. Înspăimântată, Christal privi spre tâlharul beat de alături. Marmet îi spunea ceva lui Cain, legănându-se în scaun. Pentru prima oară, observă că tocul pistolului din stânga lui Marmet era gol.

Se opri, năucită şi speriată. Puteau scăpa. Sau puteau fi ucişi.

— Unde e mâncarea mea? întrebă Marmet cu limba poticnită de beţie.

Era atât de şocată încât nici nu observă că acesta îşi întinsese mâinile şi îi atinse coapsele prin pliurile rochiei.

— Ia-ţi-o singur, spuse Cain, cu un început de mânie în voce.

Trânti oala cu mâncare spre Marmet şi o

apucă pe fată. Pete se folosi de acest moment ca să ridice revolverul. Strângându-l cu amândouă mâinile ţinti spre matahala beată de pe scaun.

— Dă-i drumu' Cain sau îl găuresc pe ăsta.

Cain puse mâna pe armă, dar era prea târziu. Pete avea deja un ostatec. Marmet rămase nemişcat în scaun. Întinse mâna spre tocul pistolului şi groaza lui crescu şi mai mult când îl descoperi gol.

— Am spus să-i dai drumul, Cain. O să-l împuşc pe ăsta şi apoi te împuşc şi pe tine dacă nu-i dai drumul, ameninţă Pete cu vocea schimbată.

În cameră era o tăcere mormântală. Christal îşi auzea inima bătând. Nimeni nu mişca. Fiecare îşi ţinea respiraţia aşteptând să vadă ce va face Cain.

— Lasă pistolul jos, băiatule. Nu ştii ce faci, răspunse Cain cu vocea la fel de inflexibilă ca şi arma din mâna sa.

Marmet înşfăca puşca, încercând să ţintească spre Pete. Într-o clipă acesta apăsă pe trăgaci şi Marmet se prăbuşi mort cu o gaură în frunte.

Christal îşi muşcă buza până la sânge ca să nu ţipe. Împuşcătura îi răsună în urechi. Fumul albastru ce ieşea pe ţeava armei îi înţepa nările. Ceilalţi prizonieri stăteau ca nişte manechine.

Pete întoarse revolverul spre Cain. Mâna îi tremura sălbatic.

— Dă-i drumul! scrâşni el, cu faţa marcată de

groaza unei crime, gata s-o înfăptuiască şi pe a doua.

Cain ezită o secundă, probabil cântărind tinereţea lui Pete. Secunda fu fatală. Băiatul trase din nou. Glonţul trecu prin braţul lui Cain şi ricoşă în perete.

Cain o împinse brusc pe Christal şi sări în faţă. Pete încercă cu curaj să-şi păstreze arma, dar nu avu nicio şansă în faţa bărbatului îndârjit. Pistolul lui Marmet fu în posesia lui Cain, înainte ca fata să scoată vreun sunet.

— Nu-i face nimic fiului meu! Nu-i face nimic! strigă tatăl lui Pete spre Cain, care-şi îndreptase pistolul spre băiat.

Lanţurile scrâşneau în timp ce bătrânul încerca în zadar să se elibereze. Băiatul se ghemuise la podea.

— Nu face una ca asta! ţipă Christal, apucându-l pe Cain de braţ.

Apoi fugi spre băiat şi îl luă în braţe ca să-l protejeze de furia lui Cain.

Cain îi privi pe amândoi cu faţa ca o stâncă rece. Trase trăgaciul şi Christal îşi dădu seama că instinctul de a ucide crescuse în el, mai ales acum, când propriul braţ îi şiroia de sânge. Christal îl privi îngrozită.

— Macaulay, şopti ea, ca o rugăminte, apoi întoarse capul, ca să nu vadă ce-o să se întâmple.

Cain o privi fix. Coborî încet arma. Furia i se îmblânzi. Puse pistolul lui Marmet în curea, apoi

ridică puşca de lângă cadavru. O apucă pe Christal şi o ridică aşa cum făcuse cu puşca. Christal întinse mâna spre el şi atinse braţul cald şi umed de sânge.

Îl privi. Sângele i se scurgea spre degete. În timp ce o trăgea după el spre uşă, în urma lui rămânea pe podea o dâră de sânge. Expresia feţei, spunea că nu admite nesupunere. O ţinea atât de strâns de mână, încât începu s-o doară. Cu toate acestea, privi în urmă spre prizonieri.

Toţi şase erau şocaţi de rezultatul încercării de evadare. Marmet era mort, iar cadavrul lui stătea întins aproape în poalele lor. Afară, prin fereastra spartă, se auzeau strigăte şi luminile lămpilor veneau dinspre tabără.

— Hai, scrâşni Cain.

O strânse de braţ şi o împinse spre uşă.

— Lasă-mă să stau cu ei, imploră ea, împiedicându-se de scările de lemn în întuneric.

— Nu.

— O să-i ucidă.

— Nu.

— Vreau să stau cu ei.

Îl apucă de piept.

— Ştiam că Pete are arma, continuă ea. Mi-a arătat-o când îi dădeam cina. Sunt la fel de vinovată. Dacă ei vor plăti pentru asta, trebuie să plătesc şi eu. Nu pot să-l las pe Kineson să-i ucidă pentru că…

— Nu, repetă el, şi o împinse înainte.

— Oh, Doamne. Te rog, Macaulay, te rog… ultimele ei cuvinte fură rostite ca o rugăciune.

Cain se clătina pe picioare. Balustrada veche de lemn se clătina sub apăsarea lui. Se sprijini în ea şi lemnul putred cedă. Fata îl înhăţă înainte ca balustrada să se prăbuşească cu zgomot la pământ. Căzu peste ea şi reuşi totuşi să îl ridice, deşi era de două ori mai greu. Începu să vorbească aproape desluşit:

— Nu înţelegi, Christal… nu înţelegi… trebuie să joci până la capăt. Trebuie doar să joci până la capăt…

Nu înţelegea ce spune. Era o enigmă. Întotdeauna fusese o enigmă pentru ea. Era oare un păcătos sau un sfânt?

— Tu… ascultă-mă… Christal? şopti el.

— Kineson…

— O să pun mâna pe Kineson… trebuie doar să joci până la capăt. La naiba… o să fim cu toţii ucişi… promite-mi că joci jocul ăsta până la capăt.

— Oh, Doamne, sângerezi atât de mult… şopti ea simţind valul de sânge cald pe mână.

Fără să-i promită nimic, coborî treptele sprijinindu-l să nu cadă. Îl aşeză pe un scaun şi aprinse o lampă uitată de unul din tâlhari. Îşi rupse o fâşie din rochie, nemaigândindu-se că era ultima pe care o avea. Îl legă şi, în timp ce braţul său rănit se sprijinea de masă, încercă să-i apuce pistolul de la brâu, sperând că astfel va putea apăra prizonierii de sus de mânia lui Kineson. Însă

Cain îi prinse mâna, cu expresia feţei golită de durere.

— Cain, am auzit împuşcături! lătră Kineson din pragul cârciumei.

Ridică lampa să lumineze mai bine încăperea plină de praf.

— Marmet e mort, scrâşni Cain în timp ce ea strângea bandajul ca să oprească sângele.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă Kineson, aţintindu-şi ochii săi de Doberman asupra lui Christal.

— Marmet a băut iar whisky. Era aşa de beat, că nu m-a recunoscut. A tras în mine… a crezut că sunt vreunul dintre prizonieri. L-am ucis.

Mâinile i se opriră din tremurat. Privi spre Cain, care refuză să-i întâlnească ochii.

— Prostul! şopti Kineson.

Trimise apoi câţiva oameni sus să coboare cadavrul şi să păzească prizonierii.

Încet, Cain îşi ridică privirea spre Christal. Fata se întreba dacă faţa ei trădează sentimentele. Cain nu era un escroc. Aparent, era înspăimântătorul pistolar Macaulay Cain, dar, de fapt, era drept şi milos. Cineva, poate, care îi semăna foarte mult.

Christal ridică mâna, atingându-i faţa aspră. Aproape rugător, şopti:

— Macaulay…

El îşi smuci capul înapoi, ferindu-se de mângâiere. Se ridică şi-i făcu semn cu capul s-o ia

spre uşă.

De data aceasta se supuse. Nu putea să lupte împotriva unui om care îi salvase viaţa, iar acum, şi viaţa lui Pete. Porni spre uşă, aşteptându-l pe Cain să ia o lampă.

Kineson o privi cu ochii scânteind de mânie. Christal ştia că întotdeauna acestuia îi plăcuse faptul că Macaulay se purta grosolan cu ea. Acum ceva se schimbase între ei şi Kineson ştia asta.

Cain o luă de braţ şi ieşiră împreună din saloon. În urma lor se auziră cuvintele lui Kineson dând ordine oamenilor care aduseseră cadavrul, să-l arunce în defileu, cât mai departe.

CAPITOLUL 7

A doua zi sosea răscumpărarea. Marţi avea să fie începutul vieţii ei. Sau sfârşitul.

Christal fierbea cafeaua, servind oamenii care se tot învârteau în jurul ei. Cina se terminase şi unii dintre ei se culcaseră deja, prea neliniştiţi ca să se mai gândească la ce le-ar fi putut aduce ziua de mâine. Se făcuse şi mai frig. Cu degetele îngheţate nu mai apăsa atât de bine pe trăgaci. Kineson era în cea mai proastă stare dintre toţi. Îşi lăsase cafeaua, şi când Christal se întoarse, îi puse piedică, cu răutate. Fata căzu la pământ şi oala de cafea se vărsă în foc.

— Poate o să te luăm cu noi când o să plecăm de nici. Ce zici de asta, puicuţo? Cain n-o să te folosească totdeauna. Când o să te încerc şi eu?

Christal se sculă din praf, cu ochii arzându-i de ură. Îl ura pe Kineson la fel de mult ca pe Didier. Nu îşi putu stăpâni ura:

— Mai bine mă omori acum, pentru că, oricum, n-o să te las să mă atingi vreodată.

Deodată simţi mâinile lui Cain trăgând-o înapoi. Kineson se ridică cu faţa roşie de furie. Cain îşi puse o pătură pe umăr şi, fără un cuvânt, o luă cu el spre pădure. Kineson strigă în urma lor.

— O să vină cu noi, Cain. O s-o am. Îmi datorezi atâtea!

Cain nu spuse nimic.

Era prea frig să meargă la cascadă. Se adăpostiră de vânt în pădurea de plopi. Cain se aşeză, forţând-o şi pe ea să stea lângă el. Ar fi vrut să aibă curajul să se tragă din braţele lui, dar îi era prea frig. Nu-i mai rămăsese nici măcar un şal. Cedă şi se strânse la pieptul lui, lăsându-l să o acopere cu pătura.

Cain se mişcă, trecându-şi braţul peste pieptul ei, ca s-o ţină mai aproape. Nu vorbiră toată ziua, nici despre braţul său aproape înţepenit, nici despre ceea ce făcuse el ca să-i salveze în seara trecută. Aşa vrusese. Dar ea nu voia aşa. Ea voia să ştie totul despre el. Mai ales voia să ştie ce îl transformase într-un tâlhar înrăit.

— Kineson are de gând să se folosească de faptul că te dezavantajează braţul rănit.

Cain nu răspunse. Ea continuă:

— Mă tem că…

— Nu te teme. Pot să-mi port de grijă.

Tăcu. Încerca din greu să nu se vadă că îi pasă. Totuşi întrebă din nou:

— Şi dacă te împuşcă?

— Are nevoie de mine.

— Dar nu şi de mâine încolo. Cred că de asta vrea să stau cu el, pentru că… pentru că nu vei mai fi tu în preajma mea.

Braţul lui o strânse mai aproape. Christal coborî privirea şi îl atinse uşor.

— N-aş vrea să te văd ucis. Ar trebui să scapi. Chiar acum dacă poţi. Toţi îţi suntem datori, Cain. Nimeni n-ar putea contesta asta. Mai ales după ce ai făcut seara trecută…

— Ascultă, spuse el, întrerupând-o, seara trecută nu are nimic de-a face cu tine sau cu ceilalţi prizonieri. Am făcut ceea ce am făcut ca să-mi salvez pielea. Asta-i tot.

— Nu te cred!

Vocea el fu la fel de fermă ca şi convingerea ei. Era ceva bun în Cain şi avea să creadă asta până în ultima clipă.

— Dacă îţi spun eu ceva, trebuie să crezi.

— Cum poţi să-i fii loial lui Kineson? El n-ar vrea decât să te vadă mort.

Christal nu-şi mai putea ascunde emoţia din

voce.

El sesiză asta, pentru că răspunsul său fu rostit cu oarecare greutate

— Ascultă, fetiţo, nu-ţi face griji pentru mine. Kineson a fost în regimentul meu. Am luptat împreună, umăr la umăr. Ne-am înţeles unul pe celălalt. De asta m-a primit în banda lui.

— Dar asta a fost cu ani în urmă. Războiul s-a terminat. Kineson încă mai luptă, dar Statele Unite au învins.

— Mda. Nu era nevoie să-mi aminteşti asta. Amărăciunea lui o surprinse.

— Vorbeşte-mi despre război, spuse ea, căutând cu disperare o cale spre el. Eram prea mică să-mi mai amintesc mare lucru. Vorbeşte-mi. Vreau să înţeleg… *omul care ai devenit.*

Ultimele cuvinte le rosti în gând. Se simţea ca şi când ar fi stat de vorbă cu iubitul ei, şoptind în întuneric şi ştiind că mâine vor fi în sfârşit împreună, în eternitate. Dar ei nu erau iubiţi. El era tâlharul, iar ea era victima.

Totuşi emoţiile o sâcâiau.

— Tu n-o să mori. N-o să te las eu.

— Dar o să mori tu.

Cuvintele ei nu erau la fel de calde ca ale lui.

— Dacă nu te omoară Kineson, o vor face oamenii şerifului. Terence Scott n-o să aibă de gând să vă acopere cu aur şi să vă lase să cheltuiţi liniştiţi.

Christal se opri o clipă.

— Şi dacă mori, Cain, atunci ştiu ce o să se întâmple cu mine.

Se opri din nou şi şopti cu sălbăticie:

— N-o să merg cu Kineson.

Ochii lor se întâlniră, înţelegându-se fără cuvinte. Ştia că el ar fi vrut s-o sărute. Se vedea asta pe buzele lui fremătând de dorinţă.

— Vreau să te cunosc, şopti ea. Vorbeşte-mi despre război, vorbeşte-mi despre Georgia.

— Nu e nimic de spus.

— Vreau să ştiu.

Cain o privi de parcă i-ar fi apreciat sinceritatea, îi luă mult timp să înceapă să vorbească. Se hotărî greu.

— Până la şaptesprezece ani l-am ajutat pe tata să cultive mazăre la fermă…

Privi înapoi, ca şi când ar fi căutat un alt timp şi un alt loc.

— … Familia mea nu era prea săracă, dar nu aveam sclavi, aşa că ne făceam treburile singuri. Când a început războiul am intrat în regiment şi am urmat cauza. Acum ei spun că am făcut altceva. Noi eram săraci. Nu aveam de gând să mor pentru nişte sclavi care nici măcar nu-mi aparţineau.

— Şi atunci pentru ce ai luptat?

Cain respiră adânc.

— Înainte de toate, am luptat pentru casa mea. Trebuie să faci ceva să-i opreşti. Şi atunci te înrolezi.

Vocea îi deveni aspră, aducerile-aminte umplându-l de mânie şi frustrare:

— Apoi… frig. Tu purtai zdrenţe în timp ce luptai cu oameni îmbrăcaţi în uniforme albastre, uscate şi călduroase. Şi-ţi era foame, când aveai numai pesmeţi roşi de viermi şi de cealaltă parte burţile lor albastre erau pline de fasolea albă, pentru care ţi-ai fi dat atunci şi mâna dreaptă. Apoi vezi un băiat de-acasă, căruia cineva îi zboară creierii – vocea lui Cain coborî – şi atunci totul devine o problemă personală. Lupta devine modul tău de viaţă. Am intrat în război când eram un băiat de şaptesprezece ani şi într-o zi m-am trezit că eram un bărbat de douăzeci şi unu. Toată viaţa mi-am petrecut-o luptând pentru Confederaţie. Mi-am purtat propriul război şi nu am plătit vreun irlandez să lupte pentru mine, cum au făcut yankeii. Dar în patru ani, chiar şi Cauza s-a transformat în ceva ce nu mai puteam înţelege. Mi-am pierdut tatăl şi doi fraţi, şi la sfârşit, tot ce voiam era să mă întorc acasă şi să uit tot ce mi se întâmplase.

— Dar nu mai aveai nici casă, răspunse ea, amintindu-şi ce îi spusese.

Gâtul i se strânse de emoţie. Războiul nu avusese asupra ei niciun efect. Tot ce ştia cu adevărat, aflase acum.

Cain continuă, ca şi când asta îl liniştea.

— După ce mama şi-a pierdut băiatul cel mai mic, Walker, a venit şi rândul celui de-al doilea să

moară pentru drapel. Dar n-a mai putut îndura. A luat un pahar de laudanum şi nu s-a mai trezit. N-a ştiut niciodată că era deja văduvă.

Tăcu şi Christal ştia că amintirile îl dureau. Îi sprijini obrazul de capul ei. Statură mult timp, fiecare adâncit în gândurile lui, până când îi simţi obrazul alunecând uşor peste păr, ca şi cum ar fi vrut să-i simtă mângâierea mătăsoasă. Ridică privirea spre el. Lumina lunii era de ajuns ca să i vadă faţa gravă. Îşi aplecă încet capul spre ea.

— În faţa ta ai un tâlhar, şopti el, care îţi vorbeşte, care ar vrea să te sărute. Şi tu ştii că n-ar trebui să-l laşi. N-ar trebui…

Apoi buzele lor se atinseră. Sărutul o făcu să nu-şi mai dorească nimic altceva în afară de el. Gura lui puternică o poseda cu totul. Mintea, trupul, sufletul îi spuneau să nu se lase sedusă, să nu meargă spre distrugere. Însă sfaturile inimii erau altele, şi se lăsă sărutată în timp ce braţul lui o strânse pe sub pătură.

Gura fierbinte îi acoperise buzele. Dinţii lui puternici muşcară uşor, ca şi cum ar fi vrut s-o guste, apoi limba i se strecură, mângâindu-i buzele şi alunecând uşor, dincolo de bariera dinţilor ei albi. Tremura toată, o dorinţă fierbinte răspândindu-i-se în corp. Îi simţea limba, buzele ferme, umede, muşchii de pe pieptul încordat… Un milion de gânduri îi spuneau să fugă şi nici unui înţelept să rămână. Nu avea niciun viitor cu omul acesta şi ziua de mâine urma probabil să

pună punct la ceea ce începuseră acum. Dacă scăpa ea, el cu siguranţă avea să fie ucis în încăierarea de mâine.

Limba lui îi invada gura şi Christal suspină în adâncul ei. Pierdută gemu uşor.

— M-am culcat cu o mulţime de femei, Christal, îi şopti el la ureche, fierbinte şi sacadat. Dar acum e ceva mai mult. E o dorinţă cum n-am mai simţit niciodată. De când te-am văzut, te-am dorit.

Christal tremură, amintindu-şi ce speriată era în vagon, când îi ridicase voaleta cu puşca. Se temea şi acum, dar dorinţa ei era mai mare decât frica.

— Dumnezeule, cât aş vrea să am un pat. Aş vrea să te iau cum o făcea soţul tău, civilizat, fără grabă, nu aici, pe pământul rece… să fiu în tine mult timp.

Îşi înăbuşi un ţipăt. Totul mergea prea repede. Nu reuşise nici măcar să-i spună că nu avusese niciodată un soţ.

— Macaulay, şopti ea, dar sărutul lui o opri.

O întinse pe pătură, acoperind-o cu trupul lui greu, şi gândurile îi deveniră confuze. Cain îi ţinea faţa între palmele lui puternice, sărutând-o de parcă nu se mai putea sătura de gustul buzelor ei. Aproape că n-o mai lăsa să respire, dar nici ea nu mai voia asta. Vru dintr-odată ca el să îi ia nevoia de aer şi de orice altceva şi să-i lase doar nevoia de el, pe care promitea s-o împlinească prin

fiecare sărutare sălbatică şi fiecare atingere a degetelor lui în josul gâtului.

— O să am grijă de tine. Nu-ţi face griji pentru mâine, îi şopti el la ureche.

Apoi mâna îi lunecă uşor peste piept, cuprinzându-i sânii în palmă, strângându-i uşor prin corset.

Gestul ar fi trebuit s-o şocheze; nu mai lăsase niciun bărbat s-o atingă astfel până atunci, dar o făcuse atât de firesc, mângâierea lui era atât de blândă şi fierbinte, şi o surprindea, gândindu-se la forţa mâinilor lui.

Condusă de instinct, Christal îi mângâie faţa, vrând să ştie totul despre el, de parcă atunci îl descoperea, îi atinse linia dreaptă a nasului, obrazul neras. Apoi degetele îi coborâră spre gât. Îşi trecu uşor degetul peste cicatrice şi un fior o trecu pe şira spinării. Se întrebă de ce era acolo, dar cicatricea era fierbinte şi pulsul lui zvâcnea dincolo de vârfurile degetelor ei.

— Nu mă mai doare, spuse el încet.

— Orice ai fi făcut, şopti ea, cu un suspin care îi înlăcrima vocea, n-o să te întreb.

— Poţi să întrebi. N-am făcut-o.

Christal nu-l crezu, dar îşi sprijini faţa de pieptul lui, ascunzându-şi îndoiala. Nu voia să-i ceară explicaţii. Ştia că avea secrete faţă de ea, cum şi ea avea faţă de el. Degetele lui Cain îi îndepărtară uşor şuviţele blonde care îi căzuseră în ochi. Fără s-o prevină îi luă mâna dreaptă şi îi

sărută palma, arzându-i cu buzele cicatricea ca un trandafir.

— Vorbeşte-mi despre asta, Christal, şopti el şi fiecare cuvânt îi dădu fiori de gheaţă.

Îşi trase mâna din strânsoare. Sărutul lui o făcuse să se simtă vulnerabilă. Parcă o stigmatizase a doua oară.

— Spune-mi despre asta, Christal.

— Te rog, tresări ea, speriată dintr-odată de faptul că el pătrundea în secretele sale intime.

— Nu mi-ai spus niciodată despre soţul tău. Vreau să ştiu ce era cu el…

Christal încercă să se tragă înapoi dar el o prinse încă o dată în braţe. O scutură ca şi cum ar fi scos astfel adevărul de la ea.

— Spune-mi ce era cu el, Christal. Ţi-a făcut vreun rău? De la el ai cicatricea aceea?

— Soţul meu n-are nimic de-a face cu această… această cicatrice.

Se scutură furioasă că n-o lasă să plece, şi mai furioasă pentru că simţea că inima ei tânjeşte să aibă încredere în el.

— L-ai iubit, Christal? întrebă cu vocea aspră şi poruncitoare.

— Nu, mărturisi ea fără nicio reţinere.

— Spune-mi despre cicatrice.

— Nu.

Se trase înapoi şi refuză să-l privească.

— De ce nu-mi spui?

Christal îi simţi furia. Trecutul ei devenise o

ţintă. Nu avu altă armă, decât adevărul:

— Poate că eşti un tâlhar. Un criminal. Cum ţi-aş putea spune secretele mele când ştiu toate astea?

Cain tăcu, ca şi când încerca să-şi calmeze furia.

— Mda, zise el în cele din urmă, sunt un tâlhar. De asta nu-ţi pot împărtăşi secretele unuia ca mine. Dar aproape că îţi desfăcuseşi picioarele aici, pe pământul rece. Nu-ţi păsa că te culci cu un ucigaş, fetiţo? Nu, pentru că nici măcar nu ai vrut să-ţi dovedesc că nu sunt. Ce fel de doamnă eşti tu?

Christal se înăbuşi. Furia îi ardea obrajii. N-avea niciun drept să-i spună aşa ceva. Se înşela asupra caracterului ei, asupra adevărului.

— M-ai sărutat, iar acum mă certi pentru că mi-a plăcut…

Cain o luă de bărbie şi o forţă să-l privească în ochi.

— Nu-mi place că nu vorbeşti cu mine, mârâi el.

— O să te obişnuieşti, răspunse rece; apoi se ridică de pe pătură, refuzând să-i mai simtă trupul fierbinte şi înnebunitor pentru ea în aerul îngheţat al nopţii.

Se întoarseră în tabără fără să spună un cuvânt. Ceilalţi erau deja adormiţi. Epuizată şi deprimată, abia simţi braţele lui Cain cuprinzând-o la culcare. Totul era confuz, emoţiile, dorinţele,

viitorul ei. Adormi, vrând să nu se mai trezească a doua zi dimineaţă, vrând să nu vadă momentul în care tâlharul de lângă ea avea să fie împuşcat ca un lup hăituit.

Liniştea ei nu dură mult. Fu trezită în mai puţin de o oră de o mână care îi acoperi gura. Vru să ţipe, dar vocea lui Macaulay o linişti:

— Nu scoate niciun zgomot!

Ea ascultă, iar Cain îşi ridică mâna, ca apoi să-i apuce braţele şi să-i treacă o sfoară în jurul încheieturilor.

— De ce faci asta? şopti ea.

— Am ceva aur ascuns sus, în munţi. Nu vreau ca tu sau Kineson sau altcineva să aflaţi unde am ascunzătoarea. Strâmbându-se de durere, pentru că îşi forţase braţul rănit, Cain strânse frânghia într-un nod pe care îl prinse apoi cu cleştele de lângă şemineu.

— Dar de ce pleci acum? Nu poate aştepta până mâine?

I se făcuse deodată frică. Era pentru prima dată când o lăsa singură.

— Trebuie să plec în noaptea asta.

— Dar… şi trase de frânghie să se elibereze. Spre dezamăgirea ei, frânghia era bine strânsă.

Cain ridică din umeri în întuneric:

— Ca să nu fugi cât sunt eu plecat.

— Deci pleci?

Pentru totdeauna, îşi termină fraza în gând. Se aplecă spre ea. Privirile li se întâlniră. Îi

mângâie obrazul.

— O să mă întorc.

— Macaulay, şopti ea, înspăimântată deodată de gândul că ar putea să nu-l mai revadă niciodată.

Era evident că avea de gând să folosească şansa asta şi să fugă, iar pe ea s-o abandoneze lui Kineson şi oamenilor lui. Frica o copleşi, dar nu putu să-l învinovăţească. Era un tâlhar. Cunoştea felul ăsta de oameni, întotdeauna îşi salvau propria piele.

— Îţi promit că o să mă întorc, şopti el grăbit şi ciudat.

Apoi, ca şi când ar fi vrut s-o liniştească, o sărută scurt, încurajator.

— Niciun cuvânt acum, bine?

Ea dădu din cap, întorcând faţa să nu i se vadă lacrimile. Cain se ridică uşor şi se îndreptă spre calul care îl aştepta în umbră. Îl auzi scuturându-şi coama. Apoi se duse.

*

Călăreţul urca sub lumina albastră a lunii. Siluetele unui grup de călăreţi se conturară pe vârful unei stânci şi se grăbi spre ei.

Conducătorul lor, un bărbat îndesat, cu o mustaţă căruntă enormă, rupse rândurile.

— Ce-ai păţit?

— Am păţit pe dracu’!

— Eşti încă furios de la spânzurătoarea aia, aşa-i Cain? chicoti omul.

— Mi s-ar cuveni un avocat yankeu să dau în judecată burţile voastre albastre de ticăloşi. Vreau să ştiu, telegrama aceea a mai ajuns vreodată?

— Reb, înţeleg că eşti încă supărat că aţi pierdut războiul. Dar e oare vina noastră că funcţionarul de la telegraful din Washington D.C. A trebuit să plece la o cină fastuoasă, chiar în acea oră crucială?

— Federaţia voastră… scuipă Cain dezgustat. Du-mă numai la omul acela de la telegraf şi o să-ţi arăt care e justiţia Confederaţiei. Îşi scutură capul şi murmură:

— Trebuie să ies din afacerea asta… mă ucide.

— Termină şi această ultimă sarcină şi pe urmă nu va mai trebui să faci nimic. Overland Express îţi va oferi o casă frumoasă şi vei putea avea orice slujbă în Washington. Este ordinul preşedintelui însuşi.

Macaulay mârâi din nou.

— Sigur. E uşor pentru ei să fie atât de generoşi. Care sunt pariurile că voi supravieţui de data asta – unu la o sută?

Rollins izbucni într-un hohot de râs.

— Hai fiule, nu poate să fie atât de rău. Când Kineson îşi va lua banii mâine de la Overland, vom fi acolo să-l încercuim. Atunci tu îţi vei îndeplini ultima şi cea mai spectaculoasă misiune. Terence

Scott va fi recunoscător, Cain. Overland va câştiga un milion de dolari din asta. Iar tu vei fi un erou.

— Un erou mort. Scott n-a putut pune mâna pe mine la Sharpsburg, aşa că o va face acum.

— Ce se întâmplă cu tine?

Cei doi se priviră, cu feţele ca de piatră, cu puştile sub braţe. Cain trase hăţurile din nou.

— E o femeie jos, în tabără, venită cu ceilalţi călători. Îmi spuseseşi că nu va fi nicio femeie amestecată în povestea asta.

Faţa i se înăspri.

— Am fost împuşcat ieri de un băiat care a avut nebunia să apere onoarea femeii. Aproape nu pot să îmi mai mişc braţul şi aşa va fi şi mâine.

— Kineson plănuise să răpească câţiva călători din Overland Express. Am avut toate listele cu călători. N-am crezut că va fi şi o femeie călătorind singură… se încruntă Rollins.

— Aici e problema. Tot ce pot să fac este să ţin sub control oamenii cât timp este ea în preajmă.

Ca şi cum şi-ar fi amintit de noaptea din pădure, Cain îşi scutură capul.

Am fost nevoit să fac lucruri pe care nu le-ai crede.

Rollins ar fi putut simţi, dar ei erau nişte profesionişti care aveau de îndeplinit o misiune. Prezenţa unei femei era ceva peste care nu se putea trece. Era un pericol în plus. Îşi roase capătul mustăţii, dintr-un tic nervos.

— Vom fi acolo mâine, Cain. Până atunci, va trebui să-i ţii în mână.

— Mda, grozav. Ce misiune. Rahat… zise Macaulay aproape pentru sine.

Rollins îşi întoarse calul şi strigă spre oamenii lui să o ia înainte.

— O să ne vedem mâine, la înfruntare, mai spuse el, aproape îngrijorat.

Cain dădu din cap, cu un zâmbet sarcastic.

Rollins izbucni într-un hohot de râs.

— Cain, îţi place treaba asta. Eşti cel mai bun pentru asta şi chiar Preşedintele o ştie. Cine ar crede vreodată că cel mai cunoscut tâlhar al vestului, Johny Reb însuşi, este unul de-ai noştri.

Macaulay îşi scutură capul, plin de dezgust. Ecoul hohotului lui Rollins umplea valea. Cei trei bărbaţi se îndepărtară, lumina galbenă a lămpilor lor făcându-le să le strălucească insignele de argint în formă de stea. Pe fiecare era gravat: *Şerif al Statelor Unite.*

CAPITOLUL 8

Christal asculta sforăitul tâlharilor, în timp ce se chinuia şi-şi dezlege mâinile. Avea să se facă în curând zi şi Kineson ar fi descoperit fuga lui Cain. Şi dacă nu reuşea să se elibereze, ajungea la bunul său plac. Încercă din nou şi-şi deznoade

legăturile, înjurând întunericul care n-o lăsa să vadă nimic.

Încerca din răsputeri să nu se gândească la Cain. El reuşise să scape. Merita să supravieţuiască. Dar oricum privea problema, îi venea greu să accepte că o abandonase. I se făcu frică. Şi oricât era de furioasă, îşi dădu seama că începuse să fie îngrijorată şi de soarta lui. Ştia că dacă supravieţuia până mâine, frica i-ar fi trecut. Dar nu putea uita emoţia aceea ciudată care îi strânse inima, când îl văzuse pe Macaulay Cain dispărut în noapte.

— La naiba! spuse ea abia auzit, nereuşind să vadă nodul.

În cele din urmă trase cu dinţii, dar nodul era de neclintit. Se întinse, obosită şi disperată.

Atunci simţi o mână astupându-i gura. O cuprinse groaza. Trebuia să fie Kineson. Venise s-o violeze în timp ce ea era legată. Întoarse capul, gata să-şi înfrunte inamicul. Cain. Îl recunoscuse chiar şi în întuneric. Îi ştia respiraţia, mirosul, atingerea.

Fără să scoată un sunet, Cain se aplecă şi o dezlegă. O trase spre el, dar ea se zbătu revoltată. O culcă cu forţa. Cain câştigă şi curând cei doi stăteau întinşi unul lângă celălalt, amândoi prefăcându-se că dorm.

Mintea ei era chinuită de întrebări care nu-şi găseau răspunsul. Poate că scuza aceea despre aurul care trebuia ascuns era adevărată. Cu toate

acestea era furioasă că plecase. Ar fi vrut să nu mai aibă niciun sentiment pentru el, dar era greu, mai ales când se afla în îmbrăţişarea lui. Şi era pentru prima dată în viaţa ei când nu-şi dorea să fie în altă parte.

Zorii se revărsaseră peste munţi şi ziua de marţi sosi.

Banda se trezi devreme, păstrând o tăcere plină de prevestiri rele. Kineson părea cel mai nervos. Tot timpul o privi pe Christal, de parcă ea ar fi fost răscumpărarea, nu aurul de la Overland Express.

În cele din urmă oamenii încălecară şi tabăra se ridică. Kineson dădea ordine de pe cal.

— Zake o să-i păzească pe călători, sus, în saloon până vom ridica prada.

Se uită apoi la Cain, care încălecase cu Christal ţinându-se de mijlocul lui. Cain privi în urmă cu faţa sa dură şi lipsită de orice expresie.

— Cain, noi doi vom lua recompensa. Băieţii ne vor acoperi de aici.

Cain dădu din cap. Lui Christal îi zvâcni inima. Odată luaţi banii, era sigură că Kineson avea să se întoarcă în tabără singur. Punea sigur la cale masacrarea lui Cain. Privi spre Macauley dorind cu disperare ca şi el să înţeleagă asta, dar acesta mormăi doar o aprobare.

— Femeia merge cu Zeke în saloon.

— Ba rămâne cu mine.

Degetele lui Cain se apropiară de tocul

pistolului. Lui Christal i se opri respiraţia. Sub ei, Appaloosa se cabra nervos, aşteptând să pornească.

Privirea lui Kineson coborî spre degetele lui Cain.

— O să te încurce. Nu poţi să te mişti cu calul ăla, dac-o ţii şi pe ea în spate.

— Ea o să mă acopere. N-or să tragă asupra noastră, dacă o văd cu noi.

Kineson privi pe rând la cei doi. Zâmbi şi spuse:

— Sigur, Cain, sigur.

Zâmbetul i se lăţi pe toată faţa şi-şi întoarse calul spre răsărit. Oamenii îl urmară. Cain trecu în faţă.

Ajunseră în curând la poalele dealului, în faţă aşternându-li-se valea Popo Agie. Inevitabilul se apropia. Toate speranţele ei erau în Cain care ar fi trebuit să vadă nebunia de a merge alături de Kineson. Dar el nu vedea nimic. Părea că acceptase întru totul planurile lui Kineson. Şi, deşi gândul acesta îi frângea inima, omul care o sărutase şi o ţinuse în braţe noaptea trecută era cel care o răpise. Cain era implicat în povestea asta ca orice alt tâlhar din banda lui Kineson. Era tâlhar, aşa cum fusese Marmet, aşa cum era Boone. Nu avea cum să nege asta.

La marginea câmpiei, începu să-şi amintească locul unde trebuia să fie aruncată răscumpărarea.

Parcă trecuseră ani de zile de când fusese

acolo. Se aşternu tăcerea, o tăcere stranie. Incapabilă să accepte ceea ce avea să urmeze, Christal îl îmbrăţişa pe Cain mai strâns, lipindu-şi obrazul de cămaşa lui moale, simţindu-i căldura şi forţa muşchilor. Era ca şi când, pentru o clipă, văzuse ceva frumos şi bun şi, abia când recunoscuse că acel ceva era al ei, uşa se trântise şi fusese lăsată afară, în frig, fără nimic, ştiind că nu-l va mai avea niciodată.

Simţindu-i starea, Cain îi şopti blând:

— O să fie bine, micuţo.

Ea nu-i răspunse. Faţa îi era scăldată în lacrimi.

*

Banda ajunse la castelul de apă aproape la amiază. Caii fură ascunşi în spatele acestuia. Kineson şi Cain stăteau în umbră, fără să fi descălecat, gata să pornească. Christal, călare pe Appaloosa, prinsă de talia lui Cain, simţea frica ce creştea în ea, pe măsură ce soarele cobora la zenit. Ceilalţi tâlhari, cu puştile în mâini, se răspândiră prin iarba înaltă, aşezându-se strategic lângă lacul unde urmau să fie aruncaţi banii.

Văzură locomotiva cu cinci mile înainte de a ajunge. De la distanţă părea o jucărie, un fleac pentru o bandă de tâlhari, dar pe măsură ce se apropia devenea tot mai ameninţătoare.

— Am discutat despre ce avem de făcut. Alte

întrebări? se adresă Kineson lui Cain, privind însă spre Christal.

— Niciuna, răspunse Cain scurt, aprobând din cap. Ochii lui erau din nou reci.

Privirăspre locomotiva care se oprise cu un scrâşnet lung, sub castelul de apă. Aşa cum spusese Kineson, locomotiva era urmată de un singur vagon. Cain şi Kineson porniră încet, călare spre trenul care aştepta. Cain se apropie de vagon în timp ce Christal se agăţase de el, speriată. Bătu cu patul puştii în uşă. Uşa se deschise încet cât să scoţi mâna.

Un sac mic de pânză zbură prin aer, căzând cu o bufnitură surdă la pământ. Apoi altul, apoi altul, până când se făcu un morman. Kineson scăpă un chiot satisfăcut la vederea sclipirii plăcute a aurului care se revărsase dintr-un sac.

Ultimul sac fu aruncat, uşa se trânti la loc şi trenul se puse în mişcare. Christal privi cum se depărtează, fără să-şi dea seama că avea unghiile înfipte în cămaşa lui Cain. Când trenul aproape dispăru, Tâlharii se ridicară, chiuind şi strigând ca indienii, în timp ce Kineson îşi umpluse cămaşa cu câţi saci putea să care.

— Aduceţi-vă caii încoa să încărcăm şi restul, strigă Kineson peste hărmălaia lor.

Boone fu primul care se repezi, lacom să se căptuşească cu bani.

— Dă-mi fata, Cain.

În freamătul acela general nici Cain, nici

Christal nu fură atenţi la Kineson. Acesta încălecase şi stătea acum cu cămaşa burduşită de sacii cu bani.

Cain îşi trase revolverul din toc şi îl aţinti asupra lui Kineson înainte ca fata să clipească.

— N-o să meargă cu tine, Kineson. Scoate-ţi asta din cap.

— Singurul lucru care o să-ţi treacă ţie prin cap o să fie un glonţ. Uită-te în spate, Cain.

Christal întoarse capul. Unul dintre tâlhari avea puşca aţintită asupra lor. Plănuiseră execuţia lui Cain aşa cum bănuia ea. I se opri inima de panică şi groază. Se strânse lângă Cain. Mintea ei nu putea să accepte aşa ceva.

— Ce este, Kineson? Crezi că te voi trăda?

Fiecare cuvânt a lui Cain era rostit rar şi apăsat.

— Nu, la dracu'. Numai că eşti prea băgăreţ, Cain. Acum avem banii, nu mai avem nevoie de tine.

Mânia înăspri trăsăturile lui Kineson. Făcu semn cu capul spre Christal.

— Şi nu apreciez faptul că n-ai vrut s-o împărţi, băiete. Aşa că, dă-mi fata sau zburaţi amândoi spre împărăţia cerurilor.

Cain tăcu o clipă. Apoi, dintr-odată îi făcu semn cu capul să se ducă la Kineson.

— Nu, Macaulay, şopti ea repede. O să te împuşte în clipa când voi coborî de pe cal. Nu-i lăsa s-o facă!

— Ia-o, Kineson! E a ta! spuse Cain, fără să întoarcă privirea spre ea.

Christal se agăţă de el cu disperare.

— O să te împuşte!

— Sau o să ne împuşte pe amândoi.

Ochii lui scăpărau de mânie.

— Du-te! Du-te la el!

Un braţ o apucă pe după talie. Se prinse de Cain dar Kineson era prea puternic. O trase pe şaua lui într-o clipă.

— Dă-mi drumul! strigă ea, zbătându-se să descalece şi să-l împiedice pe tâlharul care ţinea puşca îndreptată spre Cain.

Dar dintr-odată strigătul sălbatic al unui bărbat răsună peste preerie. Întoarse ochii şi tresări. Ca nişte stafii într-un cimitir, bărbaţi îmbrăcaţi în negru, înarmaţi, pe armăsari puternici, apăruseră din spatele copacilor, încercuind caii priponiţi ai tâlharilor. Christal amuţise, într-o stare de exaltare amestecată cu frică. Tâlharii rămaseră o clipă nemişcaţi, cât să-şi dea seama de situaţie, după care o rupseră la fugă, împiedicându-se prin iarba înaltă, ca dihorii.

Kineson înjură. Omul care ţinea puşca spre Cain fugise şi el. Cain era acum singurul înarmat.

— Dă-i drumul feţei, spuse Cain ameninţător.

Kineson o ţinea pe Christal pe genunchi cu un braţ de oţel.

— Acum ea e asigurarea mea, zise cu răutate şi dădu apoi pinteni calului, pornind într-un galop

sălbatic.

Christal se lupta să scape, dar Kineson era aproape la fel de puternic ca şi Cain. Privi în urmă cu ochii măriţi de spaimă. Cain îi urma, cu faţa ca o mască a furiei însăşi.

Trecură în goană peste linia ferată.

— O să te fac bucăţi, Cain! urlă Kineson. Scoase pistolul.

Christal ţipă. Încercă să i-l smulgă din mână, dar el o împinse cu cotul. Fata lupta, lovind cu pumnii în cămaşa lui căptuşită cu aur, până când Kineson o prinse sub braţul cu care ţinea arma. Kineson ţinti spre Cain din nou, dar fata reuşi să se agaţe de hăţuri şi trase o lovitură puternică peste botul calului. Animalul încetini. De asta avusese nevoie Cain. Scoase un strigăt sălbatic şi se aruncă asupra lui Kineson. Toţi trei se prăbuşiră la pământ.

— O să te laşi spânzurat, pentru femeia asta? Eşti un prost, Cain! Să ne luăm caii şi să fugim de aici! bolborosea Kineson, încercând să se ridice, cu arma sub braţ, dar dădu nas în nas cu arma lui Cain.

— Dumnezeule! şopti Christal din spatele lui. Are dreptate, ia-ţi calul şi fugi. Kineson oricum nu mai contează, Macaulay. Orice aş spune în apărarea ta, ei oricum te vor spânzura. Aşa că du-te. Du-te! aproape că ţipă.

Cei doi stăteau în aşteptare, cu puştile îndreptate spre soarele strălucitor al preeriei.

Kineson părea disperat. Privea spre şerifi. Cain îşi ţinea privirea aţintită doar asupra lui.

— Lasă femeia, imploră Kineson. Să ne unim puterile. Nu ne putem da acum pe mâna yankeilor!

— Îmi pare rău, şopti Cain cu faţa răvăşită. Nu mai luptăm pentru Georgia. Luptăm pentru noi, Kineson. Doar noi…

Furia schimonosise faţa lui Kineson. Christal scoase un ţipăt şi încercă să iasă de după Cain, dar acesta o ţinea la spatele lui cu un braţ ca o cătuşă. Îi strigă că Kineson are de gând să fugă, dar Cain nu se clinti. Îl privea fix în ochi pe Kineson.

Odată îi spusese că un pistolar ştie când să tragă privind ochii, nu mâna adversarului. Dar Christal nu era pistolar. Privirea ei era fixată asupra degetelor lui Kineson. Mai târziu nu-şi dădu seama dacă în urechi îi răsunase împuşcătura sau propriul ei ţipăt.

Detunătura răsunase peste preeria întinsă. Îl înşfacă pe Cain, aşteptându-se să-l vadă căzând la pământ, rănit de moarte, aşa cum văzuse scena de o mie de ori în mintea ei. Dar el nu căzu. Puse pistolul în tocul de pe coapsă şi privi la Kineson.

Tâlharul se prăbuşise cu o gaură în piept din care curgea aurul. Dar nu era numai aur. Ochii lui Kineson se căscaseră încă o dată, de groază, privind monezile care se risipeau mânjite de sânge. Încercă să spună ceva, dar se înecă într-un

horcăit şi căzu pe spate, mort.

— Bine, am scăpat şi de ăsta, se auzi o voce necunoscută.

Christal se răsuci şi văzu un bărbat bondoc apropiindu-se agale pe calul său. Winchesterul său încă mai fumega. Avea o mustaţă bogată şi purta o cămaşă roşie, ca a minerilor. Dar văzându-i haina de la uniforma neagră împăturită la spate şi steaua de argint agăţată de ea, începu să tremure.

— Cum vă simţiţi, doamnă? Eu sunt domnul Rollins, zis *Necunoscutul,* continuă ducând mâna la pălărie în semn de salut.

Christal se trase înapoi privind neajutorată spre ceilalţi şerifi care se apropiau la trap pe caii lor.

— Îmi cer scuze pentru încercarea grea prin care a trebuit să treceţi, doamnă. Când am aflat că trenul va fi jefuit, nu ne-am gândit că ar putea fi şi o femeie printre călători.

Rollins simţi stânjeneala ei. Privi în iarbă la trupul lui Kineson.

— De ce nu l-ai împuşcat tu, Cain? Dumnezeu ştie că te-ai născut cu o mână drăcesc de bună pentru aşa ceva.

Vocea lui Cain se auzi clară şi răspicată.

— Ai făcut-o tu. Şi m-ai scutit pe mine să împuşc unul de-al meu.

Rollins dădu din cap, ca şi cum respecta motivele lui Cain.

Ceilalţi şerifi descălecară. Erau însoţiţi de o

unitate de cavalerie, în uniforme albastre. Înăbuşindu-şi un oftat, Christal aştepta ca aceştia să-i pună cătuşele lui Cain. Îşi formulase în minte tot ce trebuia să spună în apărarea lui, dar când Rollins păşi spre ei, toate motivaţiile ei dispărură. Reuşi doar să se aşeze în faţa lui Cain ca şi când ea ar fi vrut să-l acopere, incapabilă să se mai gândească la altceva decât la imaginea aceea terifiantă, cu el atârnând în ştreang, cu gâtul lui puternic frânt în două.

— Nu trebuie să mă aperi, Christal.

Vocea lui Cain îi întrerupse gândurile. Se întoarse şi se aruncă în braţele lui. Se crezuse tot timpul o femeie tare.

— Ce-i cu tine? întrebă Cain blând, vădit surprins de emoţia ei.

Îi mângâie uşor fruntea, dându-i la o parte părul din ochi.

— Eşti în siguranţă, acum, Christal. Totul va fi bine.

— Nu, se sufocă ea fără să-şi dezlipească privirea de la el. Nu e nimic bine. Tu nu vezi? Te vor lua şi te vor spânzura.

Căuta cu disperare o cale să-l salveze în timp ce vedea cum se apropiau şerifii. Ar fi vrut să poată opri timpul. O cuprinse un regret amar. Ei nu avuseseră nicio şansă. De la început, totul, şi trecutul şi viitorul, fuseseră împotriva lor.

Secundele treceau repede. Rollins se apropie. Christal îşi încleşta degetele de braţele lui Cain

pentru a-l ţine mai strâns.

— Micuţo, totul o să fie bine, îi şopti Cain blând.

— Nu pot să te ia. Nu pot… se agăţă ea cu toată hotărârea de cămaşa lui.

Cain o strânse lângă el, liniştind-o, apoi spuse:

— Dar sunt încă înarmat, Christal. Gândeşte-te la asta. M-ar fi lăsat oamenii ăştia să te ţin lângă mine şi să-mi lase şi arma?

Fata îşi ridică ochii spre el. Nu părea că s-ar teme, nu părea nici măcar îngrijorat. Lângă ei, şerifii vegheau cadavrul lui Kineson. În depărtare, cavaleriştii puneau cătuşe celorlalţi tâlhari. Erau cinci. Fuseseră prinşi toţi. În afară de Cain. Îl privi din nou. Cain aproape că zâmbea.

— Nu… nu înţeleg… murmură ea, nesigură.

— El e cu noi, doamnă, începu Rollins, cu un rânjet larg pe toată faţa. Tot timpul a fost cu noi.

— Dar e un tâlhar… privi ea spre Rollins cu ochii măriţi de nedumerire. Chiar a fost spânzurat o dată. În Londra.

— Vrei să-i explici tu asta sau s-o fac eu? îi spuse Cain sec lui Rollins.

Rollins se dădu înapoi.

— Ei bine, a fost o greşeală.

Nu se putu abţine să nu râdă.

— Dar greşeli sunt la tot pasul, nu-i aşa? Pentru interesul Guvernului Statelor Unite, suntem bucuroşi că de data aceasta totul a mers

fără nicio piedică.

Privi spre Kineson, apoi spre Christal, care nu intrase în planurile lui şi conchise:

— Sau, aproape fără nicio piedică…

Christal privi spre Cain. Aşadar nu aveau de gând să-l spânzure. Era în siguranţă. El putea trăi pentru că… şi genunchii o lăsară. Cain o prinse la timp, aproape leşinată.

— Uşurel, şopti el. Chiar ţi-e atât de frică de mine?

Christal îl privi cu ochii măriţi. Nu-i răspunse. Cain o prinse de bărbie, ferm, dar tandru.

— Avem o mulţime de lucruri de discutat, Christal.

Ea tăcea în continuare. Aşadar, el era şerif al Statelor Unite. Inconştient, strânse palma ascunzându-şi cicatricea. Dacă înainte voise să scape, acum avea şi mai multe motive s-o facă. Îi veni s-o ia la fugă. Privi spre toţi oamenii care-i înconjurau. Era în mijlocul preeriei cu mai mulţi oameni ai legii decât văzuse ea vreodată în viaţă. Îşi aţinti ochii asupra lui Cain. Nu, putea accepta ideea. *El era şerif al Statelor Unite.*

— Am găsit şi ceilalţi prizonieri şi omul care îi păzea, spuse Rollins, întrerupându-i gândurile. Banda va fi dusă la Fort Laramie pentru judecată. Dar mai întâi vom duce călătorii la Camp Brown ca să se refacă. E mai aproape. Apoi Overland Express-ul le-a promis vagoane care să-i ducă unde vrea fiecare.

Salută din nou, ducându-şi mâna la pălărie în faţa lui Christal.

— Asta şi în ceea ce vă priveşte, doamnă. Sper că nu vă va deranja să mai călătoriţi încă odată cu Cain până la fort.

Cain se ridică în şa şi porniră călare spre Camp Brown. Din nou în braţele lui, năucită de atâtea întâmplări neaşteptate, Christal privea întinderea preeriei, chinuită de gândul de a fugi. N-ar fi vrut să plece şi să-l părăsească. Văzuseră împreună moartea cu ochii, îşi dădea acum seama mai bine de sentimentele ei faţă de el şi gândul despărţirii îi sfâşia sufletul.

Dar dacă până acum fusese periculos, de-acum era sinucidere curată. Tot timpul ştiuse că nu se cuvine ca o lady să se îndrăgostească de un tâlhar.

Iar o femeie urmărită în New York n-ar fi trebuit nici în vise să se îndrăgostească de un om al legii.

CAPITOLUL 9

Christal nu ştia cum să scape. Cu tâlharii fusese mai simplu. Dar cu cavalerişti era altceva. Când salvau o femeie albă din mâinile unei bande de tâlhari, se aşteptau să o vadă odihnindu-se pentru a-şi reveni, nu dornică să dispară cât mai

repede. Şi dacă o întâmplare atât de stranie ar fi avut loc şi fata ar fi fugit, atunci ei ar fi simţit o profundă obligaţie morală de a porni în salvarea ei.

Deşi stătuse numai câteva ore, oftă din adâncul sufletului când părăsi Camp Brown. Vechiul fort părăsit era la câteva mile de orice aşezare. Cea mai apropiată era rezervaţia de indieni Wind River. Iar printre indienii Shodhone simţea că nu are nicio treabă, cu părul ei blond. Îşi ridică mâinile, lăsând femeile din jurul ei să o ajute să se îmbrace cu o rochie mult prea largă, de mătase roz, care avea o înfăţişare jalnică. Nevestele indiene aveau grijă de ei. Femeile Mandan aveau cale liberă printre albi. Christal văzuse multe dintre ele în oraşele de la câmpie. Triburile lor fuseseră decimate de variolă, aşa că trăiau cu toţii de azi pe mâine, umblând prin forturi sau aşezări de mineri, adunând lucrurile vechi de la fetele din cârciumi.

Negricioase, cu trăsături grosolane şi uscate, rareori erau tratate bine. Acum Christal simţea chiar mai multă compasiune pentru ele ca de obicei. Aveau împreună cam aceeaşi soartă.

Femeile Mandan plecară, iar Christal se îndreptă spre fereastră. Era epuizată, dar nu se putea gândi la somn; era prea periculos. În plus, ar fi trebuit să vină un vagon al Overland Express-ului în acea după-amiază ca să ia călătorii. Şi nu trebuia să îl piardă, chiar dacă asta însemna să

renunţe la cele şapte monezi ale sale.

Deschise fereastra şi privi în fort, întrebându-se dacă ar fi reuşit să treacă de cei doi ofiţeri de cavalerie care erau postaţi acolo. De fapt, ei nu aveau niciun drept să n-o lase să treacă. Ar fi putut să-şi ceară aurul de la Rollins, să treacă de gărzi şi să-şi ţină calea. Dar şerifilor nu le-ar fi plăcut gestul ei. Cu toată cavaleria la dispoziţie, ar fi adus-o înapoi, la *adăpost,* în câteva minute. Apoi ar fi vrut să afle de ce a fugit. Ar fi avut două posibilităţi: ar fi putut refuza să răspundă la întrebări, trezindu-le suspiciunea până într-acolo încât să o întrebe de cicatrice, sau ar fi putut să-i mintă că răpitorii ei abuzaseră de ea atât de cumplit încât tot ce dorea acum era să părăsească fortul pentru a fi cât mai departe de oamenii aceia. Şerifii poate i-ar fi crezut povestea, dar Cain ar fi ştiut că minte. Şi gândul că i-ar fi trezit lui suspiciuni o sperie mai tare decât toată cavaleria aceea, care acum executa manevre în mijlocul fortului.

Respiră adânc şi-şi trecu mâinile prin păr. Să fie înconjurată de atâţia oameni ai legii era cel mai cumplit coşmar al ei devenit realitate, căci putea duce la întâlnirea ei faţă în faţă cu Baldwin Didier.

Macaulay Cain. Macaulay Cain. Numele acesta îi răsuna în minte. Ar fi vrut să nu se mai gândească la el.

Nu avea niciun rost înainte. Iar acum era chiar mai rău.

Auzi un ciocănit în uşă. Îşi aranjă umerii rochiei roz, stânjenită că i se zărea sânul de sub corsaj, ori de câte ori rochia prea largă aluneca într-o parte.

Ciocănitul se auzi din nou, de data asta mai hotărât, făcând-o să tresară. O obseda gândul că o vor descoperi, dar îşi veni în fire. Îşi răsuci părul, pe care ar fi vrut să şi-l prindă, şi-l dădu peste umăr, apoi deschise.

Rămase uimită. Cain stătea în faţa ei, cu totul altul de cum îl ştia. În locul bărbii aspre şi negre apăruse acum obrazul său ferm şi proaspăt. Arăta chiar mai bine decât îşi imaginase. Dar era tot Macaulay Cain. Linia severă a gurii şi ochii de gheaţă erau aceeaşi, dându-i o înfăţişare care te atrăgea hipnotic.

Îl privi din cap până în picioare. Se spălase şi se îmbrăcase ca un om civilizat: pantaloni negri, cămaşă albă şi o vestă de mătase de Burgundia. Avea părul dat pe spate şi mirosea a mosc. Dacă fusese atrasă de el ca tâlhar, trebuia să admită că acum abia îi rezista. Arăta foarte bine. Iar faptul că era un tip periculos era mult mai subtil, tot aşa cum un geamăt este mai incitant decât un strigăt.

— Cât pe ce să nu te recunosc, spuse ea încet.

Cain zâmbi din colţul gurii. Aşa cum arăta semăna cu acei jucători care intrau prin saloonuri, veniţi să-şi cheltuiască banii sau să facă avere. Se dădu din uşă, neştiind ce să spună, fără să se uite

la el şi fără să-i spună să intre. Ştia că ar fi intrat fie că îl poftea, fie că nu.

— Rochia asta e prea mare, spuse el, închizând uşa în urma lui.

Ea o strânse.

— Trebuie s-o strâmtez.

— Se vede.

Văzu în ochii lui că era totuşi de acord cu rochia. Christal se întoarse deodată, stânjenită. Se sărutaseră, dormiseră împreună, se bătuseră; dar acum era un străin pentru ea. Tâlharul de care-i păsa atât de mult dispăruse, iar ei nu aveau nimic şi-şi spună. Şi totuşi aveau atâtea de vorbit.

Îşi făcu curaj şi, cu ochii în altă parte, spuse:

— Ar fi trebuit să-mi spui că eşti şerif. Ar fi simplificat lucrurile.

— Nu ştiam cum o să reacţionezi. Nu voiam să ai de suferit. Sau să fiu eu ucis, adăugă el.

— Înţeleg.

Privi spre rochie. Un umăr îi alunecase dezvelindu-i pielea netedă spre sâni. Îşi trase rochia la loc, sperând că el nu văzuse prea mult. Dar el văzuse tot, dacă era să se ia după scânteia care i se aprinse în ochii reci.

Urmă o pauză lungă, dificilă, în care se priviră unul pe celălalt. Christal rupse tăcerea.

— Lucrurile s-au schimbat acum, nu-i aşa? Tu eşti cu totul altul.

— Lucrurile s-au schimbat în bine. Şi eu la fel, o contrazise el, trecându-şi degetele aspre de-

a lungul gâtului ei. Acum pot vorbi cu tine. Îţi pot spune totul, tu îmi poţi spune mie totul. Nu mai sunt cel care te-a răpit. Sunt un bărbat, pur şi simplu. Un bărbat în care poţi avea încredere.

— Oricum începusem să am încredere în tine, răspunse ea.

Trecu pe lângă el spre oglinda de deasupra biroului de stejar şi începu să-şi împletească părul. De fapt, se temea de el mai mult ca bărbat, decât ca om al legii. Îi răvăşise toate simţurile până când nici ea nu mai ştia ce simte. Nu putea să-l mai lase să continue. Dacă s-ar fi îndrăgostit de el acum, semăna a sinucidere.

Îşi lăsă părul în pace. Mâinile îi tremurau. De afară se auzi o împuşcătură – cavaleriştii îşi executau manevrele în fort – dar zgomotul îi zdruncină şi mai mult nervii obosiţi. Ajunsă la limită, izbucni.

— Pur şi simplu nu înţeleg. Spui că eşti rebel, ai luptat pentru Confederaţie, atunci cum poţi lucra pentru Federalişti? Nu m-am aşteptat niciodată...

Îşi scutură capul. Cuvintele îi scăpaseră fără voie. Se temu că vorbise deja prea multe.

Umbra unui zâmbet trecu pe buzele lui Cain.

— Vorbeşti tu însăţi ca o secesionistă. De fapt eşti doar o ocrotită floare a Nordului care a auzit despre război în poveştile spuse seara, la culcare.

Simţi că se înfurie. O fi fost ea o floare ocrotită a Nordului în prima parte a vieţii, dar

după aceea avusese parte de propriul ei război. Îi răspunse răspicat:

— Te-am întrebat despre război pentru că voiam să aflu cât mai multe despre tine. Dar tot ce mi-ai spus a fost o minciună. Şi toată viaţa ta de rebel, trebuie să fi fost o minciună, pentru că nu înţeleg cum poţi fi rebel pentru un minut, ca să devii Federalist în următorul minut. Un rebel n-ar face una ca asta. Cel puţin, unul adevărat.

— Tocmai pentru că am fost rebel, am făcut asta.

Christal se aşteptase să-l vadă furios, nu copleşit de amărăciune. Emoţia trădată de vocea lui o duru.

— Ce crezi că am câştigat în războiul ăsta? Crezi că am găsit onoare şi mândrie?

Oftă adânc. Părea dureros pentru el să vorbească.

— N-am găsit nimic altceva decât moarte, sânge şi pierderi. Au trecut zece ani şi încă nu pot găsi un rost în viaţă pentru care să trăiesc. De asta lucrez pentru federalişti, Christal, pentru că blestematul ăsta de război s-a terminat. Nu mai sunt un om din Georgia, sunt un cetăţean al Statelor Unite. Vreau să disting albul de negru, binele de rău. Kineson a făcut o crimă. Trebuia să se facă dreptate. Pot să mă apuc de o altă treabă acum.

— Dar lucrurile nu sunt întotdeauna atât de clare.

Nu-şi putea stăpâni tremurul vocii, continuă totuşi:

— Câteodată o crimă nu e ceea ce pare. Poţi avea fapte, dar faptele mint uneori…

— Despre ce vorbeşti?

Îl privi reflectat în oglindă. Se încruntase. Dar nu îi putea spune nimic. Ar fi judecat-o şi ar fi trimis-o la spânzurătoare înainte ca unchiul ei să apuce s-o facă el însuşi.

— Christal ce se întâmplă? spuse prinzând-o în braţe.

Christal lupta ca şi-şi înfrângă dorinţa de a-l îmbrăţişa, îi simţea pieptul lipit de spatele ei şi tânjea după atingerea şi sărutările lui fierbinţi. Voia să-l facă să înţeleagă lucruri pe care tâlharul Macaulay Cain deja le ştia: uneori crimele erau judecate greşit.

Dar acum era un alt Macaulay Cain în faţa ei. Un om care nu mai gândea ca înainte, de care se putea apăra doar cu un zid de tăcere.

— Nu mă trata ca pe un străin, Christal, spuse cu o voce care venea parcă din adânc. Ştiu că ai trecut prin multe, dar…

— Dar suntem doi străinii exclamă ea. Încercă cu disperare să se desprindă de el.

— Am trecut prin câteva zile foarte grele, dar zilele acestea s-au dus. Ne putem vedea mai departe de vieţile noastre. Sunt nerăbdătoare să văd venind odată trenul acela şi să plec.

Se întoarse spre el, simţind nevoia să fie

onestă pentru ultima oară:

— Dar n-o să ştii niciodată cât mă simt de liniştită că nu te-au ucis. Sunt… Sunt fericită că eşti şerif. N-aş fi suportat să te văd spânzurat.

Cain trase adânc aer în piept.

— Îţi pasă de mine, aşa că lasă-mă să-mi pese şi mie de tine. Nu pleca.

— Mie nu…

— Ba da.

O privi, mângâindu-i obrazul.

— Vreau să ştiu totul despre tine, Christal: de unde eşti, cine a fost soţul tău, unde mergeai în acea zi cu trenul.

— Viaţa mea este neinteresantă. Trecutul meu te-ar plictisi.

— Nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Nu e nimic de spus.

Cain o prinse de bărbie şi o forţă să-l privească în ochi.

— Povesteşte-mi despre acest *nimic.* Am crezut că nu mi-ai vorbit despre tine pentru că m-ai crezut un tâlhar, un om care te-a răpit. Acum mă întreb dacă nu e altceva, mai mult decât atât.

— Suntem doi străini care au împărţit o experienţă tristă, spuse ea, închizând ochii şi dorind să fie tare.

Nu voia să-l lase să-i pătrundă secretele. Era hotărâtă să se folosească de prima ocazie ca să plece.

— O vom lua fiecare pe drumul nostru,

continuă ea. Eu am drumul meu, tu îl ai pe ai tău.

— Nu.

Christal făcu ochii mari. Îndoiala şi teama se amestecau în mintea ei:

— Ce vrei să spui?

— Ce ai auzit Am spus nu. Nu o vom lua fiecare pe drumul lui. Nu încă.

— Nu ai niciun drept să mă opreşti atâta vreme cât…

— Am toate drepturile.

— De ce? întrebă Christal cu sângele zvâcnindu-i în tâmplă.

— Ştii foarte bine de ce.

Îi întoarse faţa către el şi îi mângâie uşor buzele.

— Ştii foarte bine de ce… şopti el din nou. Cuvintele îngheţară pe buzele lui.

Stăteau amândoi, unul lângă celălalt, fără să învingă, fără să cedeze. În cele din urmă, Cain arătă cu capul spre fereastră, la cavalerişti din port şi manevrele lor.

— Te-ai întors în lumea civilizată. Poate nu e o asemănare prea mare, dar regulile civilizaţiei se aplică aici ca şi în Fort Laramie sau Denver sau San Francisco. Eşti o femeie singură şi la noapte vei dormi în această cameră, apărată de oricine ar vrea să te deranjeze… ca mine.

Christal simţi o strângere de inimă. Nu voia să-l lase să continue. Ar fi continuat cu ceea ce se întâmplase între ei la Falling Water şi nu voia.

Dacă o făcea i-ar fi venit greu să se mai despartă de el. Chiar mai greu decât îi era deja.

Cain coborî vocea, ochii i se umbriră. Ea nu spusese nimic ca să-l oprească.

— Nu voi veni la tine la noapte, şopti el. Nu-ţi voi simţi mângâierea şi nu-ţi voi auzi respiraţia adâncă în somn. Nu-ţi pot distruge reputaţia faţă de aceste reguli ale civilizaţiei. Eşti cunoscută ca o lady, doamnă Smith. Te voi trata ca pe o doamnă. Dar aş vrea să ştii că blestem toate aceste reguli. Tot ce s-a întâmplat între noi la Falling Water ai fi putut să nu se întâmple, dar cuvintele nu schimbă faptele deja făcute. La noapte ar trebui să fii în braţele mele. Şi tu ştii asta, la fel de bine cum ştii că-ţi bate inima… aici.

Şi îşi coborî palma de pe gâtul ei pe sânul stâng, unde amândoi simţiră bătăile puternice ale inimii ei.

Christal întoarse capul cu ochii în lacrimi. Cuvintele lui o sfâşiau cu cruzime. Spusese tot ce se rugase ea să nu spună, atingându-i din plin sufletul.

Pentru prima dată după atâţia ani, simţi o lacrimă fierbinte brăzdându-i obrazul. În aceşti şase ani plânsese după copilăria ei fierbinte, după anii ei cei fericiţi, care se duseseră pentru totdeauna. Dar cel mai mult plânsese pentru singurătatea ei, care crescuse de când devenise femeie, căci acum îşi dorea o fiinţă vie, nu doar închipuiri şi vise, care să stea cu ea în nopţile

însingurate. La Falling Water trăise cu speranţa că poate a găsit pe cel cu care ar putea fi. Fuseseră momente când îl privea pe Cain şi se vedea rămânând alături de el. Iar tâlharul cu care dormise, vorbise, se sărutase, era o fiinţă în carne şi oase, nu doar un vis, şi se afla la fel de hăituit de lege ca şi ea, ca să o poată înţelege.

Acum fiinţa aceea dispăruse. Era la fel de mort cum ar fi fost dacă era împuşcat de Kineson. Macaulay o întrebase de atâtea ori despre soţul ei. Acum descoperi pentru ce purtase ea doliu. Pentru Cain.

— De ce ai spus toate lucrurile acestea? întrebă ea într-un târziu, furioasă că el împinsese lucrurile atât de departe.

— Pentru că te vreau, fu tot ce spuse Cain.

Christal închise ochii. Îi replică în şoaptă:

— Dacă voi fi târfa ta la noapte, crezi că te va ajuta să te saturi de mine?

— Nu aşa te vreau. Dacă aş fi vrut, te-aş fi avut deja. Te-aş fi putut avea de atâtea ori în zilele petrecute împreună.

— Ar fi trebuit să mă violezi.

— Cu toate acestea, te-aş fi avut.

Christal începu să tremure. Cain o luă în braţe.

— Aş vrea să-mi vorbeşti despre tine.

Îi ridică mâna stângă şi începu să-i mângâie fiecare petală roză a trandafirului ars în palma ei. Atingerea lui o trecea ca un curent.

— Ce ascunzi tu, fetiţă?

Christal suspină, refuzând să vorbească.

Cain o prinse uşor de bărbie şi îi întoarse faţa spre privirea lui de oţel:

— Răspunde-mi.

Ea întoarse capul.

— De ce te temi? insistă el.

— De nimic, şopti ea.

Cain o privi din nou în ochi, ţinându-i capul în palme câteva minute, ca şi când ar fi căutat răspunsul. Apoi, cu o neaşteptată pornire, o împinse în spate.

— Minţi!

— Nu, strigă ea disperată.

— Ţi se citeşte în ochi. Au culoarea cerului, atât de frumoşi, atât de albaştri… Vocea lui se înăspri. Atât de întunecaţi. Minţi înspăimântată.

Christal se întoarse spre fereastră. Simţea că se sufocă de indignare.

— Mă acuzi că mint, dar tu eşti cel care minte. Cine eşti de fapt? Eşti soldat sau eşti şerif? Eşti yankeu sau eşti rebel? Eşti tâlhar sau eşti un om onest?

Faţa lui Cain căpătă duritatea rocii.

— Dacă te-am minţit vreodată, am făcut-o ca să-ţi salvez viaţa. Dar tot ce ţi-am spus despre mine, a fost purul adevăr.

— Trebuie să fie foarte simplu să posezi o loialitate atât de uşor de divizat.

Ştia că alunecase pe un teren periculos, dar

teama şi furia o făceau să nu-i mai pese.

— Dacă te referi la faptul că am participat la acea răpire, fusese misiunea mea. Dar dacă te referi la ce am făcut în război, doamnă, atunci află că sunt rebel şi voi fi întotdeauna rebel.

Christal începu să plângă. De ce voise să-l rănească? Tot ce voise era să se poată despărţi, nu să fie crudă cu el. Îşi continuase viaţa în ciuda dezamăgirilor care îi umbreau inima şi luptase pentru principiile sale chiar şi în cetele de rebeli din preeria singuratică şi din dealurile Vestului.

— Nu plânge, îl auzi pe Cain şoptind cu o voce neaşteptat de blândă.

Christal îşi lăsă capul pe pieptul lui. Cain îi mângâie obrajii uzi de lacrimi. Tremurând, îşi îngropă faţa în cămaşa lui. Mirosea acum altfel, a proaspăt spălat. Dar dincolo de toate acestea îi simţi mirosul propriu, care o învălui şi o făcu să se strângă lângă el, ca şi cum ar fi vrut să nu îi mai dea drumul niciodată.

Câţiva călăreţi trecură pe lângă fereastră, tulburându-i. Fără şi-şi ridice capul de la pieptul lui, îl întrebă, ceea ce trebuia să afle, totuşi, cu o voce gâtuită de emoţie.

— Când va sosi Express-ul?

— Overland va putea trimite unul peste două zile, răspunse el, stăpânindu-şi sentimentele.

Umerii ei se strânseră. Nu ştia dacă putea să rămână atât.

— Christal, spuse el strângând-o în braţe, nu

te gândi chiar acum la plecare. Mai avem două zile. Să le trăim aşa cum ar trebui.

— Două zile înseamnă un timp foarte scurt… sau foarte lung, depinde cum priveşti lucrurile, răspunse ea.

Christal îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Tăcerea ei îi întărea cuvintele. Cain spuse:

— Am venit să te invit la masă. Ceilalţi călători au întrebat de tine.

Christal se desprinse din braţele lut şi se îndreptă spre birou aproape dându-l afară prin faptul că îi întorsese spatele, dar când se uită în oglindă, întâlni privirea lui, nelăsând-o să-şi plece ochii. O clipă ochii lui vorbiră mai mult decât ar fi reuşit prin cuvinte. Apoi, ca să scape din această situaţie, Christal se întoarse ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Mi-ar plăcea să merg la cină. Lasă-mă să-mi prind părul mai întâi.

— Ai un păr frumos. Nu ţi-am mai spus-o până acum.

Christal închise ochii, încercând parcă să scape de amintirea lui, mângâindu-i părul, la Falling Water. Îi întâlni din nou privirea şi în ochii lui adânci şi reci văzu dorinţa, poate chiar durerea. Cain trecuse peste greutăţi şi dezonoare. Pentru ea, de abia acum începeau.

— Voi fi gata într-un minut… mai şopti ea.

CAPITOLUL 10

Popota vechiului fort era o construcţie din buşteni necioplţi, cu o podea murdară. Christal cunoscu un nou sentiment de teamă când intră şi privi în jur. Încăperea era plină cu bărbaţi: călători, cavalerişti. Şi şerifi. Stelele de argint din pieptul lor o orbeau ori de câte ori flăcările lămpilor se reflectau în ele.

Intră zâmbitoare, tremurând totuşi, la braţul lui Cain. Trebuia neapărat să îndepărteze orice suspiciune până când reuşea să plece de acolo. Totuşi, din instinct, îşi strânse palma, ascunzându-şi cicatricea ca un trandafir.

Fără nicio ceremonie, dl. Glassie se desprinse dintr-o mare de uniforme albastre şi se grăbi să o îmbrăţişeze, înduioşând-o din nou, până la lacrimi. Henry Glassie avea un suflet deosebit şi şi-ar fi dorit să-i poată fi prieten. Îşi recăpătase costumul său ruginiu, şi arăta aproape la fel de dichisit ca în ziua când îl văzuse prima dată, în trenul ce se îndrepta spre Noble.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că sunteţi teafără, doamnă Smith. Nici nu vă pot spune cât de îngrijoraţi am fost de soarta dumneavoastră, exclamă el, privind-o ca pe fiica lui.

Christal îi zâmbi, trecându-şi apoi privirea spre *preot.* Domnul Glassie arătă spre Macaulay, care se îndreptase spre un grup de ofiţeri de

cavalerie să-i salute.

— Îţi vine să crezi că tâlharul era de fapt şerif?

Christal îi privi. Cain râdea printre oamenii aceia de una din glumele lor. Dinţii lui puternici erau de un alb sclipitor. Era chiar puţină căldură în ochii aceia de gheaţă. Părea destins, chiar fericit. Până când privirea lui se opri asupra ei. Zâmbetul îi dispăru ca un abur. Se vedea că ea îl preocupa. Tot aşa cum el o preocupase la Falling Water.

— E un om plin de surprize, comentă ea, bucuroasă că atenţia domnului Glassie era îndreptată asupra ei, nu asupra schimbului lor de priviri. Nu voia ca ei să-şi dea seama că Macaulay o preocupa.

— Unde sunt Pete şi tatăl lui? întrebă ea, privind în jur.

— Pete se uită la manevrele cavaleriştilor. Iar bătrânul Elias probabil discută cu Rollins să afle când îi vor fi înapoiaţi banii, chicoti dl. Glassie. Se pare că e supărat că îi ţin banii ceva mai mult decât credea.

Christal ar fi putut râde, imaginându-şi cearta dintre bătrânul domn şi Rollins dar se întrebă când se putea să-şi recupereze proprii ei bani.

O mână o atinse pe umăr şi se întoarse dând cu ochii de Cain, care îi întinse de băut.

— Ţine. Asta o să te ajute să dormi la noapte.

— Mulţumesc… se opri, neştiind cum să-i

spună.

Numele Cain nu mai era potrivit nici pentru el, nici pentru relaţia lor.

— Macaulay, spuse el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Macaulay, şopti ea, acceptând să bea.

Apoi se întoarse, temându-se să-l lase să îi citească îngrijorarea pe faţă. Luă o înghiţitură din ceaşcă şi descoperi că era cafea fierbinte amestecată cu destul de mult whisky. Tensiunea dintre ei creştea cu cât încerca să îi evite privirea. De data aceasta Henry Glassie nu pierduse o secundă din conversaţia lor.

Macaulay se întoarse din nou spre ofiţeri, ajutându-i să taie vânatul. Dl. Glassie îi oferi braţul lui Christal şi spuse:

— Sunt fericit că am ocazie să vă vorbesc, doamnă Smith.

— Te rog, spune-mi Christal. Deşi îi era greu, luând în consideraţie situaţia, Christal încercă să-i zâmbească.

— Sunt onorat să mă număr printre prietenii tăi, Christal, dar… privirea preocupată a lui Glassie se întoarse spre Macaulay, nu mă pot opri să nu mă gândesc cum arătai atunci când ai urcat în saloon. Vocea lui blândă începu în şoaptă:

— Hainele îţi erau rupte. Cain te-a atins în faţa noastră. Te-a împins, te-a bruscat.

— Nu mi-a făcut niciun rău. Nu mi-a făcut nimic, şopti ea, întrebându-se de ce oare începuse

să-i tremure vocea.

— Au fost zile cumplite. Dar aş vrea să înţelegi că orice ai fi păţit, poate fi îndreptat. Dacă domnul Cain a abuzat de tine în timpul captivităţii, voi avea grijă ca lucrurile să se îndrepte. Îl voi face să te ia în căsătorie…

— Nu! răspunse ea, întrerupându-l cu mai mult zel decât ar fi dorit să arate.

— Liniştiţi-vă, doamnă Smith. Nu am vrut să vă supăr.

— Te rog să mă scuzi, zâmbi ea politicos. Nu sunt supărată. Domnul Cain nu a făcut nimic regretabil, totul va fi bine când va veni trenul. Îmi dau seama că trebuie să plec.

— Nu ai de ce pleca atât de repede! zise el. Terence Scott însuşi va veni să ne dea o sumă frumuşică prin care să ne recompenseze pentru problemele create de compania lui. Am înţeles că va sosi aici mâine.

Christal nu-şi putu ascunde surprinderea. Nici nu visase că ar fi putut fi oferită o scuză atât de profitabilă din partea *Companiei Overland.* Poate că banii i-ar fi putut fi suficienţi pentru a-l da în vileag pe Didier.

— Ştiţi cumva la cât s-ar putea ridica suma? întrebă ea, neputându-se stăpâni, deşi îşi dăduse seama că nu fusese prea delicată.

— Nu, nu! Dar e sigur că va fi o sumă frumoasă. Mai ales pentru tine, Christal. Am înţeles că nu crezuseră că o femeie ar fi putut

călători cu acel vagon. Le-a părut foarte rău pentru situaţia la care te-au expus.

— Înţeleg.

— În ceea ce mă priveşte, cred că voi pierde această ocazie, dar Compania mea de mobilă mă va recompensa, cu o sumă frumuşică. Sunt un slujbaş foarte valoros, înţelegi. Deja mi-au trimis un vagon, aşa că mâine în zori voi putea porni să-mi rezolv conturile. Nu-mi pot permite să pierd vremea aici şi să-mi ratez vânzările.

Christal profită de pauza domnului Glassie:

— Plecaţi mâine dimineaţă? Nu aşteptaţi trenul Overland-ului?

— Nu pot pierde încă o zi. Nu-mi permit afacerile.

Christal bătu cu degetele în masă. Avea nevoie de banii de la Overland. Dar era înţelept să vadă dacă nu ar putea pleca dimineaţă. Era oare mai bine să plece? Sau astfel ar fi aruncat în vânt nişte bani care îi puteau rezolva problemele?

— Aproape vă invidiez pentru plecarea atât de devreme, zise ea. Macaulay... ăă... domnul Cain mi-a spus că Overland Express-ul vine abia peste două zile.

— Aşadar, sunteţi atât de grăbită?

Christal îşi muşcă buza, gândindu-se la Cain. Ar fi putut petrece două zile plăcute cu el, fără ca acesta să descopere cine este. Sau Cain ar fi atras-o în patul lui, i-ar fi smuls adevărul despre trecutul ei şi apoi ar fi aruncat-o şerifilor. Ochii ei se

umbriră:

— Aş… aş avea nevoie să plec mai devreme.

— Ei bine, dacă e nevoie, te-aş putea lua dimineaţă. Paterson m-a anunţat printr-o telegramă că vagonul va fi trimis aici în zori. Dar unde vrei să mergi?

Tăcu o clipă, abţinându-se să spună că nu-i pasă unde. Ar fi trezit prea multe suspiciuni.

— Unde e prima ta oprire…?

— South Pass, spuse dl. Glassie.

Christal zâmbi calm. South Pass era la o aruncătură de băţ de Noble, destinaţia ei originară.

— Perfect. Dacă mă voi hotărî să plec, ne vom întâlni la tren mâine în zori.

— Fără nicio escortă?

— Totul va fi în ordine, zâmbi ea din nou. Dar nu spune asta nimănui. Promiţi?

Dl. Glassie dădu din cap, vizibil încântat.

— Bineînţeles că nu. Rămâne între noi.

Femeile indiene începură să servească masa. Macaulay se aşeză lângă ea, iar ea începu repede să comenteze cât e de dificil de găsit mobilă de calitate în vest, ceea ce îi oferi domnului Glassie prilejul unui comentariu de jumătate de oră. Christal mâncă în tăcere, lăsându-l pe dl. Glassie să vorbească singur, cu atenţia încordată la fiecare respiraţie a lui Cain, fiecare înghiţitură de whisky, fiecare răsucire a lui pe banca de lemn. Se întreba dacă şi el era la fel de atent la ea, dar cert

este că, de câte ori încerca să îl privească, îi întâlnea ochii îndreptaţi asupra ei. Ca într-o înţelegere tăcută între îndrăgostiţi.

*

După cină, Judd, mecanicul locomotivei Overland, scoase o vioară şi începu un vals lent. Cafeaua cu whisky se duse uşor, deşi Christal nu era obişnuită să bea.

Macaulay îşi aplecă scaunul pe spate şi îşi puse ireverenţios, picioarele pe banca pe care stătea ea. Christal îl privea încercând să găsească prilejul să-l întrebe despre banii oferiţi de Overland. Dacă recompensa nu era prea mare, s-ar fi hotărât mai uşor să plece cu dl. Glassie. Dacă era o răsplată frumoasă, atunci ar fi stat, asumându-şi toate riscurile.

— Când crezi că ne vor fi înapoiate lucrurile? întrebă ea, privind nepăsătoare în jur, ca şi cum nu ar fi fost foarte interesată de răspunsul lui. Aveam şapte monezi de aur, cred că ştii.

— Nu-ţi face griji. Oricum, aici nu ai pe ce să-ţi cheltuieşti banii.

— Da, dar…

— În plus, vei avea mai mult decât cele şapte monezi, când va sosi Terence Scott. Am auzit că o să vă plătească binişor pentru problemele voastre.

— Cât de *binişor?*

Christal se încruntă. Vocea ei trădase oare o

curiozitate prea mare?

— Suntem lacomi? întrebă Cain cu interes, zâmbindu-i ştrengăreşte.

— Nu… Ei, bine… da. Nu prea am bani. N-am crezut niciodată că vom fi recompensaţi pentru necazurile create.

— Am auzit că vor să aducă cinci sute.

— Dolari? se minună ea, făcând ochii mari.

— Doar nu viţeii

Christal mai luă o înghiţitură. Cinci sute de dolari împărţiţi la cei şapte pasageri, însemna aproape şapte zeci de dolari pentru fiecare – o sumă bună. Se gândi cât de greu strânsese cele şapte monezi. Şi simţea deja că doreşte mai mult.

— Ce planuri faci în căpşorul acela, draga mea?

Îl privi. Macaulay o enerva, când bea. Ochii lui păreau să vadă prin ea. Aproape că îi citea gândurile. Iar accentul lui de sudist devenea mult mai pronunţat. Nu era prea sigură că-i plăcea asta. Cuvintele lui rostite leneş erau… seducătoare.

Zise cu indiferenţă:

— Mă gândeam doar la o rochie nouă. Cu şaptezeci de dolari îţi poţi cumpăra o mulţime de rochii noi.

— Şaptezeci? Am spus cinci sute. De fiecare. Iar tu probabil vei primi mai mult, având în vedere că eşti o doamnă. S-au simţit destul de prost că te-au amestecat şi pe tine în mizeria asta.

Whisky-ul îi arse gâtul, aproape sufocând-o. Rămăsese şocată. Visele ei deveneau realitate. Putea să-l înfunde pe Didier cu cinci sute de dolari. Putea angaja un avocat care să formuleze o acuzaţie împotriva lui şi s-o susţină cu succes.

Cain zâmbi, ca şi cum el ştia ceva ce ea nu ştia.

— Ce păcat că nu ai acum rochia aceea nouă. Asta roz a cam luat-o la vale, zise el privind undeva printre gâtul şi talia ei.

Christal roşi şi privi în jos. Tot umărul şi o parte din sâni erau dezgoliţi. Îşi trase discret mătasea roz la loc.

— Mai bine ai pune femeile Mandan să-ţi strâmteze rochia în noaptea asta. O să vrei să arăţi bine în pozǎ, când Scott îţi va înmâna banii.

— În pozǎ?

— Exact. Începu să râdă cinic. Doar nu crezi că yankeul ăsta o să bată atâta cale să vă ofere bani fără să tragă niciun folos de pe urma voastră. Nu aşa lucrează yankeii, draga mea. Mâine vor fi atâţia reporteri de ziar aici să te fotografieze, încât vei fi faimoasă. După ce Scott îşi va încheia afacerea cu tine, vei semna poate şi un contract cu Barnum însuşi, pentru a ajunge atracţia spectacolului său.

Râse plin de dezgust.

— Parcă şi văd: *Văduva din Vestul Sălbatic.*

Mai luă o gură de whisky şi spuse aspru:

— Nu-i lăsa să-ţi facă asta, Christal.

Dar Christal de-abia îl mai auzea. Groaza îi luase auzul după ce Cain spusese cuvântul *reporter.* Îşi strânse palma, ascunzând cicatricea. Mâinile începură să-i tremure.

— Ce-i, micuţo, nu arăţi prea bine.

— Cred că… nu prea sunt obişnuită să beau whisky, murmură ea.

Încercând din răsputeri să pară calmă în faţa catastrofei, spuse:

— Te deranjează dacă mă retrag în camera mea? Dacă ziua de mâine va fi după cum spui, atunci am nevoie de odihnă.

Christal se ridică şi, nu se ştie dacă din cauza băuturii, a fricii sau a oboselii, dar dintr-odată camera începu să se învârtă. Se agăţă de marginea mesei ca să nu se prăbuşească.

Braţul lui Macaulay o prinse blând de talie.

— Cred că ar trebui să fii în pat!

Dar o voce ostilă îi opri de la distanţă.

— Nu i-ai făcut destule necazuri până acum, Cain?

Christal întoarse capul şi îl zări pe Pete, stând în uşă, cu o expresie de furie pe chip.

Cain nu-i răspunse. Christal ştia că încă îl mai durea braţul de la rană. După lupta cu Kineson rana se deschisese din nou şi îşi petrecuse toată după-amiaza cu doctorul. Iar acum apăruse Pete, băiatul care îl împuşcase, zgândărindu-l să-şi scoată pistolul.

— N-ar trebui să-l lăsaţi lângă

dumneavoastră, doamnă, spuse Pete, scoţându-şi pălăria de pe cap în semn de respect. Nu-mi pasă ce e acum, s-a purtat rău cu dumneavoastră în saloon. Toţi am văzut asta.

— N-a avut de ales, spuse ea, simţindu-şi tâmplele zvâcnind.

Nu putea să stea acum de vorbă cu Pete. Mai ales acum când tocmai pierduse cinci sute de dolari şi aflase că reporterii aveau să apară la Camp Brown mâine în zori.

— Oare, chiar n-a avut de ales?

— Nu-mi stă în obicei să trag în copii, fiule, începu Cain cu o voce suficient de rece ca să te îngheţe, dar ar fi bine să ştii că mă stârneşti al naibii de mult.

— Mda, mi-ar plăcea o răfuială cu tine, Cain. Ar trebui să înveţi cum să te porţi cu o femeie.

Christal tremură. Bravada băiatului îl putea costa scump.

— Nu, Pete. Nici nu te gândi la asta. N-a vrut să-mi facă niciun rău. Iar ceea ce a făcut… trebuia s-o facă. Trebuia să-i convingă pe ceilalţi tâlhari, să nu dea de bănuit. Eu l-am iertat. Şi ar trebui s-o faci şi tu.

— A fost grosolan cu tine, o contrazise Pete.

Se vedea că e pornit pe răfuială. Dacă nu l-ar fi ştiut mai bine, ar fi putut crede că băiatul se îndrăgostise de ea. Îi puse o mână pe braţ:

— Ce a fost, a fost, Pete. Dacă Macaulay nu s-a purtat ca un gentleman, a fost pentru că aşa

trebuia să se poarte. Nu sunt supărată de asta. Nici tu n-ar trebui să fii.

— Nu-i destul de bun pentru dumneavoastră, doamnă. O femeie frumoasă trebuie să fie curtată. Eu… eu aş putea s-o fac dacă eu şi tăticu ne luăm banii înapoi.

Pasiunea şi sinceritatea băiatului o mişcară. În timpul zilelor de la Falling Water, de-a lungul anilor petrecuţi în vest, el fusese singurul ei cavaler. Mânată de un impuls, îi mângâie obrazul, gândindu-se cu tristeţe că avea să nu-l mai vadă niciodată.

— Cât mi-am dorit să aud cuvinte ca acestea, Pete, zise ea, cu blândeţe. Nu vei şti niciodată cu cât drag îmi voi aduce aminte de ele în anii ce vor veni, când tu vei fi însurat şi mă vei fi uitat de mult.

Băiatul rămăsese ca o stană, copleşit de emoţie, gata să înceapă şi-şi mărturisească dragostea. Fără să se poată stăpâni, începu:

— Doamnă Smith, trebuie să vă spun…

— Altă dată, băiete, îl întrerupse Macaulay, punând un braţ ocrotitor în jurul ei.

O conduse pe Christal spre ieşire, iar ea plecă, gândindu-se că n-o să-l mai vadă niciodată pe băiatul cu inimă de leu.

— Ar fi trebuit să fii mai îngăduitor cu el, îl admonesta ea în timp ce traversau fortul.

— Afurisitul de puşti a tras în mine. De ce aş fi fost drăguţ cu el?

— Crezuse că eşti tâlhar.

— E un peţitor prea obraznic pentru o femeie în toată firea.

— Nu e cu mult mai tânăr decât mine.

Cain zâmbi ironic.

— De ce îl aperi, Christal? Ai cumva o predilecţie pentru copii de leagăn?

Ajunseră la uşa camerei ei. Cain se opri, privind-o.

— Bine, acum trebuie să plec. Am… am într-adevăr nevoie de somn, spuse ea încurcată.

Ar fi fost atâtea de spus, dar nu era timpul potrivit. Probabil nu îl va mai vedea niciodată. Dimineaţă, ea va fi plecată deja. Iar Falling Water va deveni doar o amintire.

— Ştii, Pete are dreptate, spuse ea, gândindu-se la ceea ce voia Cain şi la cât de nepotrivită era situaţia. Nu prea eşti un gentleman. Văd asta doar uitându-mă în ochii tăi.

— La naiba cu situaţia asta. Mi se pare o prostie să-ţi culeg floricele şi să-ţi fac curte în salonaş după toate prin care am trecut.

— Da, aşa e.

Christal tăcu, gândindu-se cât de adevărate erau cuvintele lui. După câte trăise, nu mai era o femeie pe care s-o înfrunţi cu câteva cuvinte dulci. Iar el nu era un Romeo, îl văzuse ucigând la Falling Water. Ghicise în el acea latură dură şi violentă, neobişnuită cu mila şi blândeţea. Asprimea lui o atrăsese, făcând-o să creadă că ar

putea s-o apere, dar nu era aşa. Îl făcea mult mai periculos. Pentru că, pentru el, exista doar bine şi rău, fără cale de mijloc. Şi cunoscându-l acum mai bine, Christal înţelegea de ce devenise şerif. Lumea lui îşi pierduse ordinea firească. Legea trebuia restabilită. Dacă ar fi aflat că ea este urmărită la New York, ar fi considerat că trebuie îndeplinită justiţia. Şi asta o înspăimânta cel mai mult. Pentru că ea nu mai credea în justiţie.

Resemnată că va pleca în zori, îl privi, gândindu-se cum ar putea să-şi ia adio. Cain şopti.

— O să dormi bine la noapte?

Singură – fu cuvântul rămas nerostit. Ea nu răspunse. Dacă ar fi auzit regretul din vocea ei, Cain n-ar fi lăsat-o să plece.

— O să-mi fie dor de tine în noaptea asta, draga mea, zise el blând.

Christal închise ochii, simţind mirosul de whisky din respiraţia lui. Ar fi vrut să-l guste. Îşi simţi vocea înecată de lacrimi.

— Nu mi-ai spus, Macaulay, ce planuri ai acum? Unde ai de gând să te duci când vei pleca de aici?

— O să plec cu ultima mea bandă. O să mă aşez la casa mea şi o să am o slujbă frumoasă şi liniştită. Zice lumea că mă aşteaptă o slujbă la Washington.

— Orice vei face, vei face bine.

— Vrei să vii cu mine la Washington?

Oferta lui o şocă. Era atât de neaşteptată.

— Eu…

— Am putea merge pentru o vreme, o întrerupse el. Ne-am putea opri şi la New York. Ţi-aş cumpăra cea mai frumoasă rochie de pe coasta Atlanticului.

Inima i se oprise în piept. Mulţumi Cerului că era întuneric, aşa că el nu-i văzuse groaza de pe faţă, când auzise de New York.

— Eu… nu pot… să merg cu tine. Trebuie să merg în altă parte.

— Unde? întrebă el hotărât să afle.

— Trebuie să-mi refac viaţa.

— Dar unde? întrebă Cain la capătul răbdării.

— Îţi voi spune mâine dimineaţă.

Nu-l va mai vedea niciodată. N-o să-i mai vadă silueta înaltă în lumina lunii. N-o să-i mai audă ordinele aspre sau şoaptele blânde. Niciodată.

Fără să se mai poată stăpâni, Christal îi prinse faţa în mâini, îl trase spre ea şi îl sărută ca şi cum nu l-ar mai fi lăsat să plece niciodată. Îl săruta cu o sete ce nu putea fi potolită, încercând să reţină toate aceste ultime frânturi de viaţă alături de el: pieptul lui puternic, braţele care o strângeau lângă el, respiraţia lui, buzele senzuale. Singură, în noapte, avea să se gândească la toate acestea.

Îi simţi braţul în jurul sânilor. Tremura de dorinţă. Dacă l-ar fi lăsat, ar fi posedat-o chiar acolo unde se aflau. Dar dacă se întâmpla aşa

ceva, atunci ea n-ar mai fi plecat a doua zi. Iar dacă nu lua trenul în zori, ar fi fost condamnată.

Se smulse din sărutarea lui aproape cu violenţă, dându-se înapoi, tremurând toată. Cain îi şoptea numele pierdut, ca un muribund în agonie, dar ea îşi scutură capul, fără să-l poată privi, cu lacrimi în ochi. Intră brusc şi închise repede uşa, ştergându-şi obrajii uzi cu dosul palmei. Ultimul lucru pe care îl auzi fură tocurile cizmelor lui pe podea, depărtându-se.

— La naiba!

Nu plânsese niciodată, iar acum nu se mai putea opri. Avea atâtea lucruri la care să se gândească, atâtea lucruri cu care să-şi ocupe mintea. Dar nu se putea gândi decât la sunetul acelor cizme, al cărui ecou răsuna iarăşi şi iarăşi în inima ei.

CAPITOLUL 11

Era aproape dimineaţă când Christal auzi alături o uşă trântindu-se. De câteva ore aştepta venirea zorilor. Camera ei era încă cufundată în întuneric, dar nu îndrăznea să aprindă lampa, ca să nu atragă atenţia.

Auzi o înjurătură, apoi pe cineva împiedicându-se de un scaun. Deşi era împotriva bunelor maniere, se ridică de pe pat şi lipi

urechea de perete. Era sigură că e Cain. Mai auzi o bufnitură, apoi o altă înjurătură şi fu sigură că era el. Mai ales când îl auzi începând să cânte. Cain era beat.

Îi auzi mersul poticnit pe podea. Se auzi apoi zgomotul unui pumn de monezi aruncate în perete. Vocea îi deveni morocănoasă. Inexplicabil, schimbă cântecul. Începu, cu o voce care îi trăda din plin starea de beţie. Îl auzi trântindu-se în pat. Îi despărţea numai un perete. Cain lovi cu pumnii în perete. Dacă n-ar fi ştiut că e beat, Christal ar fi crezut că voia să o trezească cu cântecul lui.

Christal se aşeză pe pat. Era năucită. Se gândea la faptul că avea nevoie de bani. Nu mai fusese niciodată atât de săracă. În ziua aceea avea să ajungă la Noble, având doar rochia de pe ea, şi aceea prea largă. Toţi puteau să creadă contrariul. Dacă ar fi avut ceva bani, ar fi putut lua o cameră peste noapte la *South Pass,* şi-ar fi cumpărat ac şi aţă şi ar fi transformat rochia aia de bal, în ceva mai modest. Apoi, măcar ar fi avut şansa să-şi găsească vreo slujbă decentă, în vreun saloon, turnând de băut sau dansând pentru bani.

Afară începea să se lumineze. Nu mai avea mult timp la dispoziţie.

Deschise încet uşa. Porţile fortului erau închise, santinelele se aflau la postul lor. Trenul încă nu sosise. Furişându-se uşor pe lângă uşa camerei alăturate, puse urechea la gaura cheii. Cain dormea.

Deschise uşa, care scârţâi din balamale, făcând-o să se oprească, cu respiraţia tăiată, în pragul uşii. Dar Cain nici nu se mişcă. Îşi făcu curaj şi intră în camera micuţă. Cain dormea, lăţit pe tot patul său de campanie. Pieptul acoperit de păr negru se ridică şi se cobora, odată cu respiraţia.

Un braţ şi-l ţinea peste ochi, gura îi era uşor întredeschisă. Duhnea a whisky. Lângă el, pe o masă micuţă şi pe podea erau risipite câteva monezi.

Nu putuse să plece fără să-i mai arunce măcar o ultimă privire. Timpul încremenise parcă pentru câteva momente, cât se apleca asupra lui, să-l privească. Cain nu oferea o imagine prea plăcută.

Fusese proaspăt bărbierit cu o seară înainte, dar acum avea obrazul din nou neras. Christal nu-şi dădea seama că-l făcuse să se îmbete.

O durea să se gândească la aşa ceva, dar nu reuşea totuşi şi-şi şteargă din minte ideea că, într-o zi, soţia lui se va apleca asupra lui, aşa cum făcea ea acum. Ea se va fi trezit dimineaţă, probabil pentru a-i face cafeaua şi îl va găsi pe el, întins în tot patul, cum era şi acum. Îi va mângâia tandru fruntea şi va zâmbi discret, aducându-şi aminte de noaptea fierbinte ce a trecut. Apoi, când ea va fi gata să se îndrepte spre bucătărie, braţul lui Cain o va prinde şi o va trage înapoi în pat…

Se apropie de măsuţă în vârful picioarelor şi

culese în linişte monezile risipite – o nimica toată în comparaţie cu banii pe care îi lăsa în urmă. Cain cheltuise probabil o grămadă de bani pe băutură.

Găsi vechea lui basma stacojie, pe care o purtase la gât în zilele de la Falling Water. Legă monezile în ea şi le ascunse în corset. Cu puţin noroc banii puteau fi în siguranţă acolo.

Cain mormăi ceva în somn, făcând-o să tresară speriată. Făcu un pas spre uşă, dar era atât de agitată şi de nervoasă, încât, din neatenţie lovi cu piciorul într-o sticla goală de whisky care se rostogoli cu zgomot, lovindu-se de perete.

Christal rămase nemişcată, gândindu-se cu groază că s-ar putea trezi. Cain nu se mişcă, dar respiraţia îi deveni mai uşoară. Se întoarse brusc, cu spatele la ea.

Cu sufletul greu, îşi şterse lacrimile. Nu mai avea timp. Reporterii puteau să apară la Camp Brown din moment în moment. Îl mai privi pentru o ultimă oară. Fără să se poată stăpâni, se aplecă şi-l sărută uşor, pe obraz. Ca şi viitoarea lui soţie, îi mângâie tandru fruntea.

Ieşi din cameră, cu inima zdrobită.

*

Cain se răsucea şi mormăia în somn. Era un vis, şi ştia că e doar vis, pentru că simţea cum îi funcţionează capul ca atunci când este treaz. Nu

obişnuia să bea ca noaptea trecută, dar nu era mahmur. Şi cu toate acestea o vedea foarte clar. Era reală.

Se ridică, gol, în pat, încă visând. Ea stătea în pragul uşii, în negru din cap până în picioare, cu un voal negru acoperindu-i faţa. Un înger umbrit de nori negri.

El o privea fix, fără să-şi mai poată desprinde privirea de la ea. Îl cuprinse o nelinişte stranie. Ar fi vrut s-o apere. Dar nu ştia cum s-o facă.

— Cine eşti tu? întrebă el, cu dinţii încleştaţi, ars de nevoia de a afla.

Ea se apropie de el, unduindu-şi înnebunitor trupul înfăşurat în negru, hainele ei accentuând tocmai ceea ce trebuiau să ascundă. Inaccesibilă şi totuşi provocatoare. El îşi ţinu respiraţia.

Ajunse lângă patul lui. Ea îşi întinse, nehotărât, mâna spre voalul ei negru. Moartea. O ura. O cunoscuse încă din război. Îi smulse fără milă voalul de pe faţă. Frumuseţea ei îl izbi. Ochii aceia… Erau albaştri ca cerul preeriei…

— Cine eşti tu? şopti el, neputând să închidă ochii în faţa tristeţii de pe chipul ei.

Se temea, fugea de ceva care o înspăimânta. Dar, de fapt, el era cel lipsit de ajutor. Ce putea el să facă pentru ea? Nimic. Nu era sigur nici măcar că îi ştia adevăratul nume. Nu era sigur nici măcar că era văduvă…

Îl sărută.

Buzele ei îl atinseră ca o floare, desfăcându-şi

petalele. Ar fi vrut s-o domine, dar nu reuşea.

Gura ei începu să coboare. Spre gâtul lui. Limba îi aluneca de-a lungul cicatricei. Dinţii se înfigeau uşor în piele. Îi plăcea ce îi făcea. Era diferită de celelalte femei. Iar tristeţea nu-i părăsea niciodată ochii…

— Cine eşti tu? întrebă iar, în timp ce ea îi săruta pieptul. Gura ei cobora. Nu-i răspunse. Îşi înfipse mâinile în părul ei. Mătase de aur. Voia să-i vadă faţa. Orice, în afară de acea limbă umedă, care îi ardea pielea.

— Spune-mi cine eşti? Lasă-mă să te ajut. Eu sunt legea… Eu sunt legea…

Ea cobora mai jos.

— Dumnezeule, cine eşti tu? întrebă el scrâşnind din dinţi.

Căzu pe spate în patul său de campanie, cu un geamăt surd.

— Spune-mi… şopti el, cuvintele devenindu-i grele, privirea pierzându-şi ţinta.

Se temea pentru ea. Ea era în pericol. Ştia asta. Doar el putea să o ajute. Nu mai era un biet băiat sudist. El reprezenta legea acum. Ar fi putut s-o ajute, doar dacă ar fi avut încredere în el. Să aibă încredere în el.

— Cine eşti tu? şopti, cu respiraţia din ce în ce mai grea.

— Cine eşti tu? întrebă el, încâlcindu-şi mâinile în părul ei.

Până când nu mai reuşi să vorbească.

Cain deschise ochii dintr-odată. Era transpirat. Privi dezorientat în jur, fără şi-şi dea seama unde se află.

Sări în picioare, cu corpul zvâcnindu-i. Îi tremurau mâinile. Îşi dădu părul peste cap.

Trebuia s-o vadă.

Vru să-şi pună eşarfa, dar aceasta dispăruse din cui. Îi dispăruseră şi banii. Îşi amintea vag de monezile aruncate pe masă.

Scrâşnind din dinţi, îşi turnă apă în lighean să se spele. Nici el nu-şi dădea seama de ce se grăbeşte. Ştia doar că descoperise ceva.

Năvăli în camera alăturată. Ea nu era acolo. Ar fi putut s-o caute, dar nu mai folosea la nimic. Inima îi spunea că plecase. Fugise ca un criminal de o pedeapsă.

— Cine eşti tu? şopti el în camera goală, dorindu-şi ca ea să fi uitat ceva în urma ei, ceva ce el să poată atinge, mirosi.

Îşi aminti ceva şi căută în buzunarul vestei. Şapte monezi de aur. Nu putea să înţeleagă. Luase câţiva dolari când ar fi putut să aibă o avere.

Ochii îi scânteiară de mânie. Ca şi cum ar fi făcut un jurământ mut, strânse monezile în pumn. Va înţelege într-o zi şi de ce a fugit.

CAPITOLUL 12

— Obsesia are multe simptome. Dar mă tem că el le are pe toate.

Rollins se răsuci pe fotoliul din piele, stânjenit, în faţa domnului de la birou care privea gânditor pe fereastră. O furtună de zăpadă se abătuse peste oraş. Trăsurile îşi înlocuiseră roţile cu tălpici de sanie. Hotelul era neaşteptat de liniştit pentru o astfel de vreme. Viscolul înfăşură clădirea cu rafalele lui albe.

— Credeam că Macaulay Cain are de gând să se liniştească cu toate călătoriile alea obositoare.

Rollins răspunse cu un chicot înfundat. Domnul de la birou înţelese.

— Aşadar, e vorba de o femeie. Doamne, apără-ne! Asta l-a făcut să refuze oferta?

— Dacă Macaulay Cain supravieţuieşte şi de data aceasta, va fi cât se poate de apt să lucreze pentru dumneavoastră, domnule. Daţi-i un an şi după aceea îl veţi vedea bătând la uşa Ministerului de Finanţe.

— Ce l-a făcut să ia decizia asta acum? Când a venit aici, la Washington, credeam că e hotărât să lucreze pentru noi.

Rollins scutură din cap.

— A încercat s-o uite, domnule, dar n-a reuşit. Vrând să scapi de o obsesie, nu reuşeşti decât să o amplifici.

— Avem nevoie de Cain aici. Am fost impresionat încă de când l-am văzut la Shilch. Nu se compară cu ceilalţi şerifi. Este cel mai potrivit

pentru slujba asta.

— Serviciul Secret va exista şi la anul. Iar când Cain se va întoarce, vă asigur, domnule preşedinte, că va fi în măsură să îi acorde întreaga sa atenţie. Nu ca acum, zise Rollins, zâmbind strâmb.

Grant se întoarse de la fereastră.

— Aşadar, încotro a pornit-o rebelul? Cred că am dreptul să ştiu, dacă tot va trebui să îl aştept un an.

Grant ridică o sprânceană.

— Şi nu trebuie să-ţi reamintesc că este cel de-al doilea termen pe care îl ofer.

Rollins oftă exasperat. De când femeia aceea dispăruse de la Camp Brown în august, Cain nu reuşea s-o uite. Desigur, încercase… Fusese atât de furios, cum nu-l mai văzuse nimeni, niciodată. Rollins şi alţi câţiva se oferiră să pornească după ea, dar Cain nici nu se clintise. Se citea pe faţa lui că nici el nu era convins când spunea că nu există nicio femeie pe faţa pământului care să merite să alergi după ea.

Dar se mai văzuse şi altceva pe faţa lui. O emoţie stranie ce crescuse cu fiecare zi de la plecarea feţei. Rollins nu era sigur că ar putea să-i explice preşedintelui ce se întâmpla cu Cain. Tot ce ştia era că Macaulay părea că nu mai rezistă. Cain porni prin teritoriul Wyoming chiar în acea dimineaţă, atras parcă de o idee fixă, născocită de propria lui imaginaţie.

— Vorbeşte-mi despre ea. Vorbeşte-mi despre această femeie care l-a cucerit.

— Are probleme, ştiu asta sigur, spuse Rollins coborându-şi privirea. L-am auzit pe Cain spunând că e posibil ca ea să aibă necazuri mai mari decât ar merita. Să-i fi văzut faţa când şi-a dat seama că Macaulay Cain nu e tâlhar, ci şerif! Am crezu că o să leşine în mijlocul preeriei. S-a speriat mai tare de el, decât de banda lui Kineson.

— Crezi că se ascunde în vest pentru că e autoarea vreunei crime?

— Nu cred. E prea tânără. În plus, e nordistă. Îmi pun zălog viaţa pentru asta. Are un fel anume de a merge. Ca o fată din înalta societate. Mă face să mă gândesc la femeile din Newport sau Saratoga Springs. Bogate. Când te uiţi la ea, te gândeşti la bogăţie.

— Era bogată?

— Mă îndoiesc. Ar fi mers cu acel tren, dacă era bogată? Şi apoi, purta şi haine de văduvă. Probabil soţul ei o lăsase săracă.

— Atunci poate că era căutată de familia ei.

— Eu şi Cain ne-am gândit şi la asta. Dar dacă ea ar fi fost vreo văduvă veselă, care şi-a ucis soţul ca să se descotorosească de el, de ce ar mai fi purtat doliu? Şi, chiar mai important, de ce n-ar fi avut bani?

— Femeia e o enigmă. Te asigur eu de asta. Unde se află acum?

— Cain i-a dat de urmă într-un orăşel aproape

al nimănui, în teritoriul Wyoming. I-am spus să se ducă şi să o caute, dar el e convins că nu trebuie să procedeze aşa. Se teme să n-o sperie din nou. Ar putea fugi atât de departe, încât să n-o mai găsească niciodată. Fata lucrează într-un saloon, acolo, în Noble şi... ştiţi... n-aş vrea să fiu nedelicat...

Grant pricepu despre ce era vorba.

— Vrei să spui că Macaulay Cain crede că fata e o târfă?

Rollins tuşi. El n-ar fi folosit niciodată un asemenea cuvânt.

— Mda, aşa cred. Şi asta îl frământă cel mai mult. Aşa că i-a scris primarului din Noble şi s-a oferit să se angajeze ca şerif. N-au mai avut un şerif la Noble de cinci ani şi au fost al naibii de încântaţi. Consiliul tocmai a votat favorabil. Iar Cain este în hotel, împachetându-şi chiar acum lucrurile de plecare.

— Toate acestea pentru o femeie... e greu de crezut...

— E o femeie frumoasă, domnule. Chiar foarte frumoasă.

Rollins îşi muşcă vârful mustăţii, vechiul său obicei când devenea gânditor.

— Frumuseţea e trecătoare. Cain nu ştie asta?

— Ştie. Şi dacă a fost vreodată vreun bărbat căruia să nu-i lipsească compania femeilor frumoase, acela e Cain. Dar de data aceasta e

altceva, domnule. Mă îngrijorează. Cain ar putea da de necazuri.

— Cum aşa?

— Ştiţi cum e el. A fost învins în război. Asta l-a răvăşit complet. Toate idealurile şi principiile i s-au frânt, când a fost nevoit să cedeze armele şi să renunţe la luptă. Şi-a pierdut familia şi toţi cunoscuţii.

Rollins privi serios spre Grant.

— Nu vă mint, domnule. Când şi-a oferit serviciile de şerif, n-am crezut că va fi potrivit pentru slujba asta. Era un bărbat puternic, un bun luptător, dar nu eram sigur că va putea lucra împreună cu aceeaşi oameni împotriva cărora luptase la Shiloh şi Gettysburg. Şi nu ne-a făcut surprize. Este loial legii. Am observat asta.

— Atunci care e problema?

— E foarte simplu. Când şi-a pierdut patria, legea a devenit patria lui. Pentru el legea e mai presus de orice. Şi mă tem că asta îl face inflexibil în a interpreta legea. Vedeţi, nu mai poate suporta ambiguitatea.

Grant îl privi, înţelegând unde voia să ajungă.

— Iar trecutul acestei fete este plin de ambiguitate.

— Într-adevăr, aprobă Rollins privind pierdut la peisajul de iarnă al străzii Pennsylvania. Cain se va trezi din nou într-un război. Aerul de mister al acestei fete o face mai atrăgătoare, dar e o primejdie pentru el. Trecutul ei poate să-i fie fatal.

Preşedintele se ridică impunător.

— Aş putea să-i spun să nu plece. Sunt singurul om de care ar putea asculta.

— I-aţi putea spune, dar nu va rămâne. Rollins oftă cu resemnare.

— Cain va pleca s-o caute. Am văzut fata aceea şi îi înţeleg obsesia. O înconjoară o aură de tragism. Dacă ar fi fost actriţă, ar fi interpretat cu succes rolul Opheliei.

Grant întoarse şi el faţa spre fereastră, orbit de lumina albă a zăpezii:

— Cred că Shakespeare a cunoscut firea omenească mai bine ca noi doi: *pentru că puterea frumuseţii mai degrabă transformă cinstea într-o codoaşă, decât reuşeşte forţa onestităţii să transforme frumuseţea, schimbându-i înfăţişarea.*

Grant căzu pe gânduri, apoi şopti:

— Frumoasă Ophelia… fie-mi toate păcatele ţinute minte!…

*

Dacă documentele oraşului erau corecte, atunci fuseseră doar trei evenimente importante în toată existenţa Noble-ului.

Primul eveniment deosebit fu strigătul *argint,* când bătrânul Grizzard îl descoperise aici cu zece ani în urmă. Al doilea eveniment avusese loc cu opt ani în urmă, când populaţia oraşului începu să construiască biserici lutherane, în partea de apus

a oraşului. Era o biserică frumoasă, cu sticlă colorată în ferestre, comandate tocmai de la St. Louis. De atunci, aveau mari speranţe că vor găsi cândva şi un preot.

Al treilea eveniment – şi ultimul – avusese loc în primăvara trecută.

Oraşul cunoscu vremuri grele după moartea bătrânului Grizzard. Noble devenise cunoscut mai ales pentru lucrurile murdare, decât pentru cele nobile. Oamenii se resemnaseră şi încercară să trăiască mai departe cum se pricepură mai bine.

Dacă cineva ar fi ajuns la Noble ar fi dat din cap dezgustat şi ar fi plecat mai departe. Cineva însă se oprise aici – o femeie tânără ce stătea acum la una din ferestrele îngheţate ale cârciumei lui *FA. Welty.* Se vedea clar pe faţa ei că nu dispreţuia acest oraş. Până acum o dusese bine aici. Acum privea pe fereastră cu îngrijorare, de parcă s-ar fi temut că un cowboy va apărea pe drumul îngheţat şi totul se va duce de râpă odată cu venirea lui.

Era greu să-ţi dai seama ce fel de femeie este. Purta un şal negru de lână peste rochia albastră de pânză, albită la cusături de atâta spălat. Rochia era destul de decentă, dar, evident, că era pentru sălile de dans; ceva mai scurtă decât normal, astfel încât se vedeau jupele, ciorapii roşii şi ghetuţele încheiate cu nasturi.

— Christal! A sosit? Se vede cineva pe afară fetiţo?

Vocea era zgomotoasă şi trăda nerăbdarea. Faulty proprietarul cârciumei, tocmai urca din spatele barului, aducând o cană de whisky din pivniţă.

Fata mai aruncă o privire de-a lungul străzii. Noble avea numai vreo zece case din lemn, de o parte şi de alta a străzii, în afară de cea a doamnei Delaney, care era ceva mai la vale, într-un loc unde orăşenii voiau să aşeze şi cimitirul. Strada era goală. Dinspre preerie nu se zărea nicio mişcare.

Ca într-o rugă, Christal ridică ochii spre cer. Era cenuşiu, încărcat de zăpadă. Câţiva fulgi zburară prin faţa ei, făcând-o să zâmbească. Poate nu va veni. Îşi trase şalul negru pe umeri şi se întorsese la bar să-l ajute pe Faulty.

— De ce ne vine un şerif nou, Faulty? întrebă o fată în rochie galbenă.

Era o mulatră frumoasă, cu o origine incertă.

— Ivy Rose, nu începe acum să te plângi, o dojeni o altă femeie din colţ.

Dixiana purta întotdeauna rochii roşii, pentru că era de părere că se asortează cu ochii ei violeţi.

— Mă interesează acest şerif, mai ales dacă are mai puţin de cincizeci de ani şi-şi poate achita notele de plată. Îl preiau eu.

Dixiana îşi roti ochii de un albastru intens, plină de dezgust. Fumul din noaptea trecută şi mirosul de whisky încă persistau, dar nu era niciun bărbat în saloon, în afara lui Faulty, şi nici

nu avea să apară vreunul până pe la ora şapte, când începeau să se adune cowboy-ii.

Faulty privi spre Christal, obişnuit să nu le ia în seamă pe Ivy şi Dixiana.

— Azi ai fost tăcută, fetiţo. Te gândeşti şi tu tot la şeriful cel nou?

Un şerif nou! Lui Christal aproape că nu-i venea să creadă că poate avea atâta ghinion.

— Cred… Cred că nu prea înţeleg de ce au considerat că avem nevoie de un şerif aici.

Începu să şteargă paharele încercând să arate că nu-i păsa prea mult de noul eveniment. Drumul ei fusese lung şi dificil de când părăsise Camp Brown şi pe Macaulay Cain. Îşi folosise toate resursele ca să ajungă la Noble, dar meritase. Era o ascunzătoare bună aici. Cel puţin până acum.

Nu-şi mai putu ascunde nervozitatea.

— Pur şi simplu nu-mi pot explica de ce au ales ca şerif un străin pe care nici măcar nu-l cunoaştem. Dacă tot s-au decis atât de brusc că e nevoie de un şerif, de ce nu l-au pus pe Jan Peterson? El e proprietarul magazinului şi e şi primar. De ce n-ar fi şi şerif? Ar fi fost o alegere mult mai bună.

— E o surpriză, dragă.

Faulty o cuprinse de după umeri.

— Dar nu-ţi face griji. Şeriful n-o să schimbe nimic în acest saloon. Nici dacă l-aş ajuta eu. Şi apoi, nu reuşesc eu să obţin de la voi ceea ce

vreau, cum o să reuşească el?

Dixiana râse. Christal îi aruncă o privire tăioasă, dar înainte de a-i spune ceva, Faulty se întoarse şi îi mai puse câteva pahare în braţe.

Începu să le şteargă, privind revoltată spre Faulty. Nu voia să-i facă probleme. Fusese cel mai bun lucru de care avusese parte. Faţa lui nu era drăguţă, era roşu de băutură şi ciupit de vărsat, dar avea o înfăţişare blândă şi fusese bucuroasă să-l întâlnească atunci când ajunsese în acest oraş, în septembrie. Era murdară şi slabă, dar el o angaja pe loc, stabilind o înţelegere: ea trebuia să îşi vândă dansurile. Dar tot timpul îi dădu de înţeles că ar fi preferat ca ea să facă bani în dormitoarele de sus, nu la sala de dans.

Se concentra asupra paharelor ei, dar gândurile îi zburau, fără voia ei, departe. Deşi Faulty fusese o întâlnire fericită, ştia că totuşi nu el fusese cel mai bun lucru din viaţa ei. Acela era departe, în Camp Brown. Era înalt, cu ochi reci şi metalici şi un zâmbet cu care ar fi putut face orice femeie să uite de ea. Chiar şi acum se întreba dacă mai era îndrăgostită de Macaulay. Oricum era lipsită de orice speranţă. Chiar dacă s-ar fi reabilitat la New York cu siguranţă l-ar fi găsit însurat, poate şi cu copii.

Oftă. N-avea niciun rost să se gândească la lucruri pe care nu le va avea niciodată. Dar tentaţia era mare, îl iubise pe Macaulay? Dacă l-ar mai fi văzut o dată şi-ar fi dat seama cu adevărat.

Poate era mai bine că lucrurile se petrecuseră aşa.

Puse paharul la locul lui şi luă altul, întorcându-se spre Faulty. Spuse încet:

— Nu mă poţi schimba, Faulty. Voi câştiga bani buni pentru tine, în acelaşi fel. Nu te poţi plânge.

Faulty mormăi ceva în semn de apărare:

— Tu eşti prinţesa noastră. Se pare că trebuie să accept asta. Şi poate că aşa e bine. Tu ţine-ţi numai preţul ridicat.

Era evident că îl zăpăcea complet. Încet, adăugă:

— Dar, dragă, nu crezi că va veni o zi când…

— A venit! Ivy lăsă capacul pianului şi alergă la fereastră.

Faulty, Dixiana, apoi Christal o urmară.

Prin ferestrele acoperite de un start subţire de gheaţă, văzură un bărbat, călare pe un frumos cal negru, coborând de-a lungul drumului îngheţat. Rafalele de vânt spulberând zăpada se înteţiseră, aşa că nu distingeau prea bine detaliile. Totuşi, Christal văzu că purta o pelerină mare a uniformei federale şi mănuşi de cavalerist. Văzuse mulţi oameni astfel îmbrăcaţi în portul de la Camp Brown.

— Cum arată? Oh, te rog, spune-mi că nu e prea urât, numai… oh, te rog, spune-mi măcar că arată cât de cât bine… doar un pic.

Dixiana îşi lipise obrazul de fereastra

îngheţată, încercând să vadă mai bine, ţinându-şi palmele împreunate, ca şi cum s-ar fi rugat.

— Oricum, e înalt, spuse Faulty, ştergându-şi nervos mâinile de şorţ.

— Nu i se vede faţa de sub pălărie, şopti Ivy emoţionată.

Christal îşi ascuţise privirea, încercând să vadă mai bine, dar zăpada o împiedica. Bărbatul trecu pe lângă saloon cu faţa ascunsă de perdeaua groasă de zăpadă şi de pălăria neagră cu boruri largi. Se opri la capătul drumului şi descăleca în faţa magazinului general al lui Jan Peterson. Dispăru în clădire, dar chiar şi după ce nu-l mai văzu, îi luă mult timp să-şi vină în fire. Prezenţa lui o speria, fără să ştie prea bine de ce.

— Ei bine… Cred că ar trebui să dau o fugă până acolo, să-i urez noului şerif bun venit în oraş. N-are rost să-l facem să creadă că n-am fi prietenoşi.

Faulty îşi scoase şorţul şi se îndreptă să-şi ia cojocul de oaie.

— Dacă arată ceva mai bine, Faulty, invită-l pe-aici. De altfel, preţul e la jumătate, bine, Faulty? spuse Dixiana, alintându-şi vocea ca o fetiţă.

— Oh, sper să nu ne închidă cârciuma, mormăi Faulty în timp ce trântea uşa, ieşind în gerul muşcător.

Fetele îl priviră mergând prin zăpada care-i ajungea aproape până la genunchi.

— Oare o să-i facă zile fripte lui Faulty? şopti Dixiana.

Ivy oftă, apoi privi în cealaltă direcţie.

— Nu ştiu, dar acum văd că vin ăştia mai devreme. I-o fi adus vremea asta geroasă.

Şase bărbaţi îşi opriră caii în faţa saloon-ului. Ca la un semn, Ivy se îndreptă spre bar să scoată paharele. Dixiana se aşează la pian, iar Christal scoase cutia cu cărţi de joc.

Whisky-ul fu turnat în pahare, iar Christal împărţi bărbaţilor cărţile de joc. Trei dintre ei erau din Nevada şi erau plini de aur, pe care păreau a fi nerăbdători să-l piardă. Christal făcu cărţile, până când simţi că îi înţepenesc degetele. Unul dintre ei, un bărbat blond şi arătos, cu o barbă îngrijită, îi arunca din când în când câte o privire, încercând să-i sugereze că ar fi vrut să primească de la ea şi altceva, în afara cărţilor de joc. Dar, bine antrenată în arta de a evita bărbaţii, Christal îşi ţinea ochii numai la cărţi, numărând secundele până când Faulty avea să se întoarcă cu veşti despre şerif.

Se întunecase când Faulty se întoarse la saloon. Se năpusti pe uşă, acoperit cu zăpadă din cap până în picioare. Barba îi îngheţase doar cât străbătuse drumul scurt de la magazinul general la saloon.

Dixiana, Ivy Rose şi Christal se opriră din ce făceau şi îşi îndreptară privirile spre ei. Era furios? Speriat? Încercau să-i ghicească ceva pe

faţă înainte ca el să le spună.

— Christal trebuie să vorbesc cu tine, fetiţo, spuse el, scuturându-şi barba de gheaţă, deasupra sobei.

Christal îşi simţi stomacul ghem.

— Despre ce?

Nu-şi putea imagina ce avusese şeriful de discutat cu Faulty, de îl făcuse pe acesta să o cheme numai pe ea. Fusese oare descoperită? Oare şeriful fusese trimis de unchiul ei?

— Vino aici fetiţo. Avem de vorbit.

Faulty o luă de braţ şi o conduse spre scările de lemn ce duceau în spatele saloon-ului. Intrară într-o cameră, în care Faulty nu se obosise să aducă nici măcar o lampă. Stăteau în semiîntuneric, doar cu lumina care venea de pe hol.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? izbucni ea.

Faulty îşi împreună mâinile rugător:

— Christal, draga mea trebuie să mă asculţi. Am vorbit cu şeriful ăsta nou, şi după ochii lui mi-am dat seama că nu e genul de om pe care să-l duci.

— Dar ce ţi-a spus?

Vocea ei era calmă, mai mult pentru că era sugrumată de frică.

— Am… am vrut să capăt puţină înţelegere din partea lui. I-am spus că am cele mai drăguţe fete din oraş şi că la noi se poate dansa.

Faulty se opri, ca şi cum ar fi ştiut că ceea ce

avea să spună mai departe, nu avea să fie pe placul ei.

— Mi-a spus că ar fi foarte încântat să facă afaceri cu mine, dar mi-a mai spus că îl interesează blondele, Christal, numai blondele.

Christal simţi o uşurare. Îi mai venise inima la loc.

— Despre asta aţi vorbit? I-ai acordat pe gratis un dans cu mine?

Faulty scutură din cap.

— Nu, fetiţo. N-a fost asta.

— Atunci ce?

— Nu am vorbit despre dansuri. Nici pe departe.

Christal înţelese. Nu fu surprinsă de ceea ce voia acest nou şerif. De fapt, ce om integru ar fi venit să fie şerif la Noble? spuse cu voce rară şi apăsată:

— Vrei să spui că ai încercat să mă vinzi acestui om?

Faulty o prinse de braţ:

— Fetiţo, ar fi trebuit să vezi ce ochi are omul ăsta! Am fost nevoit să-i promit! Ar fi în stare să-mi închidă cârciuma dacă pune ochii pe tine iar tu îl refuzi!

— Sunt blonde destule la doamna Delaney. Trimite-l acolo.

— Of, Christal. Trebuie să mă ajuţi. Ne va lăsa în pace dacă îi facem pe plac. Dacă nu, se poate întâmpla orice. Mi-aş putea chiar pierde

cârciuma!

Christal îi întoarse spatele dezgustată. Camera ei dădea în stradă, şi pe fereastră vedea oamenii ieşind de la magazinul lui Jan Peterson. Nu îşi dădea seama care dintre ei era şeriful.

— Nu conduci un bordel, Faulty, ci o cârciumă. Iar dacă Ivy Rose şi Dixiana mai fac un ban în plus şi-ţi dau şi ţie o parte pentru că le oferi casă şi masă, ei bine, asta tot nu transformă cârciuma asta în bordel. Ar trebui să-i explici acestui om că nu orice fată de aici e de vânzare.

— Ajută-mă, Christal, o rugă el.

Christal trase adânc aer în piept, cu gândul la problemele ei. Se mai gândea încă la acei bani de la compania Overland. Luni de zile fu tentată să scrie să i se trimită banii, toţi cei cinci sute de dolari. Dar se temea de reporteri şi de faptul că din nou Cain i-ar fi dat de urmă, punându-i întrebări la care nu voia să răspundă. Aşa că se întorsese la ceea ce făcuse şi înainte, adică muncea ca un rob ca să adune bănuţ cu bănuţ, cu care, într-un viitor pe care nu îl zărea încă în apropiere, să se poată întoarce la New York, să demaşte crimele unchiului ei şi să se reabiliteze în faţa societăţii. Câteodată se întreba dacă nu e nebună sau nu visează.

Se întoarse spre Faulty cu o expresie hotărâtă:

— Dacă ai făcut vreo promisiune prostească, atunci mai e un singur lucru de făcut. Ninsoarea

nu mai e atât de puternică. Dacă nu dă vreun viscol, voi pleca mâine dimineaţă. Apoi îi poţi spune că nu mai ai nicio blondă care să lucreze pentru tine.

— Christal… Fă-o numai o dată şi apoi el ne va lăsa în pace, iar tu vei putea rămâne.

— Nu! fu răspunsul ei implacabil.

— Oh, Christal, oftă Faulty din adâncul sufletului.

— Nu mai avem ce discuta.

— Dar dacă apare pe aici? Te vede, şi apoi blestemata aia de Rosalie de la doamna Delaney, sigur n-o să facă nimic pentru el. Atunci n-o să mi-o ierte niciodată că te-am ajutat să-i scapi printre degete.

— Ce fel de şerif mai e şi ăsta? întrebă ea, înfuriindu-se dintr-odată. El e aici ca să ne apare de tâlhari şi de pistolari, nu să-şi ia porţia din fiecare cârciumă.

— Nu ştiu ce fel de şerif e, fetiţo, dar dacă te uiţi o dată în ochii aceia ai lui, poţi fi sigur că nimeni din oraşul ăsta n-o să întrebe aşa ceva.

Faulty ieşi şi trase uşa după el. Christal rămase în întuneric. Privi pe fereastră. Într-o casă, lângă magazinul lui Paterson, ardea o lampă. Acolo erau încuiate lăzile şi butoaiele cu tot felul de mărfuri; era un loc potrivit pentru o închisoare provizorie. Probabil aici urma să se instaleze şeriful. În lumina lămpii îi zări silueta. Nu îşi scoase pălăria. Stătea şi privea de la fereastră, ca

şi ea. Deşi stătea pe întuneric şi el nu putea s-o vadă, ar fi putut jura că el se uita exact la ea.

— Şerif! rosti ea dezgustată, sătulă să tot fugă, să se tot ascundă.

Din saloon începuse să audă pianul, şi-şi dădu seama că venise Joe. Era timpul să-şi înceapă slujba. Blondul acela probabil o aştepta. Nu avea unde să se ducă pe o vreme ca asta.

Scutură din cap, întrebându-se când avea să se termine odată cu toate acestea. De peste drum, îi atrase din nou privirea silueta şerifului.

Poate deja se terminase.

CAPITOLUL 13

În seara aceea, cârciuma lui Faulty era mai aglomerată ca de obicei. Viforniţa fusese destul de puternică pentru ca oamenii să-şi termine lucrul devreme, dar nu atât de puternică încât vechii clienţi să rămână închişi în casă.

Era al cincisprezecelea dans al lui Christal cu bărbatul blond. Nu era prea vorbăreţ. Purta o cămaşă albă, o haină verde şi vestă. Avea ochi căprui şi nu era din cale afară de amabil, dar asta nu era ceva neobişnuit. Mai ales în vest. Aruncă încă o monedă pe masă când se termină dansul. Christal voia să se odihnească, dar o trase spre el, fără ca măcar să o întrebe. Clopoţeii legaţi de

gleznele ei sunau în timp ce se roteau în dans pe podeaua strâmtă. Nu-i plăceau clopoţeii. Îi purta doar ca să-i facă pe plac lui Faulty. Doar prostituatele purtau clopoţei. Şi deja îi aduseseră necazuri. Bărbatul cel blond nu fu prea încântat când îi refuză oferta de a urca în camerele de sus.

O cuprinse cu braţele în jurul taliei. Un val de aer rece îi suflă în spate dinspre uşă, când intră un alt client în saloon. Joe se încurcă puţin la măsura valsului său, dar Christal nu îl luă în seamă. Era prea ocupată să-şi salveze părul de mângâierile clientului ei. Faulty îşi pusese fetele să poarte părul lăsat pe spate.

Asta le dădea un aer de inocenţă, iar bărbaţilor le plăcea asta. Dacă se uita la bărbatul cel blond era suficient să-şi dea seama că Faulty avea dreptate. Blondului, cel puţin, îi plăcea. Începu să zâmbească. Cântecul se opri şi, de data aceasta, Christal chiar vru să plece, dar bărbatul o ţinea strâns cu braţul încolăcit în jurul taliei, ca un şarpe. Se aplecă să o sărute, dar ea se feri discret.

— Plata înainte nu-i aşa? întrebă el în şoaptă.

— Nu, zise ea, încercând să-i dea mâinile la o parte.

— Hai. Câte dansuri trebuie să mai plătesc înainte?

— Plăteşti câte pofteşti, pentru că doar ele sunt de vânzare.

— Glumeşti? îi zise el fără să-i dea drumul.

Ochii ei deveniră la fel de reci ca şi vocea.

— Nu!

Braţul lui deveni ca o menghină. Deşi slab, era totuşi puternic şi musculos.

— Atunci îmi vreau banii înapoi.

— Până una-alta, fă bine şi dă-mi drumul.

Însă bărbatul continuă s-o ţină chiar mai strâns, abia lăsând-o să respire.

Faulty trecu pe lângă ei, privind ţintă la cineva aflat lângă uşă, cu ochii plini de nelinişte. De obicei, îşi veghea fetele ca un şoim. La primul semn că ceva nu ar fi fost în ordine, era întotdeauna acolo. Acum trecu însă fără ca măcar să se uite la ea.

Fu cât pe ce să-l strige, când îl auzi anunţând pentru toată lumea din saloon.

— Să bem cu toţii pentru noul nostru şerif!

La auzul cuvântului şerif blondul îi dădu drumul feţei din strânsoare. Christal se dădu înapoi mulţumită că scăpase, chiar dacă aceasta însemna să dea faţă în faţă cu şeriful. Se întoarse spre uşă, unde toţi ochii erau aţintiţi spre străin.

Simţi că îi stă inima.

Dacă ar fi fost oarbă, ar fi recunoscut faţa aceea doar atingând-o. Era aşadar noul şerif al oraşului Noble, cu silueta lui înaltă, cu mantaua albastră a uniformei federaliste, cu pălăria neagră de fetru cu boruri largi trasă pe ochi astfel încât nimeni – în afară de ea – să nu poată vedea privirea sa rece fixată asupra ei. Era Cain.

Dacă rugile i s-ar fi îndeplinit, pământul ar fi

trebuit să se deschidă sub ea şi s-o înghită. Dar pământul rămase îngheţat şi mut la rugăminţile ei, iar Christal rămase unde se afla, în timp ce Ivy Rose începu să cânte *Dixie,* de parcă ar fi vrut să-şi bată joc de ea.

Doar trei gânduri avea în minte în acel moment. În primul rând, putea să jure pe ce avea mai sfânt că era pentru prima dată când vedea un rebel îmbrăcat în albastru. Al doilea gând era un răspuns la întrebarea care o chinuise din august. Se îndrăgostise cu adevărat de Macaulay Cain? Acum ştia.

Acum ştia.

Cineva îi turnă whisky, iar el îşi întoarse ochii de la ea în timp ce cowboy-ii îl băteau pe umăr, urându-i bun venit în oraş.

Ea însă nu îşi luă ochii de la el. Nu putea înţelege cum devenise el şerif al oraşului Noble. Închise ochii, cu speranţa că îi jucau o farsă, sigură că atunci când îi va deschide, în faţa ei, cu pălăria neagră se va afla altcineva, nu el. Dar când privi din nou şi îi întâlni privirea, nu mai avu nicio îndoială. O găsise.

Cel de al treilea gând era cel mai puternic. *Fugi!* îi spunea acesta.

— Vino şi bea cu mine.

Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar, Christal clipi de câteva ori înainte să-l vadă pe bărbatul cel blond. Aruncă o privire spre Cain şi descoperi că de data aceasta n-o mai privea pe ea,

ci pe bărbatul de lângă ea. Înţelese că îl văzuse dansând cu ea, şi atingându-i părul şi dorind mai mult… şi mai înţelesese că nu-i plăcea ce văzuse.

— Trebuie să plec, îngăimă ea, aproape fără să-l privească.

El o înşfacă.

— Vreau să capăt răsplata pentru banii mei.

— Nu… nu… şeriful… arătă spre Macaulay.

Bărbatul privi spre şerif, apoi îi dădu drumul. Speriată, Christal îl căută cu privirea pe Faulty. Acesta era în mijlocul oamenilor. Şeriful vorbea acum cu Dixiana şi zâmbea. Aceasta era şansa ei.

Christal se furişă din mulţime urcând scările în vârful picioarelor. Intră în cameră şi fără să se mai gândească îşi scoase micul geamantan pe care şi-l cumpărase de la South Pass. Puse în el noile ei haine de văduvă pe care le cumpărase tot atunci, din banii lui Macaulay. Îşi înghesui toate lucrurile în geantă, la întâmplare. Era prea speriată ca să se mai gândească la amănunte. Îi furase atunci banii. Oare el îşi mai amintea?

O trecu un fior de groază. Sigur că-şi amintea. Îşi dăduse seama doar din privirea lui.

Puse şi ultimele lucruri în geantă. Unde se ducea, ce urma să facă – nu ştia nici ea. În acel moment nu mai putea judeca. Pentru că jos se afla un şerif care urma să îi pună o mulţime de întrebări, la care nu voia să răspundă. Aşa că era timpul să plece. Singurul motiv pentru care Cain venise la Noble era ea. Iar dacă el o prindea

singură, avea de gând să obţină de la ea răspunsurile dorite, chiar dacă ar fi distrus-o.

Suflă în lampă şi apucă geanta. În spatele camerei lui Ivy era o uşiţă mică prin care ieşea în spatele cârciumei. Ar fi ieşit pe acolo, apoi ar fi plecat...

Fără să mai stea pe gânduri, se înfăşură în şalul ei negru şi se îndreptă spre uşă. Apăsă pe mânerul uşii, cu mintea frământată de întrebări fără răspuns. Ce făcuse el după plecarea de la Camp Brown? De ce o căuta acum? Aflase oare că e urmărită? Venise să o ducă înapoi la ospiciu?

Deschise uşa.

Îngheţă.

El se afla acolo, cu silueta lui înaltă, luminată de o lampă. Încercă să închidă repede dar Cain împinse uşa de perete şi intră în cameră.

Christal se dădu înapoi, în întuneric, ca un animal încolţit. Părea că se repetă scena din dormitorul din Falling Water, dar de data aceasta trăia un altfel de frică. El nu mai era tâlharul venit s-o violeze, ci era un şerif de care ea se îndrăgostise prosteşte, venit s-o ducă cu forţa la New York.

— Nu eşti prea ospitalieră, micuţo, spuse el cu vocea aceea profundă, pe care crezuse că n-o va mai auzi niciodată.

Îl privea disperată, întrebându-se de când devenise teritoriul Wyoming atât de mic, încât să nu te mai poţi ascunde în el.

— De ce ai venit aici? De ce te-au ales şerif?

El nu răspunse. În schimb, scapără un chibrit şi aprinse lampa pe care ea tocmai o stinsese.

La lumină, îi văzu din nou trăsăturile atât de cunoscute şi de dragi. Fusese o vreme, după ce plecase de la Camp Brown, când îşi dorise să-i revadă chipul măcar o dată. O dorinţă aproape dureroasă fizic. Dar nu-şi închipuise că dorinţa i se va îndeplini. Mai ales, nu în felul acesta.

Ar fi vrut să poată fugi. În schimb, stătea liniştită şi spuse cu o voce calmă.

— Eşti şerif al Statelor Unite. Aveai o slujbă promisă la Washington. Nu înţeleg de ce ai venit aici s-o faci pe şeriful.

— Ultima oară când te-am văzut, am uitat ceva. Se îndreptă spre masă.

Christal privi spre el, să vadă ce face. Spre surpriza ei, Cain aruncase pe masă una din cele şapte monezi ale sale. Apoi mai aruncă una. Apoi încă una şi încă una, până când toate cele şapte monezi fură acolo.

Ea adună banii, apoi îşi făcu curaj şi îl privi. O izbi o privire cum nu mai văzuse niciodată, atât de lipsită de căldură, atât de îngheţată, ca vântul de iarnă în preerie. Era mânios pentru că îi furase atunci banii. Poate şi mai furios pentru că nu îşi luase rămas bun la plecare.

— De ce ai venit aici? îl întrebă ea cu curaj.

— Ţi-am spus că nu mai am de gând să hoinăresc cu alte bande. Aşa că, de ce n-aş fi venit

aici?

Cain îi făcu privirea captivă într-a sa:

— Tu erai aici.

Christal înghiţi în sec.

— Dar nu vreau să rămân aici. Macaulay, niciun om cu mintea întreagă nu ar vrea.

Cain o privea, fără să-i scape niciun detaliu al hainelor ei. Era îmbrăcată ca o prostituată, nimeni n-ar fi putut nega asta. În ochii lui se citi un adânc sentiment de confuzie şi de stranie dezamăgire.

— Poate că nici eu nu am mintea întreagă, şopti el.

Începea să se simtă stânjenită. Inevitabilul nu mai putea fi ocolit:

— Aşadar, ai venit aici pentru mine? Privirea lui se întretăie cu a ei.

— Să vin pentru tine? Pentru că mi-ai furat banii şi ai plecat fără un *bun rămas?* Nu, nu cred. Dacă aş fi bătut tot drumul ăsta pentru tine, cred că aş fi făcut-o pentru ceva mai mult decât atât, tu nu crezi?

Christal simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji. Ştia despre New York. De asta venise. Ajunsese deci la capătul drumului. Spuse şoptit:

— Ce ştii despre mine de m-ai urmărit până aici?

— Ce ştiu despre tine?

Dezamăgirea şi confuzia se adânciră în ochii lui. Gura i se strâmbă cu dezgust.

— Nici cel mai mic lucru. Era să mor de două

ori pentru tine la Falling Water, iar aici nu sunt sigur nici măcar că-ţi ştiu numele adevărat. Când te-am văzut ultima oară erai văduva virtuoasă; iar acum te-am găsit dansând încântată în braţele unui străin, purtându-te ca o…

— Nu!

Nu-şi dădu nici ea seama cum de-şi adunase toate puterile, dar ceva o făcu şi-şi îndrepte umerii şi să ridice bărbia.

— Nu ştii ce sunt. Aşa că n-o spune.

O curiozitate amară răzbătea din fiecare trăsătură a feţei sale.

— De ce eşti aici, Christal? Când am aflat că munceşti într-o cârciumă nu mi-a venit să cred. N-o faci pentru bani; aveai cinci sute de dolari de la Terence Scott. Şi aveai o ofertă şi din partea mea. M-ai…

Vocea lui păru a se întrerupe, dar se petrecu atât de repede, încât crezu că doar i se păruse. Mânia lui parcă se mai domolise.

— Te-am căutat, micuţo. La naiba, te rugasem să vii cu mine la Washington. Îţi e mai bine aici?

Privi în jur la cămăruţa ei sărăcăcioasă.

Christal nu spunea nimic. Parcă murise şi înviase în acelaşi timp. El nu ştia deci nimic despre ea. Mai avea deci o şansă să scape, dar numai dacă reuşea să-l facă să se întoarcă la Washington.

— Poate mă judeci greşit, Macaulay. Poate am vrut să vin aici. Poate fac doar ceea ce vreau

eu să fac. Fără să fiu dirijată tot timpul de un bărbat.

— Deci de asta ai fugit de cei cinci sute de dolari? Ca să-ţi păstrezi independenţa?

Râsul lui aspru păru că o loveşte.

— Nu, micuţo, ai venit aici pentru că ai fost nevoită. Iar eu am venit aici să aflu de ce.

— N-am niciun motiv. Îmi place aici. Fac doar ce îmi place mie.

Cain o înşfacă de braţ atât de strâns, încât o duru. Furia de pe faţa lui îi tăie respiraţia.

— S-o faci pe târfa? Asta îţi place să faci? Nu pot să cred. Femeia pe care am cunoscut-o la Falling Water nu era o târfă.

— Poate că nu ştiai totul despre acea femeie de la Falling Water, zise ea, trăgându-şi braţul.

O durea să confirme gândurile lui, dar se gândea că doar aşa îl putea face să-şi piardă interesul pentru ea şi să plece acasă.

— Eşti o târfă, Christal? Asta ai devenit de când te-am văzut ultima oară?

Cuvintele lui o răneau ca nişte pumnale înfipte în inimă, dar nu făcu nimic ca să le oprească. Ei doi nu aveau nicio şansă. Nu avuseseră niciodată. De ce să prelungească această agonie? El trebuia să se întoarcă de unde plecase, iar ea trebuia să se chinuie strângând bani ca să se răzbune pe unchiul ei. Nu avea de gând să-i spună adevărul, atâta vreme cât steaua lui de şerif era o continuă ameninţare.

Confesiunea ei i-ar fi zdruncinat lui, fie încrederea în lege, fie încrederea în ea. Aşa că mai bine se acoperea de ruşine, recunoscând că este ceea ce de fapt nu era, decât să-şi dea seama că sentimentele lui pentru ea şi încrederea lui în ea nu erau atât de puternice.

— De ce nu te întorci la Washington, Macaulay?

Glasul ei era ca o şoaptă de disperare:

— Nimic din ce e aici nu are nicio legătură cu tine. Nimic din Noble nu e pentru tine, aşa că de ce nu-ţi iei tu drumul înapoi spre est?

Cain o privi îndelung ca şi cum ar fi încercat să se împace cu ideea că, într-adevăr, de ce se temuse, nu scăpase – ea devenise altcineva. Îl văzu apucând geamantanul şi răsturnând conţinutul pe pat.

Îşi aţintise privirea asupra rochiei ei de văduvă. Îl văzu cum mângâie rochia neagră, trecându-şi aproape cu respect mâna peste mâneci, peste corsaj, peste fustă. Se dădu înapoi înspăimântată de obsesia lui atât de evidentă, dar el o apucă de talie şi o trase înapoi, punând rochia neagră peste ea, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte cum arăta îmbrăcată cu ea.

— Te rog.

Încercă să se tragă înapoi, dar el n-o lăsă.

— Hainele astea blestemate m-au obsedat. Se apropie atât de mult încât îi atingea faţa cu răsuflarea. Erai atât de frumoasă în hainele de

doliu, micuţo. Părul tău pare de aur când te îmbraci în negru. Pielea ta este... trandafirie şi delicată. Când te-am văzut îmbrăcată aşa, am simţit nevoia să te apăr. Iar acum îmi spui că totul a fost o farsă. Tu nu eşti văduvă, nu-i aşa?

Christal dădu din cap.

Cain privi adânc în ochii ei. La Falling Water, Cain păstrase un fel de distanţă respectuoasă între ei, crezând că este o lady. Acum însă îi confirmase cele mai urâte gânduri, iar această distanţă dispăruse. O privea acum ca şi cum mai văzuse sute de femei ca ea înainte. Simţea că o doare sufletul când o privea astfel.

— Aveai de gând să înşeli pe cineva? De asta erai îmbrăcată ca o văduvă? Să-i prosteşti?

Christal dădu din cap, simţind dintr-odată că-i vine greu să mintă.

— Mă îmbrac aşa doar când călătoresc. Sunt tratată mai bine.

— Înţeleg. Presupun că şi eu trebuia să fac la fel. Deşi, trebuie să recunosc, că dacă aş fi ştiut că nu eşti decât o târfă, nu m-aş fi purtat atât de cavalereşte.

Obrajii îi ardeau, dar nu îl contrazise nici acum. Cu cât îl dezgusta mai mult, cu atât mai repede îşi lua calul şi se întorcea de unde venise.

— Nu ţi-am cerut eu să te porţi astfel. Dacă ai venit aici ca să găseşti răspunsuri la întrebările despre mine, atunci ai găsit singur răspunsurile. Mă crezi o prostituată, crede mai departe ce vrei

dacă asta te va face să-ţi iei calul şi să pleci.

— Nu am bătut tot drumul ăsta ca să am de unde mă întoarce, spuse Cain, ridicând o sprânceană.

La început privirea lui era acuzatoare şi rece, dar curând începu să o examineze, devenind tot mai cinic. Nu îi scăpă nimic, nici scurtimea rochiei, nici ciorapii roşii cu clopoţeii legaţi de gleznă. Apoi ridică încet privirea spre cămăşuţa ei. Sub bumbacul subţire, sânul ei se ghicea mai mult decât ar fi fost potrivit pentru o doamnă.

— N-o să mă prostituez pentru tine, Cain, dacă la asta te gândeşti.

Furia îi ardea obrajii. Dacă ar fi putut, l-ar fi aruncat chiar atunci afară din oraş. El îi zâmbi cinic.

— Mă bucur să aud asta, văduvă Smith. Pentru că n-am de gând să te plătesc.

— N-o să capeţi nimic, fie că plăteşti, fie că nu, spuse ea, eliberându-se din strânsoarea lui, cu ochii ca de gheaţă.

— Faulty mi-a dat placheta asta pentru tine. A spus că e doar un mic suvenir din partea saloon-ului, dar eu ştiu de ce mi l-a dat. *Din partea casei,* a spus el. Dar, de fapt, mi-a sugerat că te pot avea.

— Nu avea niciun drept.

Cain o trase din nou lângă el, apoi se căută în buzunarul vestei sale de mătase. Când găsi ceea ce căuta, îi puse placheta în mână, apoi spuse ameninţător:

— Dacă eşti într-adevăr o târfă, n-o să refuzi asta. Aşa că dovedeşte-mi cine eşti, într-un fel sau altul. În seara asta.

Christal deschise palma. Era o medalie de bronz în formă de inimă. Pe o parte era gravat: Casa *de primire* a *doamnei Buckner, fort Laramie.* Pe cealaltă parte, scria cu litere mari de tipar: PLĂTIŢI O DATĂ. Faulty avea un cufăraş plin cu astfel de plachete, acum nefolositoare, de la un bordel ieşit din folosinţă. Dixiana şi Ivy nu le foloseau, iar ea cu atât mai puţin.

— Dă-i asta Dixianei!

Christal aruncă placheta, cu faţa roşie de indignare. Placheta căzu cu zgomot la podea. Cain o privi, pe jumătate furios, pe jumătate disperat.

— Deci, eşti sau nu eşti?

— Ceea ce îmi sugerezi, şerifule, este ilegal. Nu cred că vreo judecătorie ar fi încântată să audă despre aşa ceva.

Braţul lui o prinse de talie şi o trase brutal spre el.

— Şi ţie ţi-ar plăcea să mergi în faţa unei judecătorii, dragă? Tu, care fugi de lege…

Cuvintele lui o izbiră ca o piatră. După expresia feţei lui îşi dădea seama că nu ştia adevărul. Probabil credea că e o prostituată care făcuse mici furtişaguri, iar acum se ascundea de lege în Noble. Dar nu putea să-l lase să-şi continue speculaţiile. Dacă îi mai dădea târcoale, săpând în trecutul ei, n-ar fi durat mult până să afle cine e

de fapt.

— Deci, ce va fi, Christal, adevărul sau aventura? Ai de gând să-mi spui de ce ai plecat de la Camp Brown aşa cum ai plecat, sau te întinzi în pat şi-ţi faci meseria.

Christal nu mai putea să respire.

Mâna lui se ridică dinspre talie, până sub proeminenţa rotunjită a corsajului.

— Dacă eşti o târfă, o s-o faci ca să scapi de mine, îi şopti el în păr.

Ridică mâna mai sus.

Inima ei bătea din ce în ce mai tare. Simţea o luptă în interiorul ei. Dacă îi ceda, ar fi plecat. Dar dacă ceda…

— Opreşte-te! spuse deodată şi îi împinse mâna care îi cuprinse sânii.

Se desprinse din braţele lui şi se îndreptă spre pat, unde erau risipite toate lucrurile. Fără să mai stea pe gânduri, începu să le înghesuie în geamantan.

— Nu eşti o târfă, nu-i aşa? întrebă el încet, privind-o.

Ea nici nu confirmă, nici nu negă. Continua numai să-şi strângă lucrurile.

— Eşti încă femeia pe care am cunoscut-o la Falling Water, şopti el respectuos. Mai lupţi încă să-ţi aperi onoarea. Atunci, de ce eşti aici, Christal? Faulty nu te sileşte să lucrezi pentru el; e un om prea cumsecade. Nu există niciun motiv care să te ţină aici. Deci, de ce eşti aici, Christal?

De ce?

Simţi că o podidesc lacrimile. Nu răspunse nimic. Continuă şi-şi adune lucruşoarele în geamantanul ponosit.

Cain îşi puse mâna peste ale ei şi o opri. Îi prinse uşor mâna şi i-o întoarse. Cicatricea luci în lumina galbenă a lămpii. Se priviră. Ochii ei străluceau de lacrimi, întrebările rămaseră nerostite.

De jos, din bar, răzbătu un hohot general de râs care îi întrerupse din gânduri. Grăbită, îşi trase mâna şi, ca o nebună, continuă să împacheteze.

Cain râse.

— Ce crezi că o să faci? Crezi că o să fugi cum ai făcut în august?

Îi arătă spre fereastră, unde zăpada se aşezase de o palmă pe pervaz.

— N-o să poţi ieşi de aici până la primăvară, când dă dezgheţul.

Îi luă geamantanul şi îl aşeză lângă masă, departe de ea.

— Aşa că vom rămâne împreună… Pentru câteva luni, draga mea… Va fi timp destul…

— Pot să plec când vreau.

— O să pleci când te voi lăsa eu să pleci. Sunt şerif, îţi aminteşti? Nimeni de aici nu vrea să mă supere sau să mă amestec în treburile lui. Aşa că vor trebui să-mi spună când ai plecat şi încotro ai luat-o, dacă va fi nevoie.

Christal îl privi furioasă.

— Nu ai nimic de câştigat dacă stai în Noble. N-o să-ţi onorez placheta aceea.

— Când va veni timpul, nu va mai fi nevoie de nicio plachetă.

Îşi ţinu respiraţia, încercând să-şi domolească furia şi se îndreptă spre uşă, arătându-i lui Cain că trebuie să părăsească camera. Cain întinse braţul şi o opri.

— Am clienţi, spuse ea cu dinţii încleştaţi.

— I-am spus lui Faulty, cât se poate de legal, te asigur, că, dacă îmi va place compania vreuneia dintre fetele sale, o voi păstra pentru mine. Asta a fost mica noastră înţelegere.

— Dansez pentru bani. Nimic altceva, spuse ea furioasă.

— Bine. Oricum, nu te vei culca cu altcineva. Faulty e cu ochii pe tine. De acum înainte ştie că te plac.

— Cum ar putea să ştie aşa ceva?

Cain izbucni în râs.

— Ce crezi că îşi închipuie el că facem noi aici? Discutăm?

Îşi dădu capul pe spate într-un hohot de râs. Ar fi vrut să-l lovească. Spuse încet şi aspru:

— Nu ştiu de ce ai venit aici, dar îţi promit că o să regreţi ziua asta. Dacă n-o să reuşesc să plec de aici câteva luni, îţi jur că singurul meu ţel va fi să-ţi fac viaţa insuportabilă.

Cain o prinse de bărbie, forţând-o să-l

privească.

— Dă-i drumul! Fă-mi viaţa mizerabilă. Dar nu te gândi că nu-ţi voi întoarce mizeriile. Nu sunt prost. Am observat că, de când am îmbrăcat uniforma de şerif, te-ai hotărât să nu mă poţi suferi. Când eram un tâlhar nenorocit, asta nu părea să te deranjeze prea mult. Ai multe şanse să fii într-adevăr o târfă, micuţo.

Nu se mai putu stăpâni şi îl pocni peste faţă cu o violenţă care o sperie şi pe ea. Îi dădură din nou lacrimile, ca atunci când urcase în vagon alături de dl. Glassie, lăsând fortul în urmă.

Cain îşi duse mâna la obraz, cu ochii scânteind de mânie:

— Christal, spune-mi numai de ce m-ai părăsit în august şi plec din oraşul acesta nenorocit chiar acum.

— N-am de gând să-ţi spun nimic, zise ea cu vocea sugrumată, privind cu disperare la stema lui cu şase colţuri.

— Atunci, voi sta aici până când îmi vei spune.

— Vei avea de aşteptat mult şi bine.

*

Cain ieşi din cameră fără vreun alt cuvânt. Christal trebuia să coboare la clienţii ei. Tresărea de câte ori îşi aducea aminte de Macaulay. Ar fi vrut să aibă încredere în el. Însemna mult faptul

că venise aici pentru ea. Poate venise doar să-şi clarifice întrebările care îi frământau mintea. Dar chiar şi aşa, tot însemna ceva.

Şi totuşi, nu putea avea încredere în el.

Se îndreptă spre fereastră, strângând rochia neagră la piept, copleşită de amintiri. Ar fi putut să-i spună adevărul, încredinţându-şi sufletul în mâinile lui şi cerându-i înţelegere şi milă. Dar ştia că n-ar fi putut face asta. Construi o conversaţie imaginară:

— Christal, ai încredere în mine, micuţo şi te voi ajuta.

Cain o privea, aşteptând tăcut răspunsul.

— Unchiul meu i-a ucis. M-a învinuit pe mine, dar el i-a ucis, oftă ea.

— Te cred. Voi găsi o cale să te dezvinovăţesc. Tu ştii că pot asta, micuţo. Dacă îmi spui adevărul, voi muta cerul şi pământul ca să te văd liberă.

— Macaulay…

— Da, draga mea? Mai ai ceva să-mi spui?

— Nu am fost *în închisoare pentru crimele lui.*

— Atunci ce ţi-au făcut?

— Am fost într-un ospiciu. Un ospiciu pentru nebuni.

*

Christal îşi imagină reacţia lui Cain. Închise

ochii, dar degeaba. Imaginea aceea o urmărea. Ar fi putut suporta aproape orice altă reacţie, dar nu acea îndoială subită pe care ar fi citit-o în ochii lui. Şi repulsia care ar fi urmat. Repulsia că aproape avusese încredere într-o persoană pe care întreaga societate o etichetase ca nefiind demnă de nicio încredere. Cineva e înlăturat din societate nu doar pentru că făcuse ceva rău, ci şi pentru că nu era capabil să înţeleagă că face rău. Nu înţelege limita dintre bine şi rău. Dintre adevăr şi minciună.

Zâmbi amar. S-ar fi putut apăra spunând că nu îşi amintea nimic despre crimă şi deci nu avusese cum să ofere vreo probă a nevinovăţiei sale. Dar memoria era capricioasă. După bunul ei plac. Îţi puteai aduce aminte detalii lipsite de importanţă, dar alteori, numele şi chipul unui om care îţi distrusese viaţa, putea să rămână acoperit de uitare ani de zile. Memoria ei o condamnase odată în viaţă şi o scăpase altă dată. Macaulay s-ar fi putut întreba: *Scăpase din ospiciu pentru că îi revenise memoria, sau memoria nu o părăsise niciodată? Avusese o pierdere de memorie sau se prefăcuse ca să scape de ceea ce înfăptuise într-adevăr?*

Îşi aşeză rochia pe piept. Nu îi va spune niciodată nimic. Fie că el reprezenta sau nu legea, fie că îl iubea sau nu – nu îi va spune nimic. Putea s-o urmărească prin toată lumea, de la ea nu ar fi aflat nimic.

Pentru că nu voia să-l vadă niciodată întorcându-şi faţa de la ea cu repulsie.

Îşi petrecu restul serii dansând veselă cu oricine avea o monedă de cinci cenţi ca să plătească.

La timpul cuvenit, Faulty închise cârciuma, iar Christal se aşează extenuată, aproape fără şi-şi mai simtă picioarele de atâta dans. Apoi urcă la culcare, fără ca măcar s-o mai ajute pe Ivy să spele paharele murdare.

Dar somnul nu voia să vină. De trei ori în acea noapte, Christal se ridică din pat şi se îndreptă spre fereastră, înfăşurându-se în şal ca să se apere de rafalele îngheţate. De trei ori văzu silueta lui Cain în camera lui de deasupra noii închisori, stând singur la lumina lămpii şi luând înghiţituri mari de whisky, ca un drog ce îl făcea, încet, să-şi iasă din minţi.

În cele din urmă, când noaptea se amesteca cu zorile, Christal se mai linişti şi acceptă situaţia. Nu avea niciun rost să plece din Noble în plină iarnă. Vremea îi făcea plecarea imposibilă. Pentru moment trebuia să rămână. Dar nu va vorbi. Dacă el va afla adevărul, în niciun caz nu îl va afla de la ea.

Soarele se înălţa, dar somnul o cuprinse în braţele sale. Christal visa că era mireasa noului şerif, îmbrăcată în voal alb. În spatele lor Baldwin Didier atârna în ştreang. Ea se măritase cu omul iubit. Şi niciodată nu va mai purta haine negre.

*

— N-aţi mai putea lăsa puţin din preţ? îl întrebă Christal pe John, în timp ce admira o stofă de lână albastră.

Era a doua zi şi reuşise şi-şi înfrângă teama de noul şerif şi să iasă la magazin. Acum îşi strângea mai bine şalul în jurul ei, în timp ce mângâia stofa frumoasă. Ar fi fost binevenită o rochie de lână. Mai bună decât cea pe care o avea şi în orice caz, mai călduroasă.

John îşi încruntă fruntea şi privi în registru să vadă cât plătise pentru stofă. În timpul acesta Christal privi în jur în magazin, agitată, gândindu-se că ar putea da peste şerif. Magazinul lui Peterson era plin cu cowboy care n-aveau de lucru din cauza zăpezii şi câţiva mineri bătrâni, care stăteau aici pe lângă sobă. Macaulay nu se zărea.

— Nu ştiu ce să spun, Christal spuse John, scuturându-şi capul blond aproape încărunţit. M-a costat aproape zece dolari. Dacă vrei jumătate din ea cu cinci dolari…

— Dacă aţi lăsa-o cu şase dolari şi v-aş plăti acum trei şi ceilalţi trei în câteva săptămâni? privi spre ea cu speranţă.

— Nu cumva în câteva luni? Ultima oară când am dat pe datorie uneia din fetele de la voi, n-am mai văzut banii înapoi.

Christal îşi trecu mâna peste lâna moale,

plină de amărăciune. Nu putea să-şi cheltuiască banii pe lucruri scumpe. Monezile acelea de aur erau economiile ei. Îi strângea pentru când îl va găsi pe Didier sau să fugă de Macaulay. Stofa aceea ar fi plătit-o din ce câştiga cu dansul. Dar ea costa prea mult. Întotdeauna prea mult.

Nu îi era niciodată prea uşor. Dixiana şi Ivy Rose aveau multe rochii drăguţe, încet, îşi retrase mâna.

— Bine. Vă voi aduce banii atunci când voi avea. Cuvintele ascundeau o speranţă, de care şi ea ştia că nu-i adevărată. Nu va fi nicio rochie călduroasă pentru ea nici iarna aceasta.

— Îmi pare rău Christal. O să încerc s-o păstrez pentru tine.

— Mulţumesc, oftă ea, apoi îşi puse mănuşile şi se întoarse.

Se ciocni însă de noul şerif.

— Bună ziua, doamnă, spuse el încet, ducându-şi mâna la pălărie.

Privirea lui de gheaţă o lăsă fără respiraţie.

— Bună ziua, domnule şerif.

Se grăbi să plece, dar el o urmă. Se întrebă cu amărăciune de ce mai încerca să lupte. Seara trecută îşi dăduse seama cât se poate de clar că nu avea cum să plece din Noble, fără ca el să afle totul despre ea. Avea de gând să o urmărească îndeaproape.

— Trebuie să vii cu mine până la închisoare, doamnă. Vreau să îţi arăt ceva.

Într-o clipă îi fulgeră prin minte gândul că ar fi putut fi vorba despre un afiş cu Christal Van Alen. Rămase câteva momente privind la el de parcă l-ar fi văzut scoţând pistolul asupra ei.

— Draga mea, nu arăţi prea bine.

Se calmă şi încercă să gândească logic. Nu ştia nimic. Pentru că, dacă ar fi ştiut, ar fi arestat-o de seara trecută. În plus, chiar el îi spusese că singurul lucru pentru care acceptase postul de şerif în Noble era ca să afle totul despre ea. Şi trebuia să aibă grijă ca lucrurile să rămână tot aşa.

— Nu pot veni cu tine. Faulty are nevoie de mine să…

— Este doar uşa alăturată.

Cain o apucă de cot. Christal privi prin magazin, dar nu era nimeni care să intervină. Macaulay era şeriful. Iar ceilalţi se înclinau în faţa dorinţelor lui. Nu era singura din Noble care avea ceva de ascuns.

— Despre ce este vorba? întrebă Christal în timp ce era condusă spre uşă.

— Vei vedea.

Se îndreptară tăcuţi spre clădirea alăturată. Vântul răscolea zăpada. Nu era nici ţipenie de om pe tot drumul.

— Aici, spuse el, poftind-o înăuntru.

Christal păşi în închisoare. Cunoştea casa aceasta dinainte. Faulty o trimisese de multe ori să aducă lichior de aici. Acum, magazia devenise

închisoare. Singurele lucruri care se aflau acolo, erau un pat de campanie şi un balot de paie. O cuprinse o nelinişte ciudată. Nu va lăsa pe nimeni, nici pe el, nici pe altcineva, s-o aducă acolo. După ce scăpase din ospiciu, nu se va mai lăsa închisă nicăieri.

— Ia loc.

Pe peretele din faţa ei îi atrase atenţia un calendar, cu imaginea unei blonde îmbrăcate în albastru. Anul *1876* era scris cu cifre aurii pe pălăria cu pene a blondei.

1876. Trecuseră patru ani de când fugise. Gândul acesta o deprimase. Avea atât de multe de dus la bun sfârşit, dar tot ce realizase ea, zi de zi fusese permanenta luptă pentru supravieţuire. Se întrebă dezamăgită dacă nu fusese o proastă să se gândească la faptul că va ajunge vreodată să se răzbune pe Didier. Fără bani nu avea nicio putere, iar timpul şi energia ei erau epuizate de lupta pentru subzistenţă. Se gândi dintr-odată să renunţe. Se gândi la stofa aceea de lână. Era atât de călduroasă… atât de moale.

Dar întâlni privirea lui Macaulay şi ştiu că lupta ei continuă. Nu-l va lăsa să vadă că îi este ruşine de ea însăşi. Deja avea o părere proastă despre caracterul ei. O credea o târfă. Şi avea de gând să-i dovedească contrariul.

Îşi lăsă şalul pe braţe. Camera era bine încălzită, spre deosebire de cârciumă, unde era tot timpul curent, în timpul iernii, magazia de lichior

era întotdeauna cel mai călduros loc din oraş.

Macaulay se îndreptă spre un birou mic pe care avea câteva hârtii. Luă ceva. Apoi fără niciun cuvânt i-o puse în faţă, ca şi cum ar fi vrut să-i vadă reacţia.

Era un dagherotip cu ea şi cu sora ei. Alana avea în jur de cincisprezece ani, Christal, doisprezece. Luase fotografia cu ea când fugise din New York. Era singura amintire despre familia ei. Fotografia fusese în cufărul pe care îl golise Kineson cu banda lui, la Falling Water.

— Mi-ai dat înapoi banii. Iar acum fotografia. Dar unde sunt celelalte lucruri ale mele? întrebă ea, controlându-şi vocea, astfel încât să nu se vadă cât era de neliniştită.

— Îi pot telegrafia lui Rollins să le trimită aici. De altfel, nu erau prea multe.

— Ce mi-a furat Kineson era tot ce aveam pe lumea asta.

— Ai fi putut să ai ceea ce îţi aparţinea şi cinci sute de dolari pe deasupra, dacă mai rămâneai numai o zi. Oricum, îţi vei primi lucrurile înapoi. Iar acum, spune-mi despre fotografie.

— De ce ai adus-o cu tine şi nu ai adus şi restul lucrurilor?

— Nu sunt curier. Fotografia, în schimb, mă interesa.

Mâna lui se întinse spre a ei şi îi scoase încet mănuşa dreaptă. Ceva îi spunea să-şi ascundă mâna, altceva îi spunea să stea. Fără să-i

privească cicatricea, Cain îi strânse mâna. Căldura mâinii lui i se răspândi în tot corpul, dându-i un fior straniu. Inima îi bătea cu putere.

— Spune-mi despre fotografie. Fata de lângă tine trebuie să fie sora ta. Seamănă cu tine. Cum o cheamă?

— A… dar închise gura la timp. Nu putea să-i spună. Să mărturisească un amănunt precum prenumele Alanei, i se părea stupid.

— Cine era Sarony?

Privi spre fotografie. Numele *Sarony* era trecut în colţul din dreapta. Napoleon Sarony era primul dagherotipist din New York. Fotografia însăşi fusese o ocazie deosebită. Nu erau mulţi din clasa ei socială care să meargă la un dagherotip. Aristocraţia new-yorkeză îşi făcea portretele la pictori precum Stuart şi Copley. Fotografiile nu erau prea apreciate. Cu toate acestea, mama lor insistase ca cele două surori Van Alen să fie fotografiate.

Studioul lui Sarony era la ultimul etaj al unei clădiri cu patru nivele. Ţinea şi acum minte că ceea ce o încântase cel mai mult pe fetiţa de doisprezece ani de atunci, fusese colecţia exotică a lui Sarony. Blănurile de leopard întinse pe podea, ghivecele mari cu plante necunoscute, şi, cel mai interesant, un urangutan împăiat într-un colţ.

Zâmbi. Cu gâtul sugrumat de emoţie, Christal se forţă să privească fotografia. Amândouă erau

îmbrăcate în rochii scurte de satin, semn al înaltei clase din care făcea parte familia ei. Sora ei, care era mai mare, avea un aer calm şi senin, aproape regesc. Dar nu şi Christal. În ochii ei se zărea un licăr de neastâmpăr, părea fericită.

Încercă să nu lase să se vadă cât de mult însemna fotografia aceea pentru ea, dar era greu, cu atât mai mult cu cât îşi aducea aminte fiecare detaliu al acelei zile. Se ridică şi îşi puse la loc mănuşa.

— Ştiu că este sora ta. De ce nu-mi spui măcar cum o cheamă?

— Numele ei nu e important.

Cain trânti uşa la loc imediat după ce ea o deschisese.

— Dacă n-ar fi important, mi l-ai spune. Aşa că nu pot să deduc decât că este de o supremă importanţă.

Cain privi spre ea, iar ea putu să-i vadă scânteile acelea de argint ce străluceau în ochii lui.

— Cum o cheamă? făcu o pauză. A murit?

Christal tăcu.

Cain arăta de parcă avea de gând s-o ia la bătaie.

— Ce ar trebui să-ţi fac ca să vorbeşti? Să te închid şi să te ţin numai cu pline şi apă?

— N-o să-ţi spun nimic niciodată. Nu ne pune la astfel de încercări.

— Eraţi bogate, nu-i aşa?

Îi smulse fotografia din mână şi arătă spre rochii:

— Rochiile astea sunt din satin. Doar fetele bogate poartă satin.

Ea continua să tacă. O tenta ideea de a-i spune tot felul de minciuni astfel încât să-i satisfacă curiozitatea şi să plece.

Pe faţa lui apăru o grimasă de dispreţ.

— Nu mă pot abţine să nu mă gândesc că dacă aş fi fost vreun tâlhar nenorocit, m-ai fi miorlăit în fiecare seară să-mi vorbeşti despre tine.

O împinse la o parte.

— Eşti ca toate celelalte femei decăzute pe care le-am cunoscut. Nu vă place un bărbat dacă nu se poartă rău cu voi.

Ochii ei erau plini de furie. Nu mai era nimic de spus.

— Trebuie să plec. Sunt oameni care mă aşteaptă.

— Îmi închipui, scuipă el dezgustat.

— Voiam să spun, Faulty!

— Bine! Întoarce-te la cârciumă. Acolo ţi-e locul.

— Nu sunt o târfă. Şi tu ştii asta, spuse ea orbită de lacrimi.

— Atunci, dovedeşte-o!

Vocea lui era disperată:

— Spune-mi ceva despre tine şi dovedeşte-mi cine eşti. Pentru că, dacă n-o faci, am de gând să-i

închid cârciuma lui Faulty şi celelalte maghernițe de acelaşi fel, pentru prostituţie.

Christal se abţinu să nu-l pocnească.

— Nu-ţi face griji cu Faulty. N-o să mai lucrez pentru el. A fost prea bun cu mine ca să te las să-i distrugi viaţa. O să plec mâine când vine trenul dinspre Fort Washakie. Şi apoi n-ai decât să mă urmăreşti. Vom merge din oraş în oraş, distrugându-ne unul pe celălalt.

Stăteau amândoi, ca doi luptători, care se măsurau din priviri. În cele din urmă, el dădu din cap cu resemnare.

— Dacă fugi, aş supravieţui fără tine. Dar cred că ai prefera să mori decât să-mi spui ceva şi nu ţin să te îngrop în preeria asta.

— Atunci de ce nu te întorci la Washington? Nimeni de aici nu vrea un şerif, cu excepţia lui John.

— Am căutat o slujbă ca asta. E liniştită şi nu-mi dă nicio bătaie de cap. Voi sta aici o vreme. Nu sunt încă pregătit pentru Washington.

— Deci eşti singurul om din club. Nimeni nu te vrea aici, decât tu însuţi. Şi acum pot pleca, domnule şerif?

— Da. Sigur. Du-te. Dar să nu crezi că s-a terminat. Vom vorbi într-o zi.

— Nu voi vorbi. Ţi-am dovedit-o.

— Nu, fetiţo, nu mi-ai dovedit nimic. Erai cât pe ce să îmi vorbeşti la Falling Water. Ai avut atunci încredere în mine. Vei mai avea o dată.

— Mă îndoiesc, spuse ea, privind spre stema din pieptul lui.

Cain scoase o monedă din buzunar şi începu să o arunce în sus şi s-o prindă. Era moneda aceea de la Faulty, cu care se plăteau prostituatele. Furioasă, Christal deschise uşa.

— Christal!

Fata se opri.

— Păstrează un dans pentru mine, O.K? spuse el cu un zâmbet obraznic.

Christal ieşi trântind uşa în urma ei.

*

— Ar vrea să nu fii prea prietenoasă cu clienţii, Christal. Mi-a spus asta ieri seară. Cred că te vrea numai pentru el.

Faulty îşi şterse mâinile de şorţul său alb şi mai turnă un pahar de whisky. Treburile din seara aceea erau uşoare. Noul şerif era în oraş de mai puţin de o săptămână şi deja lucrurile se calmaseră.

— L-ai făcut să creadă că sunt o... Christal privi spre Dixiana şi Ivy. Nu-i plăcea să rostească cuvântul în preajma lor. *Târfă* nu avea alt înţeles, decât cel fizic. Nu avea o inimă în care să loveşti sau vise pe care să le spulberi.

— Nu trebuia să-i sugerezi că aş face astfel de lucruri, Faulty. I-ai dat speranţă. O să fie nebun de furie când va vedea că nu onorez moneda

aceea.

Faulty îşi pocni palmele, surprins.

— N-a folosit încă moneda?

— Nu, răspunse ea, plină de dezaprobare.

— Oh, cârciuma mea! se văicări el privind spre cer.

O înşfăcă pe Christal:

— De asta vine el aici în fiecare seară? Aşteaptă să folosească blestemata aia de monedă? Christal, ar trebui să-l laşi s-o folosească. Ne ruinează afacerile. Oamenii nu mai vor să vină aici, când îl văd că vine în fiecare seară şi măsoară cu privirea orice bărbat care te atinge. Ar trebui să fii mai drăguţă, fetiţo. Trebuie să-mi salvez cârciuma.

— N-am de gând să fiu drăguţă în felul ăsta, Faulty. De fapt, voi pleca cât de repede reuşesc să găsesc un tren care să mă ducă de aici.

— Şi unde vrei să pleci? Hai, Christal, celelalte fete ar face-o.

— Dar eu, nu! Nu trebuia să-i fi dat moneda aceea.

— Cum voiai să-i explic că tu eşti altfel? Nu m-ar fi crezut.

Christal îşi ascunse sentimentele rănite. Ea era o Van Alen, o aristocrată a uneia dintre cele mai ilustre familii din New York. Nu putea să renunţe la mândria ei.

Îi întinse tava lui Faulty şi ceru trei whisky. Faulty umplu paharele, cu fruntea îngândurată.

Simţi dintr-odată că nu putea fi supărată pe el şi pe moneda aceea. El se purtase bine cu ea, când nu mai avea pe nimeni să o ajute. Proprietarii de cârciumi nu erau cunoscuţi pentru acte de caritate. Odată, în Laramie, unul încercase să o bată, ca să urce în dormitor cu un client. Plecase chiar în noaptea aceea, fără să mai privească înapoi. Dar era greu să tot fugi. Drumurile costau. O costa aproape zece dolari să meargă dintr-un oraş în altul. Noble îi oferea răgazul de care avea nevoie. Iar Faulty nu era prea ambiţios. Nici nu şi-ar fi putut permite cu clienţii pe care-i avea.

Christal luă cele trei pahare şi duse două dintre ele la o masă unde doi cowboy jucau poker. Cu al treilea se duse spre masa din colţ şi îl aşeză fără să se uite la client. Joe începu să cânte un vals vioi şi un cowboy beat îi puse o monedă în mână, trăgând-o spre locul de dans.

În colţ, Macaulay luă paharul de whisky, împinse un scaun în faţa sa şi-şi întinse picioarele. Privea la toţi cei din bar, dar niciunul nu îi atrăgea atenţia mai mult decât cel ce o ţinea pe Christal în braţe.

Dar nu schiţă niciun gest, nu sări la bătaie. În schimb făcu ceea ce făcuse şi cu o seară înainte, şi în seara dinaintea acestea.

Bău şi privi.

CAPITOLUL 14

Macaulay închise ochii, încercând să adoarmă. Băutura îl ţinea treaz, gândea el, dar, de fapt, nu băutura, ci femeia aceea minunată. Era în sângele lui, în fiecare bătaie a inimii. Îi trecea prin tot corpul, pusese stăpânire pe el. Îi simţea respiraţia, pulsul, umezeala şi căldura buzelor. Nu putea s-o lase să plece.

Oare poftele sale îl aduseseră aici? Era frumoasă. Dumnezeule, cât era de frumoasă! Perfecţiunea blondă. Dar avusese femei aproape la fel de frumoase şi cu mult mai puţine probleme.

Ca şi cum ar fi căutat răspunsuri la întrebările sale, îşi lăsă mintea să hoinărească. Se întoarse cu gândul la trecut. Pe când creştea la ferma din Georgia. Avea un câine, o potaie urâtă şi jigărită, de parcă Dumnezeu o crease punând la un loc toate resturile de la alte rase mult mai reuşite. Câinele apăruse în viaţa lor într-o zi, târându-se spre casă, schelălăind după o luptă cu alţi asemenea lui. Mamei lui i se făcu milă de biata creatură şi o îngriji, ajutând-o să se înzdrăvenească.

— De ce ai atâta grijă de creatura asta, mamă? arată cumplit, spuse el înţepat, întotdeauna sigur de el.

Mama sa veni lângă el, îi mângâie fruntea şi îi spuse cu blândeţe:

— Canlay, să-ţi aminteşti întotdeauna: nu este chip mai frumos decât cel pe care îl iubeşti.

Amintirile îl copleşeau. Oare o iubea pe Christal? Dragostea îl adusese aici? Nu credea aşa ceva. Îi păsa de ea şi o voia al naibii de mult, din toată fiinţa. Dar dragoste – încă nu. Nu ştia încă destule despre ea. Tot ce ştia era că…

Memoria îl întoarse înapoi, de data aceasta la vremurile de război. Imaginile îl asaltau. Câmpuri întregi cu soldaţi morţi, toţi cu feţele ca a fratelui lui, înfrânţi, dar cu dorinţa de luptă încremenită în ochii lor. Fantomele lor, cu sutele, păreau să treacă în şir prin camera sa, cu toţii, tineri trădaţi de ideea că bărbăţia şi războiul merg mână în mână. Atunci înţelese ispita care îl atrăsese aici. Fata avea ceva ce rar întâlnise la o altă femeie. Şi pentru că văzuse odată, acum ştia că nu mai poate căuta în altă parte. Fata avea şi ea războiul în privire.

CAPITOLUL 15

— Ivy, vorbeşti aşa, pentru că Jericho vine în oraş deseară. Of, nu ţi se pare că devii cam înţepată când apare el pe aici în fiecare marţi seară? Ei bine, de fapt nici nu îmi pasă. Dă-mi câţiva cowboy tineri şi arătoşi şi poţi să ai tu şi o sută de-alde Jericho.

Dixiana se cocoţase în pat, numai în corset şi pantalonaşii ei scurţi, studiindu-şi unghiile lungi de la mână.

— Lasă-ne pe mine şi pe Jericho în pace! spuse Ivy din faţa oglinzii.

Christal stătea în spatele ei, aranjându-i părul negru şi bogat într-un coc.

Deşi Christal era conştientă de diferenţele dintre ea şi celelalte fete, privind educaţia şi mediul din care proveneau, părea să nu ţină cont de asta. Fiecare dintre ele avea drumul ei diferit în Noble, dar toate la un loc erau doar nişte femei singure într-un ţinut sălbatic şi violent. Era normal să-i vină greu să se înţeleagă cu ele. Totuşi nu era aşa.

— De ce vă certaţi voi două tot timpul? întrebă ea, îndreptând părul lui Ivy la tâmple. Dixiana, câteodată cred că eşti geloasă pe Jericho şi Ivy.

— Geloasă? sări Dixiana ca arsă. Cum aş putea fi geloasă? Când Jericho… se opri deodată şi începu să râdă. O, continuă! Ce încerci să faci? Să mă prosteşti?

Christal mai prinse câteva din buclele lui Ivy.

— Probabil nu îl vrei pe Jericho. Dar cu siguranţă eşti geloasă pentru atenţiile lui. Hai, Dixiana, recunoaşte. Ţi-ai dori un bărbat care să-ţi facă curte, tot aşa cum bătrâna domnişoară Blum îşi doreşte ca Ian Peterson să vină în vizită la ea cu un coşuleţ cu violete.

Christal o văzu pe Dixiana răsucindu-se în pat, privind în tavan.

— Nu sunt ca fata aia bătrână, Sarah Blum, oftă Dixiana.

Faţa ei drăguţă devenise melancolică.

— În plus, continuă ea, am avut un bărbat care m-a curtat. L-am întâlnit în Laramie. Oh, era atât de drăguţ. Avea coapsele tari ca oţelul şi o faţă de înger.

Îşi întinse braţele spre tavan, ca şi cum acolo se afla bărbatul acela din Laramie.

— Dixiana, spuse Ivy întorcându-se spre ea, îmi pare rău că ţi-am spus că nu-ţi împrumut şalul meu. Jericho l-a văzut destul. Du-te şi ia-ţi-l. Arată mai bine cu rochia ta albastră, decât cu rochia mea galbenă.

Ivy zâmbi, privindu-se în oglindă. Chiar şi Christal zâmbi.

— Ei, dar trebuie să mă îmbrac, spuse Dixiana ridicându-se din pat.

— Aşteaptă! Nu am auzit nimic despre şerif!

Ivy privi spre Christal. Christal se aşezase însă pe marginea patului cu o figură ce părea să spună că nu înţelege despre ce vorbeşte Ivy.

— Asta era!

Dixiana îşi îndreptă şi ea privirea spre Christal. Christal se juca, parcă stânjenită, cu degetele.

— Haide, yankee mică! Povesteşte-ne! Dacă nu îl prinzi tu în laţ, am de gând să-l prind eu,

pentru mine!

Dixiana o ciupi ştrengăreşte de obraz. Christal se ridică de pe pat.

— N-am nimic de povestit. Poţi să-l iei, Dixiana. Nu aduce decât necazuri. Faulty se înfurie, aşa că va trebui să găsesc o altă cale să scap de el.

— Dar de ce nu-l vrei? Arată bine. Mie mi se taie respiraţia când mă uit la el. Deşi are nişte ochi cam reci, şi cu ăştia, nu se ştie niciodată…

Dixiana privi spre Ivy. Deşi se putea folosi de el, braţul lui Ivy era uşor răsucit şi fusese şi mai rău când venise în Noble cu un an în urmă. Tot ce spusese despre asta era că un bărbat i-l rupsese, acuzând-o că îi furase banii. Ea mai spusese însă că nu furase în viaţa ei. Faulty fusese cam nervos după ce o angajase, dar timpul a dovedit că nu avea de ce să se teamă din partea lui Ivy. Nu au avut niciodată probleme. Niciun client nu s-a plâns vreodată că şi-a pierdut banii în cârciuma lui Faulty. Totuşi, braţul lui Ivy rămânea ca o amintire dureroasă a cât de rău poate fi tratată o femeie cu profesia aceasta.

Christal le studiase cu atenţia pe Ivy şi Dixiana. Erau asemeni celorlalte prostituate pe care le cunoscuse: copii. Voiau să fie drăguţe şi doreau cu disperare să fie tratate cu atenţie drept recompensă. Dar multe dintre ele erau ca nişte miei buni de sacrificat, victime ale clienţilor şi ale propriilor lor firi. Christal privi în jur în camera lui

Ivy. Pe pereţi avea agăţate tot felul de imagini cu inimioare, floricele şi chipuri bucălate de amoraşi. Era tipic. Aceste femei aveau o imagine despre dragoste care te uimea prin inocenţa şi drăgălăşenia ei. Iubirea era pentru ele ca un basm cu zâne, ceva la care visau şi îşi doreau un cavaler în armură strălucitoare care să vină şi să le scape de bărbaţii cei răi şi de tot ce îndurau din partea acestora zi de zi. Cu toate acestea, nu era nici pe departe un basm cu zâne. Christal ştia asta mai bine ca oricine. Cavalerul ei cu armură strălucitoare venise şi în loc să o salveze, îşi răsucise pălăria şi se transformase într-un zmeu. Un zmeu cu o stea cu şase colţuri în piept.

Christal îşi întoarse privirea spre Ivy. Fata îşi masa braţul, absentă, de parcă o durea ceva. Toate se temeau puţin de noul şerif. Christal ştia destul despre caracterul lui cât să fie sigură că nu le va face niciun rău fizic şi se simţi îndatorată să le liniştească pe fete.

— Ivy Rose, Dixiana, nu trebuie să vă temeţi, izbucni ea. Vă spun eu, ştiu că el n-o să vă facă niciun rău.

Ivy privi spre ea, încruntându-se uşor:

— De unde ştii tu asta?

Christal n-ar fi vrut să le răspundă, dar nici nu voia să le creeze fetelor alte temeri. Aveau deja destule. Mai emoţionată decât ar fi vrut să se arate, le spuse:

— Pentru că l-am cunoscut înainte.

Faţa ei trebuie să le fi spus că nu mai dorea şi alte întrebări. Amândouă o priviră surprinse, apoi dintr-odată deveniră preocupate de rochiile lor.

După câteva clipe însă, ca şi când ar fi vrut să-şi ia o piatră de pe inimă, Dixiana o întrebă:

— Aşadar, crezi că şeriful Cain este genul de bărbat care să-ţi vină în faţa uşii cu un bucheţel de violete?

Christal îşi stăpâni râsul. Macaulay Cain nu era nici pe departe un astfel de bărbat. Dixiana continuă:

— După cum am spus, este un bărbat bine, chiar dacă nu e la fel de cald ca iubiţii mei care sosesc aici în fiecare seară. Dacă nu-l vrei, Christal, spune-mi. Cred că m-aş descurca destul de bine cu unul ca el.

O cuprinse o furie inexplicabilă. Avea nevoie să scape de el şi nu-şi putea permite să fie slabă sau geloasă. Ca şi cum ar fi smuls un bandaj de pe o rană deschisă, spuse repede:

— Ia-l, Dixiana. N-am nimic de împărţit cu el. Nu doresc decât să plece de unde a venit. Îmi strică afacerile stând în colţul acela noapte de noapte, uitându-se cu ochii aceia reci la…

— La tine, Christal, o întrerupse Ivy.

— Eu cred că şi ţie îţi place un pic de el, spuse Dixiana aproape veselă. Nu l-ai uri cu atâta patimă dacă nu ţi-ar păsa de el. Aşadar, ce a fost între voi doi înainte de a veni în Noble? Mor de curiozitate să ştiu.

Christal le privi pe amândouă, şocată. Era cât pe ce să înceapă să nege totul, când pianul începu să se audă de zor. Joe începuse deja să cânte pentru clienţi şi nici Ivy, nici Dixiana nu erau îmbrăcate.

Femeile se repeziră şi-şi aranjeze jupele. Spre liniştea lui Christal, nu se mai discută despre şerif.

Cu Faulty însă nu fu la fel de norocoasă. De abia se lăsase seara şi Christal se afla în spate pregătind cina pentru cei ce aveau bani să o plătească. Faulty se repezi în spatele saloon-ului, cu faţa palidă.

— Trebuie să mă scapi de el în seara asta. Îmi distruge toate afacerile, îi şopti el.

Cain tocmai intrase în saloon. Îşi scosese pălăria şi se aşezase în colţul în care stătea în fiecare seară.

— Dixiana spune că-i place de el. De ce n-o laşi pe ea să-l ia de pe capul tău? N-o să aresteze pe nimeni dacă se amuză şi el puţin, spuse Christal, găsindu-şi cu greu cuvintele.

Faulty privi spre pian, unde Dixiana stătea alături de Joe. Chiar şi Christal observă cum Dixiana era cu ochii pe şerif. Faulty întrebă confuz:

— Crezi că o să meargă cu ea? Pare a fi doar cu ochii pe tine.

— Oricum, pe mine n-o să mă aibă.

Faulty deschise gura ca şi cum ar fi vrut să o mai roage încă o dată, dar simţind că n-avea

niciun rost, oftă şi plecă spre Dixiana.

Christal se întoarse cu spatele spre uşă refuzând să privească. Nu ştia cum ar fi reacţionat, dacă l-ar fi văzut pe Macaulay luând-o pe Dixiana de mână şi urcând scările cu ea.

Un ciocănit uşor o întrerupse. Se îndreptă spre uşa din fund şi îl găsi pe Jericho, cu pălăria în mână, proaspăt bărbierit. Era un bărbat înalt, tânăr şi puternic. Nicio femeie nu l-ar fi considerat drept un bărbat frumos, dar avea o privire caldă şi vioaie şi era foarte politicos. Christal o înţelegea pe Ivy că îl iubea.

Duse un deget la gură, apoi păşi în vârful picioarelor spre uşă. Închise uşa, apoi îl lăsă pe Jericho să intre prin spate în bucătărie.

— Vrei să mănânci ceva? Ai luat cina? şopti ea.

— Nu, doamnă, scutură Jericho din cap.

— Vrei s-o aduc aici pe furiş pe Ivy să luaţi cina împreună? Cred că vă pot lăsa singuri vreo oră.

— E foarte drăguţ din partea ta, Miss Christal. Christal zâmbi.

Îi oferi un scaun, apoi ieşi s-o aducă pe Ivy Rose.

Lui Ivy i se lumină faţa când auzi că a venit Jericho. Spre deosebire de Faulty, Dixiana şi Ivy sau clienţii cârciumei, ea fusese crescută într-o familie bogată. Dar experienţa ei din vest o învăţase că şi un om de rând putea găsi un altul,

mai jos decât el, pe care să-l strivească. Ţara purtase un război greu pentru ca negrii să fie liberi. Dar aceştia încă nu erau lăsaţi să intre într-un saloon într-un orăşel ca Noble, să comande de băut şi să vorbească cu o fată drăguţă. Ei erau nevoiţi să bată la uşa din spate şi să se ascundă în bucătărie. A când era cald afară, Jericho putea să aştepte la poarta din spate până când Ivy reuşea să scape de clienţi.

— Vrei puţin whisky? îl întrebă Christal pe negrul cel musculos.

Jericho aprobă dând din cap, şi puse banii pe masă.

— Îi aduc eu, spuse Ivy, strângându-l de mână pe Jericho.

— Nu, o opri Christal. Îi aduc eu. Dacă Faulty te vede intrând în spate cu whisky, îşi va da seama cine este aici

— Mulţumesc.

Ivy îi zâmbi, apoi îşi întoarse privirea spre bărbatul ei. Christal văzu că lui Ivy nu îi prea păsa că trebuie să aştepte. Niciun bărbat nu se purtase atât de drăguţ cu ea, cum o făcuse Jericho. În primăvara aceea sperau să iasă din necazuri. Dacă Ivy se mărita, scăpa de acolo. Şi de fiecare dată când privea spre cei doi, Christal se gândea la bărbatul care stătea în colţul cârciumii, care poate n-avea să fie niciodată al ei.

— Mă întorc imediat cu whisky, spuse ea, dezlegându-şi şorţul.

Ar fi dorit să-l poată aduce fără să intre în bar. Se gândea cu groază să intre în saloon şi s-o vadă pe Dixi, legănându-şi leneşă piciorul, stând în braţele şerifului.

Închise uşa în urma ei, făcând tot posibilul să nu privească spre colţul acela. Faulty era ocupat la bar. Christal ceru un whisky, reuşind să nu privească nici spre Dixiana, nici spre şerif.

— Încă unul pentru blestematul acela de şerif? înjură Faulty, luând un pahar.

Ea nu-i răspunse, bucuroasă că Faulty era atât de ocupat încât nu văzuse de unde venea. Îi turnă whisky în pahar şi îl împinse spre ea. Ea luă paharul, cuprinsă de panică.

Se întoarse. O văzu pe Dixiana dansând cu un cowboy, destul de departe de şerif.

— Hai, du-te. Du-i-l! Atâta ne-ar mai lipsi, să spună că nu servim suficient de repede, spuse Faulty, trântind furios sticlele în bar.

Christal se îndreptă spre Macaulay.

— Aveţi vânzare bună în seara asta, spuse el înainte ca ea să pună paharul pe masă.

— Ar trebui să fie, comentă ea rece. Am auzit că ai închis casa doamnei Delaney.

— Nu e legal să conduci un bordel.

— Fetele trebuie să trăiască? Ce altceva ai vrea să facă?

— Să lucreze la cârciumă sau să cânte. Le-am spus că atunci când vor fi pregătite pentru aşa ceva, le voi acorda sprijinul meu.

— Deci ai început să faci curăţenie prin oraş. Exact ce vrea toată lumea, spuse ea, fără să se străduiască să-şi ascundă dispreţul.

Îi părea rău pentru fetele doamnei Delaney. Unele dintre ele erau chiar drăguţe. Spera să meargă treaba cu opera.

— Urmează locul ăsta, spuse Cain şi puse o monedă în faţa ei, pe masă.

Ochii lui Christal scânteiară cu nestăpânită emoţie. Nu era o monedă obişnuită, ci placheta aceea pe care i-o dăduse Faulty. Faulty îi spusese că era doar un suvenir şi mulţi bărbaţi le considerau astfel. Plachetele acelea erau o glumă. Era cunoscut faptul că nu erau niciodată onorate. Faulty i-o oferise lui Cain în încercarea de a ghici atitudinea noului şerif. Christal zâmbi ironic. Faulty crezuse probabil că făcuse o mare şmecherie, dar Cain nu era prost. El ştia ce se petrece în saloon. Şi aştepta numai dovada de care avea nevoie ca să-i poată închide cârciuma.

Christal abia îşi putea stăpâni furia. Pe vremea când îl credea tâlhar, Cain o trata cu un soi de consideraţie. De când era şerif, o răsucea ca pe o bucată de friptură în frigare.

— De ce păstrezi lucrul acesta când ştii foarte bine că nu îl voi onora niciodată, şopti ea furioasă.

Cain acoperi moneda cu palma şi îi dădu drumul în buzunar.

— Nu m-am hotărât încă ce am de gând să fac cu tine.

Christal îl privi cu chipul ca de piatră. El o făcuse să ţină la el la Falling Water. Atunci ştia că între ei era ceva frumos. Dar acum se schimbase. Şi tot ce dorea era să-l poată urî. Şi partea proastă era că nu reuşea.

Faulty era în spatele barului. Se întoarse să plece. Dar el o prinse:

— Unde pleci cu whisky-ul meu, micuţo?

— Cine a spus că e al tău. Ia-ţi de la bar, cum fac şi ceilalţi. Sau spune-i Dixianei să-ţi aducă. Ea îţi va onora moneda cu tot cu binecuvântarea mea.

— Dacă aş şti că asta te zgândără, aş lua-o chiar în seara asta.

O trase apoi lângă el, deşi stătea tot pe scaun.

— Dar, ca să-ţi spun adevărul, Christal, mai degrabă te-aş lua pe tine.

Dacă ar mai fi fost fata de odinioară, ar fi aruncat tava, l-ar fi pocnit şi s-ar fi retras cu demnitate, ca o ducesă. Dar nu mai era ce fusese. Dormise cu omul acosta, se agăţase de el, iar acum se temea de el. Dacă situaţia ar fi fost alta, iar el i-ar fi cerut să devină soţie şi mamă a copiilor lui, ar fi fost cea mai fericită femeie din lume. Dar lucrurile se încâlciseră şi chiar sentimentele ei deveniseră confuze. Iar acum, tot ce îşi dorea, era să-l vadă plecat.

— Scuză-mă, spuse ea rece, refuzând să-l privească.

Se întoarse încet, în bucătărie.

Îi întinse tăcută paharul lui Jericho. Cei doi erau atât de prinşi în discuţii, încât nu observară tristeţea ei. Voia să se întoarcă în saloon, când Faulty se năpusti pe uşă în bucătărie.

— Unde naiba sunteţi, fetelor? Dixiana încercă să-i mulţumească pe toţi, în timp ce voi două staţi şi…

Faulty îl zări atunci pe Jericho. Jericho rămăsese nemişcat, însă cu o privire fermă. Ivy aproape leşinase, iar Christal privea îngrozită.

— Ce naiba faceţi aici?

Faulty rămase cu gura căscară, dar îşi reveni repede şi trânti uşa în urma lui, să ferească imaginea aceea de vederea clienţilor. Apoi se repezi la Ivy aproape s-o lovească, de furie.

— Ai înnebunit? Nu pot primi negri aici! Vrei să-mi pierd toţi clienţii?

— Petreceau doar câteva clipe împreună, îl întrerupse Christal. Jericho vine în oraş marţea să-şi facă târguielile. S-a oprit să ne salute. L-am invitat înăuntru. Eu am făcut-o, nu Ivy.

— Nu… Christal… nu… se ridică Ivy, tremurând. Ştii că a venit aici din cauza mea.

— Da, dar eu l-am invitat înăuntru.

Faulty se întoarse spre ea.

— Christal, dacă mai faci una ca asta vreodată, te bat. Înţelegi? Te bat fără să mai stau pe gânduri.

Christal nu răspunse. Nu putea. Nu reuşea să înţeleagă.

— Răspunde-mi, Christal. Înţelegi ce-ţi spun sau trebuie să-ţi ard una ca să înţelegi ce ai făcut?

Ea continua să tacă. Nu putea să spună că înţelege că Jericho nu are voie să intre în bar şi s-o viziteze pe Ivy, când ea nu înţelege aşa ceva.

Faulty ridică mâna asupra ei, dar o voce din uşă îl făcu să tresară speriat:

— Eu n-aş face-o!

Macaulay stătea în prag. În agitaţia aceea, reuşise să intre fără să-l observe nimeni. Acum îi privea, cu braţele încrucişate pe piept, de parcă supraveghea o ceată de copii gălăgioşi.

Faulty arătă spre Jericho.

— Şerifule, arestează omul acesta pentru viol de domiciliu. Negrii nu au ce căuta în acest saloon.

— Nu! strigă Ivy, alergând spre Jericho.

— E ridicol! se sufocă de indignare Christal.

Se întoarse spre Macaulay.

— Eu l-am invitat să intre. Nu e viol de domiciliu. Nu poţi să-l arestezi.

— Asta e cârciuma mea şi n-am de gând să las să se creadă că servesc pentru negri. Arestează-l!

Macaulay privi în jur, analizând situaţia. Câţiva clienţi priveau înăuntru, prin uşa întredeschisă. Faulty nu avu de ales şi se porni să facă un adevărat tărăboi, demonstrând că nu avea nicio legătură cu prezenţa lui Jericho acolo.

— Negrii nu au voie în cârciuma mea! Ia-l de aici! Nu, domnule, negrii nu au voie în cârciuma

mea!

În cele din urmă Cain se întoarse spre Faulty.

— Omul ăsta nu e în saloon. E în bucătărie. Nicio lege nu spune că omul ăsta n-are voie să intre în bucătăria ta, dacă e poftit.

— Dar n-a fost invitat! Nu, domnule!

Christal făcu un pas înainte şi privi spre oamenii adunaţi în uşă:

— Ba a fost invitat. Eu l-am poftit să intre.

Faulty sări ca ars şi începu să dea din cap, prăbuşindu-se în acea clipă la pământ.

Cain întoarse capul spre clienţi adunaţi ca la spectacol.

— Plecaţi, întoarceţi-vă la băutura voastră. Nu s-a întâmplat nimic.

Oamenii se îndepărtară încet.

Faulty se grăbi să închidă uşa din nou.

— Ce vrei să spui, şerifule? N-o să mai vină nimeni, dacă văd că primesc negri.

— Omul acesta era în bucătărie, nu în bar.

— Dar e un negru, iar negrii n-au voie aici!

Macaulay arătă spre Jericho.

— N-o să-l iau de aici ca şi când ar fi jefuit o bancă. A intrat aici, gândindu-se că are nişte prieteni.

Lui Faulty nu-i venea să creadă, aproape rămăsese cu gura căscată:

— N-am crezut niciodată că o să ajung să văd un rebel luând apărarea unui cioroi.

Faţa lui Cain deveni ca o stâncă.

— Asta e legea. Iar eu urmez litera legii. Acest om nu a încălcat nicio lege, deci nu am de ce să-l arestez.

— Atunci, scoate-l de aici! Eu unui nu l-am poftit în casa mea.

— Hai. Să mergem. Dacă vrei whisky, am eu o sticlă la mine. N-are rost să mai rămâi aici, spuse Cain.

Jericho murmură o încurajare la urechea lui Ivy, apoi îl urmă pe Cain, ieşind pe uşa din faţă. Era prima dată când trecea prin saloon.

Joe începu să cânte un cântec vesel la pian, iar oamenii se reîntoarseră la discuţiile şi băutura lor. Dixiana se auzea râzând undeva, în mulţime. În bucătărie nu râdea nimeni.

Faulty îngăimă ceva despre clienţii săi, spunându-le fetelor să se întoarcă la lucru, dar Ivy începu să plângă, iar Christal nu putu să o lase singură. Faulty se întoarse furios în saloon, cu acelaşi refren.

— Negrii nu au ce căuta aici, nu, dom’le!

— Într-o bună zi, lucrurile se vor schimb, îi şopti Christal lui Ivy, care plângea în braţele ei.

— Jericho e atât de supărat. Mă tem că va fi arestat într-o zi. Se va întoarce aici, iar oamenii îl vor arunca în închisoare. Apoi toate vitele lui vor muri, iar el nu va avea niciodată destui… destui…

Ivy se înecă de plâns.

— Macaulay nu va lăsa să se întâmple una ca asta, o linişti Christal.

Ivy o privi cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— De unde ştii? îl cunoşti atât de bine? Am auzit spunându-se că a luptat pentru Confederaţie. Mama mea era de culoare şi spunea că cei din Confederaţie o urăsc.

— Nu… El nu e ca aceia… şopti Christal. Adânc, în inima ei, ştia că el nu era aşa.

— Eşti sigură, Christal? îl iubesc pe Jericho. N-aş putea suporta să văd cum legile astea îi distrug viaţa.

Christal îi strânse mâna lui Ivy, forţându-se să creadă măcar pentru un moment ce avea să spună.

— Nu te teme, Ivy. Legile… legile… nu sunt făcute ca să distrugă vieţile oamenilor.

CAPITOLUL 16

La trei şi jumătate dimineaţa, Faulty aruncă afară ultimul cowboy beat şi încuie.

Epuizată, Christal se îndreptă spre bucătărie cu cioburile de la un pahar spart, gândindu-se că va mătura dimineaţă. Nu-şi dorea decât să doarmă, dar în timp ce se îndrepta spre scări, observă că în închisoarea de peste drum încă mai ardea lumina.

Îşi înăbuşi impulsul de a porni într-acolo. Cain o uimise cât de bine se purtase în incidentul cu Jericho. Se întrebă dacă ar putea fi la fel de corect

şi cu ea.

Pe un scaun stătea aruncată pelerina neagră a lui Ivy. Fără să mai stea mult pe gânduri şi-o puse pe umeri şi ieşi.

Gerul îi tăie răsuflarea, deşi erau vreo sută de paşi până la închisoare. Macaulay era acolo, cu o vagă plictiseală aşternută pe chip. Privi la forma aceea mică, înfăşurată în pelerină şi plictiseala i se transformă rapid într-o neaşteptată plăcere.

— Dacă nu e văduva Smith…

Privirea lui o cuprinse ca şi cum încerca să-şi amintească cum arăta îmbrăcată în hainele ei de doliu. O lăsă să-şi scuture zăpada de pe umeri şi de pe glugă, destul de mult ca aerul îngheţat să-i înroşească obrajii şi buzele.

Christal era îngheţată şi destul de stânjenită. Pe faţa lui se vedea că era mai mult decât dispus să o ajute să se încălzească.

— Eu… am vrut numai să-ţi mulţumesc. Te-ai purtat foarte bine în situaţia… spuse ea încet. Am văzut lumina. Nu am putut veni până nu mi-am terminat treaba. Ştiu că e târziu, aşa că…

— Intră.

Se dădu înapoi şi o lăsă să intre. Spre surpriza ei, camera nu era goală. Jericho stătea la masă, pe care erau risipite cărţi de joc şi pahare cu whisky. Fumul de ţigară umplea camera, ca şi când cei doi bărbaţi jucaseră o istovitoare partidă de poker.

— Eu o să mă duc, Cain, spuse Jericho, apoi

se întoarse spre Christal:

— Spune-i lui Ivy Rose că mă voi întoarce marţea viitoare.

Christal se încruntă.

— Faulty va fi cu ochii pe tine. Ai grijă ce faci.

Jericho ieşi din închisoare şi dispăru în noaptea rece.

— N-ar trebui să se furişeze ca s-o vadă pe Ivy. Ea îl iubeşte. El o iubeşte. Nu e drept să nu fie împreună, zise Christal.

— Asta e legea. Nu poate intra într-un saloon care nu acceptă oamenii de culoare.

— E o lege nedreaptă. Mă bucur că nici tu nu crezi în ea.

— Nu contează ce cred eu. Până când se va schimba legea, trebuie să o respect.

— Nu eşti atât de crud.

Cain o privi, punându-şi mâna pe obrazul ei rece.

— Ba sunt, draga mea.

Inima începu să îi bată cu putere. Nu ameninţarea lui o speriase, cât tonul vocii.

— Dar, dacă ai fi fost un om crud, l-ai fi arestat pe Jericho în seara asta, ceea ce n-ai făcut.

— Jericho nu se afla în saloon. Tu îl poftiseşi în bucătărie şi, aş putea adăuga, ai dovedit un curaj prostesc mărturisind asta. Faulty ar putea avea o mulţime de necazuri. Ar fi trebuit să te arestez şi pe tine şi pe Jericho.

O trecu un fior rece pe spinare. Nu se

gândise că ar fi putut fi arestată pentru că îl apărase pe Jericho.

— Cum poţi fi atât de… Ştii la fel de bine ca şi mine că ceea ce s-a întâmplat în seara asta a fost ridicol…

Cain îi atinse buzele, s-o liniştească.

— Eu sunt şerif şi aplic legea. Asta-i tot ce fac.

— Dar ai văzut că sfârşitul a fost drept.

— Sfârşitul este întotdeauna just, când se respectă legea.

Christal îl privi, fără să-l aprobe. Cain zâmbi uşor.

— De ce ai venit în seara asta aici, Christal?

— Doar ca să-ţi mulţumesc. Am fost fericită că nu i-ai făcut niciun rău lui Ivy şi lui Jericho.

— Şi aveai de gând să discutăm, nu-i aşa?

Simţi un nod în gât. El părea a aştepta o confesiune, îi pieri brusc cheful să mai discute.

— Trebuie să plec. Este foarte târziu.

Cain îşi strecură braţul pe sub pelerină şi îi înconjură talia. O trase lângă el şi zise blând:

— Răspunde-mi doar la o întrebare, după aceea poţi să pleci.

Ochii ei sclipiră neliniştiţi:

— Ce întrebare?

— Trebuie să-mi promiţi că vei răspunde fără să ştii care e întrebarea, altfel, cred că te voi ţine aici cât voi crede eu de cuviinţă.

Îi strânse mai tare braţul. Aproape că-i

zâmbea. Probabil avea s-o întrebe de unde era, cum o chema pe sora ei sau altceva de genul acesta. Dar ar fi putut să scape de întrebare cumva. Desigur că putea.

— Dă-i drumul, spune ce vrei să afli.

— Îmi vei spune adevărul?

Îl privi rece şi drept în ochi.

— Dacă mint, este doar prin omisie.

Zâmbetul lui era straniu, răspândind nelinişte. O împinse pe un scaun, lângă masă. Îi prinse faţa între palme şi o întrebă:

— Spune-mi, care este fiinţa pe care o iubeşti cel mai mult?

Christal nu-şi putu ascunde surpriza. Era o întrebare neaşteptată. Răspunsul era, bineînţeles, Alana. Tot ce trebuia să facă era să pronunţe *sora mea,* şi putea pleca nestingherită.

Dar când îi întâlni privirea, o cuprinse o emoţie bruscă şi ciudată. Îşi iubea foarte mult sora, poate şi pentru că nu o mai văzuse de patru ani, dar se întrebă dacă răspunsul era atât de simplu pe cât crezuse. Sora ei poate o şi uitase. Alana Sheridan îşi avea viaţa ei în New York, alături de soţul ei, poate şi de copii. Câteodată Christal se întrebă chiar dacă Alana ar fi vrut ca ea să se întoarcă acasă. Christal Van Alen era diferită acum. Didier şi ţinutul Wyoming o înăspriseră. Nu mai era potrivită cu aristocraţia din New York.

Poate de aceea, nu putu să răspundă la

întrebarea lui Macaulay. Şi ştia că nu acesta era răspunsul. Dragostea ei pentru Alana era la fel de puternică, dar privind în ochii lui Macaulay înţelese că răspunsul era altul: *Tu.*

Cain îi ridică bărbia, tăcerea ei stânjenindu-l. Îi spune blând:

— Ce nu e în regulă, Christal?

— Nu pot să răspund la întrebarea ta.

— Amintirile? vocea lui deveni aspră. Atunci?

Christal închise ochii, disperată. *Am fost într-un ospiciu pentru criminali nebuni. Mă crezi? Mă crezi?* Gândurile o torturau.

— Nu pot vorbi despre asta. Sincer, trebuie să plec…

— A fost vreun bărbat care te-a făcut s-o iei pe calea asta?

Vocea lui deveni neliniştită. Trăda gelozia.

— Când o femeie ajunge aici, cauza este întotdeauna un bărbat. Fie că te caută, fie că te-a abandonat. Cu tine ce s-a întâmplat?

— Nu pot vorbi despre asta…

— Te caută? De asta ai plecat de la Camp Brown aşa cum ai plecat? Te ascunzi de el? Sau te ascunzi de tine însăţi?

— Nu-ţi pot vorbi despre asta. Ţi-am spus-o de un milion de ori.

— La naiba! M-am săturat să te tot rog! În ce încurcătură te afli, micuţo?

Disperarea din voce o făcu să-l privească. Cain o strângea de braţ atât de tare, încât aproape

gemu de durere.

— Te rog… şopti ea, ştiind că în orice clipă ar fi fost ispitită să mărturisească tot şi astfel să se osândească singură. *Am fost într-un ospiciu de nebuni… N-am făcut-o eu, crede-mă… Trebuie să mă crezi…*

— Spune-mi, doar atât, spune-mi…

Christal îşi acoperi urechile cu mâinile. Cu ochii în lacrimi, strigă:

— Nu e niciun bărbat. Nu mă caută niciun bărbat la care să ţin.

Cain o privi câteva clipe, ca şi când ar fi încercat să se convingă dacă spune adevărul sau minte. Apoi, ca şi când nu s-ar fi putut decide, sau nici nu i-ar mai fi păsat, o trase lângă el şi-i acoperi gura într-un sărut care părea să spună că n-ar mai vrea să-i dea drumul niciodată. O alinta cu buzele. Limba îi pătrunse adânc în gură, făcând-o să *tremure.* O lipi de el, mângâind-o pătimaş pe spate. Sărutul se prelungi; îi arăta cu limba în ce fel ar fi vrut s-o iubească, cât de mult, cât de dulce, cât de adânc… În adâncul sufletului ei îl aşteptase. Aşteptase să-l guste, să-l atingă, să-l ţină în braţe. Îl iubea.

— Vino sus.

Cain o apucă brutal de mână.

Îl privi în lumina pâlpâitoare a lămpii. Nici nu-şi dădea seama cât şi-ar fi dorit să spună *da.* Era singurul bărbat pe care îl dorea. Era ca o durere pe care numai el o putea linişti. Se

săturase să se lupte de una singură. Iar el era atât de puternic.

— Fă-mă să am încredere în tine, Macaulay, şopti ea.

Respiraţia lui îi ardea tâmplele.

— Dacă teama este ceea ce te opreşte, atunci află că şi mie mi-e la fel de frică. Vreau să fiu liber, dar tu eşti obsesia mea. Şi dacă te vreau mai presus de orice, trebuie să mă şi tem deopotrivă.

— Iubirea e o obsesie? şopti ea, mai mult pentru sine.

Îl privi în ochii aceia reci, dar nu găsi răspunsul.

Fără niciun cuvânt, Cain o luă de mână şi o conduse spre scări. Ea ezită, vrând să-l urmeze şi, în acelaşi timp, să fugă. Poate era şi băutura, dar Cain o trăgea de mână mai brutal decât ar fi fost necesar. Ca şi cum ar fi redevenit tâlhar, iar ea, din nou, prizoniera lui.

— Nu, nu în seara asta, şopti ea, condamnându-se singură la o altă noapte de vise şi dorinţe neîmplinite.

— Ba da. În seara asta.

— Nu, răspunse ea, dând înapoi.

— Te vreau. Mă vrei. Dacă nu există un alt bărbat, ce te opreşte?

Privirea ei se opri asupra stelei de şerif, prinsă de pieptul cămăşii lui. O steluţă de tinichea, care o oprea mai ferm decât o armă.

Cain îi urmări privirea. Îşi desprinse stema

din piept şi o aruncă.

— Nu îndepărtezi totuşi şi şeriful.

— În seara asta, îl îndepărtez.

— E doar o închipuire.

— Întotdeauna e o închipuire, îi dezmierdă obrajii, părul, simţind că nu se poate sătura de ea.

— Nu, tu ţi-ai promis ţie însuţi să rămâi fidel legii. Nu ştii cine sunt, Cain. Nu ştii ce am făcut.

Cain o prinse de umeri şi o scuturã. Era o blândeţe, amestecată cu violenţă, care o făcea şi-şi amintească de tâlharul Cain.

— Poate nu vreau să ştiu. Poate am stat aici nopţi întregi, gândindu-mă să-i telegrafiez lui Rollins, cerând să afle date despre tine. Mi-am frământat mintea încât până la urmă nici băutura nu mai putea să mă facă să uit. Dar n-am făcut-o. De ce, Christal, de ce?

— Liniile de telegraf nu mai funcţionează în tot ţinutul din cauza zăpezii. N-ai telegrafiat fiindcă n-ai putut, şopti ea.

— Ştii bine că e o minciună.

Tonul vocii o speria, la fel ca dorinţa şi disperarea din ochii lui. Îndoiala îl tortura. Straniu, ea îl înţelegea. Era ca la Falling Water, când ea avea încredere într-un tâlhar. Acum rolurile erau inversate. El era de partea legii, iar ea era renegata.

— Poate că totul e o minciună, îşi răspunse singur, cu vocea coborâtă şi aspră. Dar asta nu e minciună. Chiar şi tu ştii asta.

Buzele lui se coborâră peste ale ei, într-un sărut posesiv. Ar fi vrut să-i reziste, dar el spusese adevărul. Ceea ce era între ei, se născuse din primejdie, din teamă şi din dorinţă. El era diferit faţă de ceilalţi bărbaţii pe care îi întâlnise. Viitorul lor, dacă exista vreunul, era întunecat. Dar în timp ce sărutările lui o copleşeau, se gândi că lupta împotriva lui era fără rost, de vreme ce aşteptase momentele acestea de luni de zile.

El se desprinse brusc şi urcă scările aproape în fugă, câte două odată, trăgând-o după el. Christal închise ochii şi încercă să gândească lucid, i-ar fi dat trupul şi inima iar dacă el ar părăsi-o, ei nu i-ar mai rămâne nimic. Inconştient, dădu un pas înapoi din dreptul patului. Dar înainte să poată măcar să-şi tragă sufletul, Cain încuie uşa şi îi strivi cu patimă buzele de ale sale. Încercă să se elibereze din îmbrăţişarea lui şi când reuşi într-un târziu, apucă să rostească, aproape sufocată, doar o silabă:

— Nu!

Dar bărbatul cu care era devenise din nou tâlharul Cain, ţinând-o captivă în braţele lui de oţel. Încercă să-l împingă, dar era ca o stâncă.

— Nu e drept. Nu sunt pregătită pentru asta. Lasă-mă să plec…

— Să te las să pleci? întrebă sălbatic, sărutându-i gâtul delicat. Te-am urmat până aici, mi-am torturat zilele încercând să aflu cine eşti. Iubirea este obsesie, Christal? Sunt al naibii de

hotărât să aflu.

Christal se zbătu în braţele lui, începu să-l lovească peste piept, cum o făcuse, cândva, la Falling Water. Cain îi dădu drumul.

Se priviră în flacăra lămpii respirând greu. Ochii lui întrebau parcă un singur lucru: De ce *trebuie să fie întotdeauna aşa?* Dar gura lui nu rostea niciun cuvânt, ca şi cum ar fi arătat că este hotărât să o aibă şi nimic altceva.

Christal înţelese că inevitabilul urma să se producă. Era acea tensiune, era blândeţea mâinii lui când o atingea, era bătaia inimii ei care se înteţea gândindu-se la el, gol, între coapsele ei, posedând-o cu toată iubirea şi furia lui. Avea să o doară, dar îşi dorea să facă dragoste cu el mai mult ca orice. Îşi dorea atât de mult, încât era sigură că şi New York, şi ospiciul Park View, şi cumplita vreme de afară, şi viitorul ar fi fost uitate în acele momente de dragoste, când nimic altceva pe lume n-ar fi contat, decât el.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Preţul acestei abandonări de sine era prea mare, mai ales pentru o aristocrată ca ea, care ar fi trebuit să rămână virgină până în noaptea nunţii. Dar toate acestea fuseseră înainte de a iubi. Se temuse întotdeauna că violenţa şi cruzimea ar putea-o înfrânge. Dar iubirea era cu mult mai violentă şi cum mult mai crudă.

Iar acum, iubirea câştigase.

Cain îi căută din nou buzele, înăbuşindu-şi o

exclamaţie de satisfacţie când simţi că ea cedează. Christal nu se mai împotrivea. Fără să se desprindă din sărut, Cain îşi scoase haina, apoi cămaşa. Ea îşi ridică mâna spre părul lui, dând peste pălăria cu boruri largi, care se rostogoli la pământ. Braţele lui o cuprinseră, iar sărutările lui deveniră atât de devoratoare, încât Christal se simţea sufocată.

Nerăbdător să ajungă mai departe, îşi desprinse câteva clipe buzele de ale ei şi îi desfăcu nasturii cămăşii. Degetele îi erau foarte îndemânatice şi aproape supărător de familiare cu dezbrăcarea unei femei. În câteva secunde, cămaşa ei era jos, peste hainele lui.

— Vino aici…

Cain o conduse spre pat, oprindu-se pentru a-şi scoate cizmele. Ea îl privea, cu buzele roşii de sărutările lui sălbatice.

Cizmele căzură cu zgomot una după alta, apoi Cain o prinse în braţe.

Buzele li se căutau, flămânde, în timp ce el începuse să-i descheie nasturii ce coborau în şir, în partea din faţă a rochiei. Mâinile lacome, începură să-i desprindă corsetul chiar înainte de a-i scoate rochia, apoi îşi coborî gura încet, în jos, pe gâtul ei, arzând-o cu sărutările sale până când ajunse între sâni.

Christal scoase un geamăt uşor. Îl dorea şi se temea în acelaşi timp. Inconştientă, îi înconjură capul cu braţele, ca şi cum ar fi avut nevoie de un

sprijin. El continuă, fără să-i vadă lacrimile. Până când una căzu pe palma lui şi se rostogoli printre firele negre de păr.

Ca şi cum ar fi descoperit un intrus, Cain privi lacrima ce îi picurase pe mână. Christal aproape nu-şi dăduse seama că plânge. Îşi şterse obrajii uzi, ca şi cum ar fi fost şi ea surprinsă de lacrimile acelea. Se aştepta să fie din nou sărutată. Dar el nu o sărută.

— Spune-mi de ce plângi? şopti el întretăiat.

Ea nu răspunse. În schimb continuă să-şi şteargă lacrimile care îi brăzdau obrajii. Cain îi dădu mâinile la o parte, şoptindu-i cu înfrigurare.

— Nu ţi-am vrut niciodată răul, iubito. Nu vreau să te violez. Orice ai crede tu, ştii foarte bine că pot să mă opresc. Mă înnebuneşti… şi totuşi mă voi opri…

Cuvintele păreau să-l sugrume.

— Dar, Doamne, aş vrea fie să fii a mea, fie să te opreşti acum.

O lăsase pe ea să aleagă şi în faţa unei astfel de alegeri, inima ei ar fi putut greşi. S-ar fi culcat cu el, iar când el ar fi părăsit-o situaţia ei ar fi fost aceeaşi. Ba poate de zece ori mai rea.

Christal îi atinse buzele. El îi sărută degetele apoi îi dădu mâna la o parte şi îi sărută din nou buzele.

De data aceasta, Cain o lăsă pe ea să îl sărute. Iar Christal îl sărută cum o făcuse la Camp Brown, vrând să îşi ia adio de la el, numai că de

data aceasta, nimic nu o mai făcu să se oprească.

Cain o întinse în pat, apoi îi căută privirea. Ea nu-şi mai amintea să-i fi văzut vreodată pieptul gol şi vederea lui o făcu să fie cuprinsă de un tremur abia simţit. Avea un piept puternic, musculos, acoperit cu păr negru şi incredibil de cald. Îl atinse cu palmele, alunecându-şi-le în jos, pe piept, mângâindu-i umerii, spatele, vrând parcă să-l cunoască în întregime.

Cain se ridică în genunchi în pat şi îşi descheie pantalonii. Fără să se simtă stânjenit de goliciunea lui, o trase spre el. Primul lucru pe care îl îndepărtă fură clopoţeii de la glezne. O privi de parcă i-ar fi spus: *Să nu-i mai porţi niciodată.* Apoi îi aruncă într-un colţ şi continuă cu corsetul. Mâinile lui erau atât de îndemânatice, încât, fără să vrea se gândi la câte femei fuseseră înaintea ei şi o încercă un sentiment de gelozie. Din fericire, Cain era deosebit de atent. Îi acoperi gura cu încă un sărut, nemailăsându-i timp să se gândească la altceva decât la el.

Ca un magician, mâinile lui îi desfăcură corsetul, apoi ciorapii, apoi jartierele, până când toate se aflară, una peste alta, lângă pat. Rochia îi rămăsese în jurul taliei, dar Cain o trase în jos, peste coapse. Ţesătura de bumbac se despică în câteva locuri, dar ei nu-i mai păsa acum de aşa ceva. Mai ales acum, când el stătea, deasupra ei, ţinând-o între genunchi, cu trupul său gol, înalt, suplu, musculos. Era sălbatic şi foarte masculin.

Şi, evident, pregătit pentru a face dragoste.

Cain îi scoase şi ultimele haine de pe trup, degetele lui mângâindu-i excitant coapsele fine. Vru să-şi acopere sânii cu braţele, dar gestul ar fi părut de o timiditate falsă. Văzuse prea multe, fusese în prea multe situaţii, aşa că era obişnuită cu ceea ce se petrecea într-un dormitor. Îl lăsă deci pe Cain să-i mângâie sânii, până când sfârcurile se întăriră, iar respiraţia deveni tot mai grăbită, în aşteptarea împlinirii dorinţei. Cain îi eliberă gura, coborându-şi sărutările pe gât, apoi tot mai jos, pe sâni, prinzându-i un sfârc în gură, rotindu-şi limba în jurul lui, până când Christal scoase un geamăt scurt.

Mâna îi coborî spre talie, ca şi cum ar fi încercat să se bucure de supleţea ei, apoi urcă din nou spre sâni, prinzându-i în focul palmelor. O privea fermecat. Christal întoarse capul, închizând ochii, stânjenită şi în acelaşi timp dorindu-l, înnebunită de mângâierile lui. Când gura lui fierbinte se opri din nou asupra unui sfârc întărit, Christal încercă, gemând, să i se elibereze din braţe. Dar el nu o voia liberă. Mâna lui trecu peste rotunjimea fină a pântecului oprindu-şi degetele în părul feminităţii.

Sub mângâierile lui, Christal simţea că înnebuneşte, îşi muşcă buza până când sângeră, încercând să nu cedeze plăcerii pe care i-o provoca. Când degetele lui o pătrunseră, Christal îşi strânse instinctiv coapsele, dar Cain mai

rămase o clipă, umezindu-şi degetele. Copleşită de emoţie, îl văzu pe Cain umezindu-i sfârcurile sânilor cu propria ei esenţă, apoi gustându-i pe fiecare, parcă abia stăpânindu-se să nu-i devoreze.

Cain continuă, făcând-o să freamăte de plăcere cu fiecare atingere, cu fiecare mângâiere a lui.

Îi simţea mirosul de bărbat călit în şa şi în praful preeriei, care i se impregnase parcă în piele şi, în acelaşi timp, o făcea să-şi desfacă picioarele în faţa lui.

— Atinge-mă… peste tot… îi şopti întinzându-şi greutatea trupului între coapsele ei albe.

Iar ea se supuse, dornică să-i simtă faţa aspră, umerii puternici, braţele musculoase, coapsele tari şi foarte calde.

Cain respira greu. Îi îndepărtă mai mult coapsele, de parcă dorinţa lui trecuse dincolo de limitele obişnuite şi o pătrunse violent.

Se ciocni însă de o barieră neaşteptată. Se opri brusc, cu tot trupul încordat, gâfâind greu. Deşi intrase în ea, virginitatea ei era încă intactă, şi fără să se fi aşteptat la aşa ceva, era nevoit să ia o hotărâre.

Christal ar fi vrut să-şi poată ascunde faţa de privirea lui. Toate minciunile ei fuseseră demascate fără putinţă de tăgadă. Nu era nici văduvă, nu era nici târfă. Trecutul ei devenea încă o dată o enigmă de nedescifrat.

— La naiba, Christal, şopti el, îngropându-şi

faţa între părul răvăşit şi gâtul neted al feţei.

— La naiba cu toate, mai spuse o dată, ca o înjurătură, apoi, la fel de neprevăzut cum fusese şi acel himen intact pentru el, o pătrunse toată.

Christal simţi cum acea pavăză a virginităţii ei se sfâşie ca o pânză despicată de cuţit.

Cain nu-i dădu timp să simtă durerea. Se împingea înăuntru, apoi ieşea brusc, apoi din nou, mai lent, cu o frenezie ce o făcu să uite durerea şi să se lase cuprinsă de o plăcere nemaicunoscută până atunci. Aproape împotriva voinţei sale, ca şi cum s-ar fi temut tocmai de această plăcere, încercă să scape din îmbrăţişarea lui sălbatică, dar nu avu nicio şansă. Mâinile fierbinţi îi mângâiau sânii, talia, coapsele, pântecul. Era plină de el.

Încet, Christal se destinse, lăsându-se toată în voia lui Cain. Tot trupul lui era ud. Instinctiv se potrivi cu mişcările bărbatului. Se agăţă de el vrând să-l simtă mai bine; îi căută gura. Era fierbinte şi avea gustul ei. Mâinile îi alergau pe spatele şi coapsele încordate.

Se relaxa sau îşi încorda toate fibrele, după cum el intra sau se retrăgea, până când amândoi ajunseră pe punctul de a exploda. Se deschise, aşteptându-l, dorindu-l numai pe el pentru toată viaţa.

Şi, fără s-o prevină în vreun fel, cu un strigăt de agonie, Cain se opri, dovedindu-i încă o dată şi pentru totdeauna, că în venele lui curgea oţel

topit, nu sânge. Christal scoase un strigăt ascuţit, i-ar fi permis orice, i-ar fi dat orice, ca să-l facă să continue, oferindu-i extazul mult aşteptat.

— Să nu mai fugi de mine vreodată, rosti el, gâfâind greu, abia găsindu-şi cuvintele.

Christal îi simţi tremurul nervos. Trebuia să fii clădit dintr-un bloc de gheaţă ca să te poţi opri atunci, deşi tot trupul lui ar fi fost sfâşiat de durerea unei infirmări.

— Promite-mi, iubito, că nu vei fugi niciodată de mine…

Christal scăpă un geamăt, privi spre marginea patului la tocurile cu cele două pistoale şi rosti, ca o sentinţă de moarte:

— Îţi promit… că nu te voi părăsi niciodată… nu te voi părăsi niciodată… repetă ea în agonie, încercând să-l facă să înceapă din nou.

Iar el se supuse. Intră din nou în ea de câteva ori, privind-o cu o dragoste care aproape o ardea apoi, scrâşnind din dinţi, o pătrunse adânc şi dureros. Christal simţi cum zvâcneşte în ea, în timp ce o umplea cu sămânţa lui, iar asta o făcu să se simtă scuturată de un spasm agonic. Îşi înfipse unghiile în spatele lui, îşi strânse coapsele după mijlocul transpirat şi îi căută flămândă gura, pecetluind pactul ei cu diavolul.

CAPITOLUL 17

Christal deschise cu greu ochii. Soarele dimineţii bătea în ferestre, cu lumina sporită de albul sclipitor al zăpezii. Închise ochii la loc şi se răsuci în pat. Deşi nu se afla în propriul ei pat, toate în jur îi păreau deosebit de familiare. Simţea o durere între coapse şi în fiecare fiecare muşchi, de parcă ar fi străbătut kilometri întregi pe jos. O rază îi bătu în pleoape, făcând-o să deschidă ochii şi descoperi cauza extenuării ei.

Macaulay dormea cu picioarele încolăcite în jurul picioarelor ei. Păturile şi cearşafurile erau răvăşite ca de furtună. Gândindu-se însă mai bine la natura furtunii îşi simţi obrajii arzând.

Îl privi pe Macaulay. I se părea straniu să aibă un bărbat gol alături, atât de aproape. Era ca şi când ar fi stat lângă un lup. În orice minut se putea trezi.

Se răsuci uşor spre el, încercând să nu-l deranjeze şi îl studie cu o neobişnuită şi neaşteptată tandreţe. Nu era obişnuită să îl vadă dormind fără grijă, cu garda lăsată. Nu mai era nici tâlharul cu ochi de gheaţă din banda lui Kineson, nici şeriful pregătit să înlăture răul din oraş, ci doar un bărbat – e drept, un bărbat care arăta foarte bine – întins în tot patul, respirând adânc într-un somn odihnitor după o noapte de foc. Fruntea îi era marcată de greutăţile prin care trecuse. Îi atinse uşor ridurile, apoi o şuviţă rebelă

de păr, ce-i cădea pe frunte, observând atunci pentru prima dată că părul lui avea nuanţe arămii. Pieptul îi era în parte acoperit de pătură, ridicându-se şi coborând regulat, tentând-o din nou să îl mângâie, să-i simtă muşchii încordându-se sub atingerea ei, să-şi încâlcească degetele în părul negru ce-i cobora până pe pântece, şi chiar mai jos, spre părţi care, spre bucuria ei, erau ascunse sub pătură.

Cain se răsuci, oferindu-i posibilitatea să se ridice. Ar fi vrut să se îmbrace şi să plece înainte ca el să se trezească. Noaptea trecută se simţise cumplit de stânjenită, goală în faţa lui. Acum, în lumina zile se simţea parcă şi mai goală.

Se ridică într-un cot. Oboseala nopţii o făcea să se mişte încet şi cu grijă. Încercă să se ridice, dar părul ei lung era prins sub umărul lui.

Privi, frământându-şi mintea cum să se elibereze fără să-l trezească. Dacă ar fi avut o foarfecă la îndemână ar fi preferat să şi-l taie decât să apară iar goală în faţa lui. Cain o făcuse să promită că nu va mai fugi niciodată de el, dar în lumina aceea strălucitoare a dimineţii nu ştia cât de bine va putea fi respectată promisiunea.

Un ospiciu… un ospiciu de nebuni… N-ar mai fi vrut ca el să o privească în ochi şi să vadă minciuna pe care era încă nevoită să i-o spună.

Se întinse din nou în pat şi începu să-şi tragă părul ele sub umărul lui. Puţin câte puţin, centimetru cu centimetru reuşi dar, când îl eliberă

de tot, Macaulay se întoarse şi o trase deasupra lui.

— Bună, iubito, mormăi el, stăpânindu-şi râsul.

— Bună dimineaţa, spuse ea.

Formalismul exprimării o făcu să se simtă imediat stupidă, mai ales că era într-o poziţie care nu avea nimic comun cu convenienţele: cu sânii striviţi de pieptul lui păros şi cu fesele drept loc de odihnă al mâinilor lui, nişte mâini incredibil de calde.

— Cât e ceasul?

Vocea lui vibra adânc, transmiţându-i şi ei acea vibraţie.

— Târziu, şopti ea, neavând curajul să se ridice de pe el, arătându-şi astfel goliciunea.

— Atunci, nu ne mai trezim deloc, conchise el şi se aplecă să-i sărute sânul.

Christal ar fi vrut să-l împingă, dar dacă ar fi făcut-o, Cain i-ar fi prins sfârcul cu gura, nelăsând-o să protesteze.

Şi atunci ar fi fost pierdută.

— Eu… eu, chiar am treabă de făcut… te rog…

— Faulty n-o să vină aici să mi te ia. Ştii asta, draga mea.

De parcă ar fi vrut să-şi întărească afirmaţia, Cain îi strânse puţin fesele între palme.

— Dar…

Cain o luă de bărbie, iar cu cealaltă mână îi

dădu la o parte părul din ochi.

— Dar nu eşti obişnuită să faci dragoste în timpul zilei. Sau poate eşti?

Christal tăcu amintindu-şi-l cum se ridicase din pat după ce făcuseră dragoste prima oară. Cain se spălase de sânge apoi făcu şi ea acelaşi lucru. Întregul episod se consumă fără un cuvânt, fără întrebări. Cain era solemn, aproape grav. Apoi însă, acceptând lucrul deja făcut, Cain se întoarse în pat şi făcură din nou dragoste, cu aceeaşi patimă dar mai încet, înnebunitor de încet, ca şi când ar fi vrut să se cunoască până în adâncul sufletului.

— Pentru cine te-ai păstrat, Christal? întrebă încet, întrerupându-i şirul gândurilor.

Pentru tine, ar fi vrut să spună, dar tăcu.

— Lasă-mă să te privesc, spuse Cain ridicându-se şi dând-o jos de pe pieptul lui.

Încercă să se acopere cu cearşaful, dar el o împiedică. Rămase în genunchi, ca o sclavă, simţindu-i privirea plimbându-se liberă peste tot corpul. Era atât de paralizată, încât nici nu putea să se uite la el.

Cain îi ridică bărbia şi ea îi întâlni privirea. Ar fi vrut să poată fi la fel de rece şi detaşată ca a lui, dar ştia că nu se poate. O privi drept în ochi.

— Eşti frumoasă, Christal. Ascunde-te de orice alt bărbat, dar nu te ascunde de mine.

Neputând să-i mai suporte privirea scrutătoare, Christal înşfacă cearşaful şi îşi

acoperi trupul.

— Te rog…

Cain zâmbi dintr-odată, văzând-o cum încearcă să se ascundă.

— De ce te temi? Crezi că îţi caut defectele?

— Poate. Nu prea înţeleg ce găseşti atât de fascinant. Şi e şi lumina asta afurisită.

Soarele intra nestingherit prin cele două ferestre înalte ale dormitorului. Acum ştia de ce Dixi şi Ivy se fereau de camerele dinspre răsărit. Erau prea luminoase după o noapte obscură.

— Nu-ţi caut defectele. Dar îţi voi spune totuşi că eşti prea slabă. Şi nu era nevoie de lumina asta ca s-o ştiu.

Christal simţi că se înfurie.

— Nu mi-a fost uşor de la Camp Brown. Ce crezi, că iau cina la *Delmonico* în fiecare seară? Mă vrei grasă ca să am sânii la fel de mari că ai lui Dixi.

— Nu de sânii tăi mă plâng…

Cain îşi trecu degetele peste coastele ei, pe care nu reuşea să şi le ascundă. Christal încercă să se acopere şi atunci cearşaful îi căzu de peste sâni. Cain o scoase din încurcătură, trăgându-i cearşaful cu totul, culcând-o înapoi şi punând din nou stăpânire pe sânii ei.

— Ah, iubito, nu-ţi face griji… sânii tăi sunt destul de mari. Ai lui Dixi nu înseamnă nimic pe lângă ai tăi.

— Şi de unde ştii asta? întrebă ea, cu

respiraţia tăiată de mângâierile lui şi de gândul că poate ştia cum arătau sânii Dixianei din vreo experienţă personală.

— Draga mea, deşi nu mă pricep să disting o târfă de o virgină sau o văduvă de o fugară, este un lucru la care mă pricep bine: sânii unei femei.

Un zâmbet îi apăru în colţul gurii. Apoi cu un sărut o culcă între perne, intră adânc în ea, iubind-o sălbatic pentru toate clipele în care n-au fost împreună.

CAPITOLUL 18

Metisul descălecă în faţa hotelului. Traficul era aglomerat, trăsurile întârziind de câte ori doamnele îmbrăcate în catifea, cu mâinile imobilizate în manşoanele lor de nurcă, trebuiau să coboare. Hotelul Fairleigh era cel mai scump din St. Louis. Se afla în spatele gării, astfel încât fumul şi zgura să nu-i afecteze faţada, în el fuseseră găzduiţi vizitatori faimoşi. Hotelul putea fi comparat cu cele din Boston sau New York, având cele mai moderne îmbunătăţiri şi cu un decor interior stil Ludovic al XV-lea. Pentru cei ce îşi puteau permite o noapte la Fairleigh, după o călătorie extenuantă cu trenul Pullman, saltelele de puf erau o adevărată minune cerească.

Toate acestea nu părură să-l impresioneze

deloc pe metis. Poate şi datorită staturii sale; Lup Alb avea mult peste 1,80 m., dar şi mai mult datorită privirii înfricoşătoare moştenită de la tatăl său, un indian Pawnee, care îi violase mama, o femeie albă, pe când călătorea în trenul ce fusese atacat şi apoi lăsat în flăcări de acesta.

Nu, Lup Alb nu era omul cu care să-şi dorească cineva să aibă de furcă. Spre ghinionul multora, mama sa supravieţuise flăcărilor pentru a-l naşte. Apoi, pentru ceea ce îi făcuse tatăl său, mama nu avu nicio reţinere în a-şi bate bastardul metis, până când acesta fugea de acasă. La cincisprezece ani, băiatul preferă să o oprească. O omorî din bătaie, apoi trăi în preerie prin furturi şi rezervaţii, devenind un bărbat fără pic de milă. Un bărbat care intra acum în hotelul *Fairleigh.*

— Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă un hotelier efeminat, îndreptându-se spre el, cu statura sa mărunţică.

Metisul îl ignoră. Privea în jur în holul luxos al hotelului ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Dintr-un colţ, un bărbat se ridică dintr-un fotoliu confortabil. Era un bărbat bine pentru cei cincizeci de ani ai săi, cu ochi albaştri şi barbă căruntă. Scoase din buzunarul vestei un ceas de aur, se uită la el, apoi aprobă din cap.

În schimb hotelierul scutură din cap îngrozit în timp ce metisul trecu pe lângă el, cu o puşcă Winchester atârnându-i pe umăr, de parcă s-ar fi aflat în sălbăticia Dakotei, nu în mijlocul celui mai

luxos hotel al oraşului St. Louis.

Va veni şi rândul civilizaţiei, îşi spuse omuleţul în sinea sa, urmărind cu privirea sălbaticul ce traversa holul.

Metisul refuză să se aşeze, parcă obişnuit prea mult cu şaua calului, ca să prefere acum damascul franţuzesc al fotoliilor. Domnul cu barbă căruntă se aşează la loc, măsurându-l pe Lup Alb cu o privire care arăta că are mai multă consideraţie pentru ajutorul pe care i-l putea oferi decât pentru persoana în cauză.

— Cât vrei ca să mi-o găseşti? întrebă domnul, ridicând o sprânceană.

Lup Alb privi în jur ca şi când ar fi apreciat averea unei persoane care îşi permitea să stea aici.

— O mie de dolari.

Domnul cu barbă râse:

— Îţi dau două sute, niciun cent mai mult. Am cheltuit prea mult pentru gaura asta de şobolani.

Îşi scutură mâna prin aer arătând interiorul hotelului.

— Pentru acelaşi preţ aş fi putut sta la cel mai luxos hotel din New York, în cel mai bun apartament.

Metisul privi şi el în jur. Nu ştiuse niciodată că ar putea fi hoteluri mai frumoase ca *Fairleigh.* Dispreţul acelui bărbat îl descumpănise.

— Facem târgul? Am aflat că tu eşti unul dintre cei care ar putea s-o găsească, dar sunt şi

alţii dornici să mă ajute. Uită-te la aceşti mormoni care nu pot ajunge până în Utah. Am auzit că oameni ca ei fac aproape orice…

— Două sute şi îţi aduc părul ei. Trei sute şi îţi aduc asta.

Lup Alb îşi şterse mâinile de vesta lui din blană de iepure, apoi scoase de sub ea o bucăţică unsuroasă de hârtie. O despături cu grijă şi o aşeză pe măsuţa din lemn de trandafir din dreptul fotoliilor. Era desenul unei cicatrici în formă de trandafir şi cuvântul URMĂRIT scris deasupra.

Domnul cu barbă începu să râdă. Luă hârtia şi aruncă o privire peste ea.

— Vrei să spui că, pentru trei sute de dolari, îmi aduci mâna ei?

Lup Alb dădu din cap aprobator.

— Pentru trei sute, vei şti că ea e moartă.

Domnul zâmbi fermecător şi se întoarse spre hotelier.

— Te rog, adu-ne şampanie. Trebuie să sărbătorim ceva.

Hotelierul se conformă, plecând, cu un rictus de dispreţ, să aducă şampania.

Domnul se întoarse apoi spre metis:

— Îţi voi lua o cameră în hotel seara aceasta. Am auzit spunându-se că fata s-ar afla în Wyoming şi dacă zvonul e adevărat, banii sunt ca şi ai tăi. Vei pleca mâine dimineaţă.

— Plec în noaptea asta.

Lup Alb nu era prea interesat de luxul

hotelului. Nu lua în seamă lucrurile despre care nu ştia prea multe.

— Minunat. Minunat, zâmbi domnul ca un şacal. Sunt nerăbdător să mă întorc în New York şi să mai revăd odată averea de la Bancă. Dar până nu găsesc fata, sunt un proscris. Am plecat din oraş cu cât aur am putut duce, dar se poate şi mai bine de atât. Cum găseşti fata, mă pot întoarce. N-o să mă învinovăţească nimeni dacă ea îşi va găsi sfârşitul în Vestul Sălbatic, iar eu mă voi putea întoarce la New York fără teama că amintirile ei mă vor putea condamna. Şi apoi, voi putea pretinde şi partea ei din averea familie Van Alen. La urma-urmei, i-am purtat feţei de grijă atâţia ani. I-am plătit ospiciul acela costisitor până la ultima centimă. Eu nu merit nimic?

Zâmbetul de şacal i se întinse pe toată faţa.

Lup Alb privi la şampania care tocmai fusese adusă. Nu-i păsa de problemele omului. Îi păsa numai de banii pe care urma să-i câştige.

— Să aduc dovada aici, în acest hotel?

Domnul cu barbă aprobă, luând o gură de şampanie.

— Numele meu este Didier. Baldwin Didier. Să nu uiţi.

Lup Alb zâmbi pentru prima dată:

— N-o să uit.

*

În lumina slabă a serii, Christal îl privea pe Macaulay punându-şi centura cu pistoalele la brâu. Era îmbrăcată în cămaşa lui roşie şi stătea cocoţată în vârful patului, cu genunchii strânşi, cu ochii trişti, gândindu-se că trebuia să privească acum realitatea în faţă.

— Mă duc să văd cum stau treburile pe jos şi, după ce stau de vorbă cu Faulty, mergem să luăm cina la Saloon.

— Să… să stai de vorbă cu Faulty? încercă ea să-şi dea părul din ochi, dar mânecile lungi îi cădeau peste degete.

Cain se aşeză pe marginea patului şi îşi puse cizmele.

— Crezi că te mai las să stai acolo şi să dansezi pentru bani? După tot ce am făcut?

— N-am făcut nimic din ceea ce Dixi şi Ivy fac în fiecare seară.

— Exact, zise Cain sec, îndreptându-şi spre ea privirea rece.

Christal privi spre fereastră. Soarele cobora la apus, trimiţând ultimele raze în ferestrele cârciumii lui Faulty.

— Asta n-o să ţină o veşnicie. Nu se poate. Tu ştii. Îşi întoarse privirea spre el. Cain îşi luase uniforma de un albastru închis. Pelerina îl făcea să pară mai înalt, iar umerii mai laţi. Era un bărbat spătos şi bine făcut. Pe lângă ea părea un gigant.

— Să nu ne gândim la ceea ce va urma. Să ne gândim la ceea ce este acum.

Christal întoarse privirea:

— Bine. Nu ne vom gândi la ziua de mâine. Dar ziua de mâine va sosi. Şi încă destul de repede.

Cain îşi culese pălăria de lângă uşă, de sub cămaşa albă a lui Christal.

— Hai să facem o înţelegere. Tu nu vei vorbi nimic despre ziua de mâine, iar nu voi vorbi nimic despre New York.

Christal simţi că i se opreşte inima. Nu-i dăduse până acum niciun indiciu că ar şti ceva. Şi totuşi pomenise despre New York.

— Cum… cum ai descoperit asta?

— Ai adus în discuţie numele *Delmonico.* Ştiu despre ce e vorba. E un restaurant în Manhattan.

Cain tăcu un moment, privindu-i faţa palidă apoi continuă:

— N-am fost niciodată acolo. Nu mi-am putut permite. Mi s-a spus că numai un Vanderbilt ar putea mânca acolo.

Christal îşi strânse braţele în jurul ei, încercând să-şi stăpânească tremurul. Fusese o prostie să dezvăluie un detaliu ca acesta. Dintr-o astfel de scăpare aflase mai multe despre ea decât ar fi aflat într-o lună de interogatoriu.

— Bine… Mă întorc într-o oră.

Cain îi păru dintr-odată obosit. Oare avea de gând să telegrafieze pentru a cere informaţii despre ea? La urma-urmei obţinuse ceea ce voia. Unul dintre misterele ei fusese înlăturat. Mai

rămăsese numai unul.

— Vrei să mă pui sub urmărire?

Cain se opri dar nu îşi întoarse faţa spre ea.

— Ştiu că fugi de ceva. Am ştiut tot timpul. Dacă te voi pune sub urmărire, ce voi descoperi?

Christal îl privea neajutorată cum stătea cu spatele la ea. Nu ştia cum să-i explice. Povestea ei părea incredibilă, iar el s-ar fi simţit obligat să o ducă înapoi la ospiciu.

— Aşa am crezut… murmură el, văzând că ea nu răspunde.

— Aşteaptă, şopti cu vocea tremurând. Unchiul meu… unchiul meu…

Se opri, sufocată, fără să-şi poată înfrânge frica ce-i sugruma cuvintele.

— Spune-mi ce e cu unchiul tău.

Christal deschise gura, dar cuvintele parcă nu voiau să se articuleze. O oprea gândul la dispreţul pe care l-ar fi văzut în ochii lui, gândul că ar fi dus-o înapoi la ospiciu, sub ameninţarea de moarte a unchiului ei.

— Christal, spune-mi ce e cu el.

Vocea lui Cain nu admitea nesupunere. Dar Christal simţea că nu poate vorbi, că nu-şi poate stăpâni tremurul acela nervos. Cain se întoarse spre ea. Faţa lui părea săpată în stâncă.

— Christal… dacă ai fi luat banii aceia de la Terence Scott şi ai fi părăsit oraşul împreună cu ceilalţi călători, te-aş fi lăsat în pace. Mi-aş fi imaginat că nu te-ai putut îndrăgosti de un bărbat

care s-a jucat cu tine de-a tâlharul, care te-a răpit şi te-a ţinut prizonieră împotriva voinţei tale. Dar tu nu ai lăsat lucrurile să decurgă aşa cum era de aşteptat. Te-ai mulţumit să-mi furi banii, lăsând în urmă mai mult decât avuseseşi înainte şi ai fugit ca şi cum era ceva care te înspăimânta de moarte… Aşa că n-am putut lăsa lucrurile la întâmplare. A trebuit să te găsesc.

Christal îşi ascunse faţa în palme. Jocul luase sfârşit. Cain ştia suficient despre ea ca să poată telegrafia la New York. Cicatricea avea să o demaşte. Cain putea afla totul în câteva ore. În cele din urmă, cel mai bine era să-i mărturisească adevărul. Ceea ce ar fi aflat de la autorităţile din Manhattan era cu mult mai rău decât propriile ei explicaţii. Şi, poate-poate ar fi ţinut la ea cât să o creadă. Privi în jur, la patul răvăşit. Îşi simţi inima grea. Un singur lucru era cert: dacă nu îi păsa de ea acum, nu îi va păsa niciodată.

— Spune-mi, repetă Cain cu fermitate.

Christal îşi înăbuşi un suspin, fără să-l poată privi.

— Vrei să afli acest lucru cumplit din viaţa mea şi ţi-l voi spune. Dar înainte, răspunde-mi la o întrebare: ai vrea să-l afli, dacă aceasta ar face să fiu luată de aici? Ai vrea să-l afli, dacă acesta mi-ar aduce moartea?

Cain deveni grav şi tăcut. Nu făcu nicio mişcare. N-o atinse. Nu spuse nimic care să o liniştească, ci rămase într-o aşteptare rece şi

calculată.

Christal simţi că se prăbuşeşte, dar, spre surprinderea ei, mâna lui coborî blând peste părul ei încâlcit.

— Deci trebuie să fie alegerea mea, nu-i aşa? spuse el cu vocea plină de emoţie. Trebuie să aleg între onoarea mea de om al legii şi tine.

Cain tăcu îndelung. În cele din urmă, spuse aproape şoptit:

— Te aleg pe tine, Christal. Dumnezeu să mă apere, dar te aleg pe tine.

Christal începu să plângă aproape neauzit, în palme. Nu era nevoie ca el să o ia în braţe sau ea să se arunce de gâtul lui. Nu era un moment de sărbătoare, ci un moment de răscruce, când un bărbat renunţa la tot ce avusese mai sfânt până atunci pentru o femeie care ar fi putut dovedi oricând că nu meritase un asemenea sacrificiu.

— Îmbracă-te, spuse el sobru. Avem multe de făcut. Trebuie să vorbesc cu Faulty.

Se îndreptă spre uşă, dar înainte să iasă îi spuse, ca şi cum simţea nevoia să-şi descarce sufletul:

— Aş vrea să ştii, iubito că într-o zi îmi vei spune tot. Te voi crede şi pe urmă nu vom mai vorbi niciodată despre asta. Am vrut să ştii asta.

Ieşi din cameră ca şi cum orice alte discuţii puteau să mai aştepte până când vor fi din nou alături.

*

Câteva minute mai târziu, Christal se ridică din pat, cu toate gândurile răvăşite. Nu ştia ce are de gând să facă. Se temea că Macaulay s-ar putea răzgândi. Instinctul o îndemna să fugă, să se ascundă departe de el şi să încerce să uite unul de celălalt. Dar aşa ceva nu se putea întâmpla. Nu ar fi fost niciodată prea departe de el ca să-l poată uita. Când Macaulay sosise în Noble, poate ar mai fi putut s-o facă, dar acum se simţea prea legată de el. Îl iubea. Aşa că lăsă gândurile la o parte şi se resemna să se îmbrace şi să-l aştepte.

Cain se întoarse o oră mai târziu şi o luă cu el la cârciuma lui Faulty. Dixiana era sus, în camera ei. Ivy le servi cina. Christal văzu că Ivy e speriată de şerif, iar discuţia acesteia cu Faulty îl înspăimântă zdravăn şi pe bătrânul cârciumar.

Christal şi Macaulay mâncară fără să schimbe un cuvânt. Nu era ca la *Delmonico.* Nu aveau feţe de masă imaculate şi sfeşnice de argint, ci doar o masă grosolană de lemn, o lampă cu lumina slabă şi un loc cald lângă sobă. Dar asta nu o deranja pe Christal. Viitorul încă o speria, era ca o fantomă fără contur precis, departe, la orizont. Într-o bună zi avea să afle despre ce e vorba, dar acum privea doar în ochii lui Cain pe care nu îi mai găsea atât de reci. Şi, pentru moment, asta era tot ce îşi dorea.

Când terminară cina, Macaulay o conduse în

dormitorul ei. Prin perete se auzea Dixi râzând cu un client în camera alăturată. Tăcut, Cain o dezbrăcă şi făcu dragoste cu ea, ca şi cum n-ar fi vrut ca cineva să afle ce făceau, fără să lase pe nimeni să audă măcar un suspin de al lor. Dar mângâierile lui mute îşi găsiră repede împlinirea iar inima ei se umplu din nou de acea bucurie dulce-amară, despre care ştia că nu o să dureze.

Pasiune se stinse încet. El o luă în braţe şi adormi, respirând adânc şi satisfăcut, în timp ce ea se cuibări la pieptul lui puternic, amăgindu-se cu minciuna că mâine va fi la fel de frumos. Că acest bărbat al legii va renunţa la datoria sa pentru totdeauna.

CAPITOLUL 19

Când se trezi Christal, Macaulay plecase deja. Deschise ochii spre o altă dimineaţă. Lumina îi bătea în fereastră şi îi invada camera. Afară se auzeau ţurţurii de gheaţă topindu-se. Ziua de azi era ceva mai caldă, dar nu erau încă speranţe că s-ar apropia primăvara.

Se întinse şi atinse cu mâna perna care mai păstra încă urma capului lui Macaulay. Perna era rece. Probabil că se sculase foarte devreme.

Se trezi şi se îmbrăcă repede, nerăbdătoare să-l revadă, deşi avea şi câteva reţineri. În cele din

urmă ar fi trebuit să-i vorbească. Gândindu-se la confesiunea ei, se aşeză la fereastră, privind fotografia cu ea şi sora ei. Îi venea greu să-i povestească trecutul ei, cu părţile lui urâte. Pentru că lucrurile frumoase şi vesele i le-ar fi împărtăşit cu dragă inimă

Atinse fotografia ca şi cum ar fi vrut să mângâie obrazul Alanei. De fapt, avusese parte de multă bucurie. Poate prea multă. Poate Dumnezeu era atât de crud şi voia ca ea să plătească acum toată acea fericire trecută. Zâmbi cu tristeţe amintindu-şi de vremurile bune, când ea şi sora ei erau încă nişte fetiţe. Mama lor venea acasă cu ultima ediţie a revistelor de modă. Doamna Van Alen obţinea de la fetiţele sale promisiunea că vor fi cuminţi, aşa că le lăsa să-şi decupeze din revistă păpuşi de hârtie. Dacă ea şi Alana se dovedeau a fi cuminţi, mama lor le lăsa să organizeze un ceai, pentru păpuşile lor, cea preferată fiind întotdeauna Mary Todd, păpuşa adusă special de tatăl ei după ce se întorsese de la Paris. Pentru Alana, tatăl ei adusese o rochie foarte scumpă din satin albastru, dar pentru Christal, încă prea mică, nu adusese o astfel de rochie. Fusese tristă în acea zi, gândindu-se că atunci când va creşte îşi va cumpăra singură cele mai frumoase rochii din Paris. Deşi încercase să-şi ascundă dezamăgirea, tatăl ei o simţise. Şi a doua zi o aduse acasă pe Mary Todd, o păpuşă de porţelan îmbrăcată într-o rochie de satin albastru, ca a Alanei. Îşi aducea

aminte că îşi botezase păpuşa după numele soţiei preşedintelui.

Abia mult mai târziu află că în acea zi armata unionistă suferise pierderi grele.

Dar Cain supravieţuise. Christal oftă adânc, încercând să-şi păstreze încă speranţele. Cain fusese în mijlocul măcelului, dar supravieţuise… şi o întâlnise pe ea. Trecuseră amândoi prin atâtea. Nu puteau să se sfârşească toate din cauza unui Baldwin Didier. Nu se putea!

Christal aşează cu grijă fotografia pe birou. Închise ochii şi rosti o rugăciune, apoi ieşi să-şi caute iubitul.

*

Lup Alb îşi pândea prada folosindu-şi viclenia şi pofta de a ucide. Şi avusese de multe ori succes. Poate era şi sângele lui de indian; avea vânătoarea în sânge. Dar la el era un amestec ciudat ce îl transforma dintr-un vânător într-un asasin fără milă.

Soarele sparse linia orizontului şi se ridică peste preerie cu primele raze ale dimineţii. Şi odată cu zorile, Lup Alb mirosi parcă drumul spre pradă. Simţea un fel de nod în măruntaie, care se strângea sau se destindea după cât de aproape era de prada. Privi spre petecul de hârtie, atingând fiecare linie a trandafirului din desen, de parcă ar fi atins palma feţei. Nu era greu de găsit.

Era deja pe urmele ei. Nu erau multe femei în ţinuturile Wyoning. Şi, cu atât mai mult, o femeie atât de frumoasă era uşor observată de oricine.

Împături hârtia sub vesta lui din blană de iepure. Nodul din măruntaie părea a se desface. Era un semn bun. Laramie era departe, în urma lui, iar el îşi continua drumul spre vest, spre munţi, spre ţintă.

*

— Opreşte-te! zise Christal râzând şi luând-o la fugă prin zăpadă.

Un bulgăre o nimeri în spate, apoi încă unul şi încă unul. Dacă nu ar fi împrumutat pelerina de la Ivy, ar fi fost udă până la piele.

— Nu avem prea multă zăpadă în Georgia, dar noi, rebelii, ne pricepem la orice!

Macaulay îşi umplu iar mâinile cu zăpada şi alergând spre ea.

Christal ţipă, fugind prin preria întinsă. În spate, Noble se vedea ca un avanpost micuţ într-o mare albă.

— E război! spuse ea veselă, încercând să-şi adune muniţie înainte de a fi prinsă de Macaulay, dar nu avu niciun succes. Abia reuşi să adune o mână de zăpadă şi el se năpusti asupra ei, căzând amândoi, râzând.

— Răule! strigă ea.

— Yankee! replică el, de parcă ar fi fost cea

mai rea insultă dintre toate.

Dar apoi zâmbi şi o sărută. Iar ea era atât de distrată încât nici nu observă bulgărele de zăpadă înainte de a se trezi cu el în păr.

— Ooh! îl împinse şi se ridică de jos, cu părul ud şi plin de zăpadă.

— Am câştigat, strigă Cain şi o sărută din nou.

Petrecuseră o dimineaţă minunată. Nu se trezise nimeni din saloon, aşa că luară micul dejun singuri. Macaulay fu cel care îi propuse o plimbare. Soarele era cald şi strălucitor, iar zăpada nu era prea mare, aşa că nu putu să-l refuze. Luă pelerina lui Ivy şi plecară amândoi de mână. Până când Macaulay aruncă în ea primul bulgăre de zăpadă.

— Fiinţă rea, o să-mi trebuiască o oră să-mi usuc părul.

Ca răzbunare, Christal încercă să-i ocheasă pălăria, dar Macaulay se feri cu agerime, aşa că pălăria sa cu boruri largi nici nu se clinti.

— Rebel nepoliticos! se supără ea în glumă.

— E o contradicţie în termeni, doamnă, spuse Cain, salutând-o şmechereşte cu mâna la pălărie.

Gestul îi fu fatal. Christal profită de neatenţia lui, îi aruncă pălăria în zăpadă, punându-i în loc o palmă de omăt.

Cain o aruncă în zăpadă, făcând-o din nou prizoniera braţelor sale puternice. Christal râdea şi se zbătea ca un copil. Şi atunci, ceva din

expresia feţei sale îl mişcă. Îi prinse faţa în palme şi o privi atent, ca şi cum ar fi încercat să surprindă din nou acea expresie. Zâmbetul ei se stinse.

— Aici era fetiţa aceea, şopti el vesel şi în acelaşi timp preocupat de ceva anume.

— Ce fetiţă? întrebă ea nedumerită.

— Fetiţa din fotografie… când râzi, pot să mi-o imaginez.

Inima lui Christal se umplu de o veche şi atât de cunoscută durere. Ar fi dorit ca ceea ce spunea Cain să fie adevărat, dar îi părea imposibil. Fetiţa aceea dispăruse pentru totdeauna. Întoarse încet capul, ca el să nu-i vadă ochii trişti.

Cain se ridică tăcut, ca şi cum un zid se ridicase deodată între ei. O ajută să se ridice, apoi porniră braţ la braţ înapoi spre Noble, cu o întrebare fără răspuns rămasă să întunece orizontul.

*

— E o minciună! O minciună, credeţi-mă!

Christal şi Macaulay intrară în saloon şi o găsiră pe Dixiana cu ochii în lacrimi.

— Totul e o minciună, suspină ea din nou.

John Jameson, un fermier înstărit din afara oraşului, stătea între Dixi şi Faulty. Era un bărbat roşcat, îmbrăcat în costum negru, cu o cravată stacojie la gât. Îi aruncă lui Macaulay o privire

iscoditoare:

— Tu eşti şeriful? Cain aprobă din cap. Jameson arătă spre Dixi:

— Atunci, aresteaz-o. Mi-a furat toţi banii. Îi ţineam într-o pungă verde de mătase. Ieri noapte o aveam, iar acum a dispărut.

— Ea nu fură, domnule, ştiu prea bine.

— Aresteaz-o şerifule. Aveam trei sute de dolari în punga aceea.

Macaulay îşi scoase încet haina.

— Când ai observat ultima oară că aveai punga.

— O aveam când am intrat în dormitorul târfei. Îmi amintesc foarte clar că mi-am scos punga din buzunarul vestei şi am pus-o lângă pat.

— Nu, nu, n-ai făcut aşa ceva! N-am văzut nicio pungă!

Dixi începu să plângă. Pudra i se aduna în bărbie.

— Linişteşte-te, îi şopti Christal, prinzând-o de mână, apoi privi spre Macaulay, cerându-i din privire ajutorul.

Macaulay nu spunea nimic.

— Târfa asta ar trebui spânzurată pentru aşa ceva, zise Jameson cu ură.

— Nu-i vorbi astfel! Nu ţi-a furat ea banii tăi blestemaţi!

Christal ar fi trebuit să se abţină, dar cuvintele lui Jameson fuseseră prea nedrepte. Să spui astfel de lucruri despre Dixi era ca şi cum ai

fi lovit un copil.

— N-ai nicio dovadă că ţi-a furat ea banii. Nu pot aresta fata fără o dovadă a vinovăţiei, spuse Cain, aşezându-se la o masă.

— Ba am o dovadă.

Jameson arătă spre Faulty.

— Omul acesta a văzut că aveam punga cu niciun minut înainte de a urca în camera târfei. Mi-am plătit tariful pentru o noapte, iar el a comentat despre banii pe care îi aveam în pungă.

— E adevărat? întrebă Cain.

— Da, răspunse Faulty cu o faţă ca de om bolnav.

— Nu aveţi niciun motiv să o învinovăţiţi pe Dixi.

— Iar târfa asta m-a văzut când mă îmbrăcam dimineaţa. Şi nu mai aveam nicio pungă. Aşa că unde putea fi. Ea mi-a furat-o, vă spun eu!

Apoi Jameson arătă spre Christal:

— Fetele astea trebuie să fie în cârdăşie!

Christal privi descumpănită spre Macaulay. Faţa lui era însă impenetrabilă, nu lăsa nimic să se ghicească, iar asta o făcu să şovăie. Ea, Dixi şi Ivy nu erau în nicio cârdăşie, dar nu putea să înlăture sămânţa îndoielii, din moment ce fusese deja plantată. De fapt, ea însăşi îi furase cândva banii.

— Nu e suficient ca să dovedeşti că această femeie ţi-a furat banii, spuse Macaulay în cele din urmă.

Jameson se făcu roşu la faţă, aproape la fel de

roşu ca părul său.

— Asta o va decide judecătorul, nu tu. Slujba ta este s-o ţii pe fata asta în închisoare până soseşte judecătorul. Dacă mai e nevoie să-ţi amintesc, şerifule, fac parte din consiliul oraşului. Şi sunt unul din oamenii care te-a adus aici, în Noble.

Cain tăcu o clipă, apoi spuse.

— Trebuie să verific camera feţei.

O luă în sus pe scări, urmat de Christal.

— Nu a furat banii. Ştii că nu i-a furat ea, spuse Christal în timp ce intrară în camera lui Dixi.

Cain se îndreptă spre dulap şi trase un sertar. Era plin cu ciorapi, jartiere şi un corset de bumbac. Deschise pe rând toate sertarele. În afară de haine, nu găsi nimic altceva.

Căută apoi prin pat, sub pături, sub saltea, dar nu găsi nicio pungă de mătase. Privi prin cameră. Nu părea a fi niciun loc în care să poată ascunde ceva.

— N-ar fi putut fura de la omul acela. O cunosc pe Dixi.

— Christal, asta n-are nicio importanţă, spuse el. Jameson este unul din stâlpii acestei comunităţi, care de altfel este o cloacă împuţită, şi nu se va găsi niciun judecător care să-i dea dreptate lui Dixi. Dacă ştii ceva despre punga asta sau poţi să o convingi pe Dixi să spună ceva despre ea, este tot ce poţi face în folosul ei. Dacă

nu, Jameson o poate trimite în închisoare.

— Nu Jameson. Tu. Tu o trimiţi în închisoare, izbucni Christal, cu lacrimi în ochi. Şi tu ştii că nu ea a furat punga.

Cain o apucă de umeri.

— Ascultă cu atenţie ce îţi voi spune. Poate nu e prea frumos, dar e adevărat! Judecătorul va veni aici şi va da peste Dixi, care e cunoscută ca o prostituată cu un trecut dubios. N-o s-o creadă nimeni. Toţi îl vor crede pe Jameson. Nu-mi va lua nimeni în seamă protestele dacă nu va găsi nimeni punga cu bani.

— Şi dacă el minte? Dacă John Jameson are vreo ranchiună împotriva lui Dixi şi a minţit că îi lipseşte punga doar pentru că vrea să-i facă rău?

— De ce ar face aşa ceva? o privi Cain cu interes.

— Nu ştiu. Şi dacă îl întrebi, fii sigur că nu-ţi va spune adevărul. Aşa că Dixi este ca şi condamnată, fie că e vinovată, fie că nu.

— Nu şi dacă o convingi să găsească punga.

— Vorbeşti de parcă ai fi sigur că ea a furat-o.

Christal îl privi, încercând din greu să-şi ascundă durerea. *Un ospiciu pentru criminali nebuni. Mă crezi?... oh, trebuie să mă crezi!*

Se întoarse, neputând să-l mai privească. Sfârşitul era aproape. Dacă el nu putea s-o creadă pe Dixi, atunci nu putea s-o creadă nici pe ea, oricât de mult s-ar fi străduit. *Un ospiciu pentru criminali nebuni!* Va vedea oare repulsia în

privirea lui. Mai bine ar muri pe loc.

— Hai, spuse el încruntat, luând-o de braţ. Ea îl urmă.

Jos îi aştepta Jameson.

— N-am găsit nicio pungă sus. Când va veni judecătorul poţi depune o plângere. Până atunci Dixiana rămâne aici, sub supravegherea mea.

— Asta e tot ce vei face? zise Jameson înroşindu-se.

Macaulay aprobă liniştit.

Jameson privi spre Christal apoi zâmbi obraznic spre Cain.

— Bine. Nu face nimic, şerifule. Dar când va veni judecătorul, toate aceste fete vor fi acuzate. Dixiana avea nevoie de prea multă isteţime ca să se descurce singură în tâlhăria asta. Toate sunt amestecate, ştiu eu, inclusiv târfa care se ţine de braţul tău.

Cain îl înşfacă de gât în aceeaşi clipă, dând peste o masă, care scrâşni violent. Christal scoase un ţipăt şi alergă să-l împiedice să-l ucidă pe Jameson. Nu ştia ce-l înfuriase atât de rău pe Cain – faptul că se temea că acest om o va pune pe ea sub acuzaţie sau faptul că o numea *târfă.* Oricum, Jameson văzuse moartea cu ochii.

— Ce-ai de gând, şerifule? reuşi să îngaime fermierul. Să mă ucizi?

O privi pe Christal ca şi cum ar fi încercat să-şi adune gândurile şi să analizeze circumstanţele.

Christal simţi cum îi năvăleşte sângele în

obraji. Dacă era acuzată împreună cu Dixi, judecătorul probabil i-ar fi cerut şerifului să telegrafieze în ultimul loc de domiciliu pentru a afla dacă mai suferise şi alte condamnări. Cain ar fi fost obligat să telegrafieze la New York şi atunci totul era descoperit.

Faţa lui Cain deveni încruntată. Cu o voce aspră îi spuse Dixianei:

— Vino, trebuie să te închid.

— Oh, Doamne… începu Dixiana să plângă cu faţa ascunsă în palme.

Christal rămase o clipă descumpănită. Era sigură că e nevinovată. Dar dacă Macaulay nu o închidea pe Dixi, Jameson le-ar fi trimis pe toate în faţa judecăţii.

— Nu, aşteaptă! strigă spre Cain. Cain, tu ştii că omul acesta nu are suficiente dovezi să demonstreze că Dixi a furat ceva. Nu face asta doar pentru mine…

Disperată, îşi ridică marginea rochiei şi scoase cele şapte monezi de aur din tivul jupei.

— Ţine, spuse ea, întorcându-se spre bărbatul roşcat, cu vocea tremurându-i de disperare, ia-i pe aceştia pentru banii furaţi şi pleacă! zise ea, punându-i monezile în palmă.

— Dar nu sunt de-ajuns, se plânse Jameson.

— Asta e tot ce am.

Cain luă banii şi îi puse înapoi în mâna lui Christal. Fata încercă să protesteze, dar el o trase deoparte şi-i spuse:

— Nu te amesteca în povestea asta. E mai primejdios decât pare.

Christal îi căută privirea. Cain încerca să o protejeze. Chiar cu preţul libertăţii lui Dixi. Dar dacă o acuza pe Dixi fără nicio dovadă evidentă, ce ar fi făcut dacă i-ar fi căzut sub ochi unui din acele afişe cu chipul ei pus sub urmărire? Probabil Cain şi-ar fi ieşit din minţi, asta s-ar fi întâmplat.

— Nu poţi să faci una ca asta lui Dixi, Cain. Ea n-a făcut nimic rău, şopti Christal implorându-l din privire să dea dovadă de milă.

— Nu ştiu asta. Tot ceea ce ştiu, e că Dixiana e o fată de cârciumă, iar astfel de fete sunt cunoscute că-şi fură clienţii. Iar tu nu ai nimic de a face cu aşa ceva şi n-am de gând să-l las pe Jameson să te târască în mocirla asta.

Christal rămase împietrită, privind cum se îndreaptă spre Dixiana şi o ia de braţ. Christal simţi cum o podidesc lacrimile. Totul fusese un vis. Speranţele ei în ajutorul lui Macaulay fuseseră deşarte. Visul luase sfârşit. Se amăgise singură crezând că iubirea lui pentru ea va depăşi datoria lui de şerif şi slăbiciunea lui de om obişnuit. Cain ar fi reacţionat în faţa presupuselor ei crime, cum ar fi reacţionat orice om. Iar ca şerif, Cain îi demonstrase de atâtea ori că datoria se afla înainte de toate. Iar datoria lui ar fi fost clară, când ar fi văzut un afiş cu chipul ei. Christal îl privi tăcută în timp ce ieşeau din saloon. Înăuntrul ei simţea cum inima ei fragilă şi vulnerabilă,

devenea rece. Îşi deschise sufletul în faţa lui şi îl lăsase să privească în adâncul ei, dar nu va mai fi atât de proastă de acum înainte. Lecţia fusese învăţată. Trebuia să se ferească. Cain o făcuse să promită că nu va fugi de el, dar va călca promisiunea şi va fugi cât de repede şi cât de departe îi va sta în putinţă. Oricât de greu şi oricât de singură va fi, nu avea de ales.

— Ce se va întâmpla cu ea? şopti Ivy în spatele ei.

Christal se întoarse cu faţa palidă.

— Nu ştiu.

— Dumnezeu să aibă milă… asta o va distruge pe Dixi.

Christal nu negă. Deja se simţea ea însăşi distrusă.

CAPITOLUL 20

— Eşti cel mai nemilos bărbat! se tângui Dixi.

Cain se plimba de cealaltă parte a gratiilor. Îşi încrucişa braţele pe piept, îngăduitor.

— Ceea ce pot să-ţi spun, Dixi dragă, e că nu o să ieşi din închisoare în felul acesta. Trebuie să aşteptăm sosirea judecătorului.

Dixi începu să bocească. Lacrimile îi erau însoţite de cele mai dramatice suspine.

Cain nu părea deloc impresionat. Spuse

plictisit.

— Hai, Dixi. Nu poate fi chiar atât de rău.

— Ba da! Sunt prizonieră! Trebuie să stau în această celulă murdară.

— Murdară? Dixi, n-a mai fost folosită niciodată! chicoti Cain.

— Oh, bărbat fără milă. N-aş putea face nimic ca să ies de aici? întrebă ea întorcându-şi către el ochii înroşiţi de lacrimi. Nimic?

Cain scutură din cap.

Se întoarse şi îşi şterse lacrimile plină de curaj.

— Asta pentru că sunt ceva mai bătrână decât celelalte fete? De asta nu mă vrei? Crezi că sunt… prea bătrână?

Ultimele două cuvinte le rostise patetic, de parcă s-ar fi aflat pe patul de moarte.

— Eşti o femeie drăguţă, spuse el amabil, întinse o mână printre gratii şi îi atinse umărul:

— Ştii, Dixi, au fost vremuri când mă aflam cu banda mea în Wind River şi aş fi plătit o avere pentru o noapte cu o femeie ca tine.

Dixi îi aruncă o privire pe sub gene şi îşi smârcâi nasul. Cain îi întinse batista lui.

— Acum nu mai alerg după femei, asta-i tot. Există Christal. Şi cu ea e greu să te mai gândeşti la alte femei.

— Eşti îndrăgostit de ea?

Cain tăcu, ca şi cum şi-ar fi frământat şi el mintea cu întrebarea aceea. Răspunse liniştit.

— Nu ştiu ce e, dar ştiu că e serios.

Faţa i se lumină într-un zâmbet.

— O să rămâi o noapte aici, iar mâine voi telegrafia la Fort Laramie să aflu când vine judecătorul. Şi cred că îl voi convinge pe Jameson să te lase să stai la cârciumă până atunci. Mă duc mâine să vorbesc cu el.

Dixi îi oferi un zâmbet de mulţumire.

— Te duci la saloon mâine dimineaţă? N-ai vrea s-o rogi pe Christal să-mi aducă parfumul şi câteva schimburi?

— Va fi plăcerea mea, doamnă, răspunse el, cu vorba lui tărăgănată de sudist, atât de seducătoare.

Dixi zâmbi de după gratii.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că a dat Georgiei un gentleman ca tine, Macaulay Cain. Se pare că Sudul nu a murit încă.

Cain îi zâmbi înnebunitor şi-şi duse degetele la borul pălăriei.

— Nu, doamnă, n-a murit deloc.

În seara aceea barul fu ca o cameră mortuară.

Toată lumea din oraş aflase despre Dixiana. Macaulay nu se întorsese de la închisoare şi Christal îşi spuse singură că trebuie să fie fericită. Mai mult pentru alinarea lui Faulty, îşi reluă vechea îndeletnicire şi începu să danseze pentru bani. O făcea mai mult încercând să înlocuiască cu ceva absenţa Dixianei, dar şi ca un gest de sfidare.

Lui Cain nu i-ar fi plăcut ce făcea ea, şi asta în cel mai bun caz. Voia să-l înfurie pentru că furia îi îndepărta şi de asta avea ea acum nevoie.

Macaulay reuşise s-o facă să aibă încredere în el, iar ea se lăsase sedusă. Fiecare clipă petrecută alături de el o făcea să dorească să-i spună adevărul. Slavă Domnului că n-o făcuse! Se aflase aproape de marginea prăpastiei, privind în jos, spre propria ei osândă. Dar se retrăsese de pe margine. Instinctul de supravieţuire era prea puternic, prea călit în toţi aceşti ani de prigoană.

În seara aceea nu avea nevoie să-şi caute prea mulţi parteneri de dans. Dixi era în închisoare, iar Ivy îşi condusese un client în dormitor. Ivy întârzie mai mult decât obişnuia şi Christal îl întrebă pe Faulty la un moment dat, dacă n-ar fi cazul să meargă să ciocănească la uşă. Dar Faulty îi spuse că domnul acela plătise o sumă frumuşică înainte şi nu avea de ce să-l supere. Ivy îşi putea purta şi singură de grijă.

— Mai adu-mi un whisky, dacă eşti drăguţă.

Ca şi cum s-ar fi dezmeticit atunci din gândurile sale, Christal întoarse privirea spre un bărbat aproape beat din spatele ei. Îi trezea repulsie. Întotdeauna încerca să scape de bărbaţi de acest fel, decât să le simtă pipăielile grosolane în timpul dansului. Dar acum, acesta era preţul libertăţii ei. Şi avea de gând să-l plătească.

— Încă un whisky, Faulty, ceru ea de la bar.

— Christal, dacă intră acum Cain pe uşă, mă

omoară. Mi-a spus să nu mai dansezi.

— Nu-mi pasă ce ţi-a spus ţie. E treaba mea şi e perfect legal ceea ce fac. Nu are ce să spună.

— Doamne, apără-mă! De ce v-am angajat oare, fetelor? Nu sunteţi bune decât să mă vârâţi în bucluc!

Faulty îi mai dădu un whisky. Christal luă paharul şi aruncă o privire prin încăpere. Clienţii erau cei din fiecare seară, cu excepţia unuia. Noul venit stătea la masa lui Cain din colţ, de unui singur. Era neobişnuit de înalt, cu părul negru împletit ca al indienilor. Deşi era metis, arăta bine. Dar, în ciuda înfăţişării sale fizice, nu i-ar fi plăcut să danseze cu el. Dinspre el venea un miros greu, de animal, iar hainele îi erau murdare. Dar cel mai rău lucru la el era privirea. Ochii lui căprui, aproape că ai unui animal sălbatic, nu se dezlipiseră de ea toată seara.

— Vei lucra doar în seara aceasta, pentru că Dixi e plecată. Îmi promiţi? o întrebă Faulty întinzându-i nervos un alt whisky.

— Nu-ţi face griji, Faulty. Nu voi mai lucra multă vreme.

Christal plecă cu paharul de whisky, fără să-i poată spune că avea de gând să plece cu următorul tren de vite care trece spre South Pass.

Metisul îi aruncă o privire iscoditoare:

— Şi acum un dans.

Christal făcu involuntar un pas înapoi, încercând să găsească o scuză.

— Sunt… sunt prea obosită.

Fără s-o prevină, îi înşfacă mâna, trecându-şi degetul arătător peste marginile cicatricei din palmă. Christal îşi trase mâna ca arsă.

— Vă pot oferi… altceva? întrebă ea cu vocea sugrumată?

Îi era teamă de el, dar nu înţelegea de ce. Metisul arătă spre scări.

— Nu, eu… scutură energic din cap.

— Atunci un alt dans.

Metisul se ridică şi îi dădu o monedă de cinci cenţi. Nu avea cum să îl refuze, fără să stârnească o răfuială între el şi Faulty. Plină de dezgust, îl lăsă să-i pună o mână pe talie, în timp ce Joe începu să cânte.

— Cum te cheamă? zise el cu o voce dură.

— Christal, şopti ea, tot mai speriată de privirea aceea animalică.

Pe faţa metisului se aşternu o profundă satisfacţie.

— Dar tu de unde eşti? întrebă de data aceasta Christal, vrând să afle ceva despre el.

Instinctul îi spunea că e important.

— Tocmai am venit din Laramie. Iar înainte am fost în St. Louis. Tu ai fost în St. Louis? Femeile de acolo nu sunt atât de frumoase ca tine.

Degetul îi alunecă din nou peste cicatrice, şi fără să înţeleagă prea bine de ce, Christal simţi că o lasă genunchii. Ar fi vrut să-l vadă pe Macaulay intrând pe uşă.

— Te rog… lasă-mă să-ţi dau banii înapoi… nu mă, simt prea bine…

— Vreau să termin dansul. Nu am mai avut prilejul să fiu cu femei ca tine… şi nici nu mai e mult timp…

Christal şovăi. Metisul îşi ţinea strâns braţul pe talia ei. Se îndreptă cu ea spre colţ; picioarele lui neînvăţate cu dansul o călcau nepăsându-i de durerea pe care i-o provoca.

— Nu… te rog… trebuie să ne oprim.

— Îmi place, răspunse metisul de parcă ar fi vorbit pentru el însuşi.

— Nu, nu… încercă ea să-l oprească şi să se desprindă din braţele lui, dar el era un bărbat cât un urs, iar ea o femeie micuţă.

Singurul mod de a scăpa de el era să facă o scenă.

— Trebuie să ne oprim imediat. Nu mă simt bine.

Dar metisul nici nu se uita la ea. Continua să-i pipăie cicatricea din palmă.

Christal simţi cum o cuprinde groaza, cum fiecare muşchi al trupului i se încordează pentru luptă. Începură un nou vals, dar ea îi aruncă moneda, care se lovi de umărul lui, apoi căzu la podea, cu un zornăit ca o respingere umilitoare. El continua însă să danseze, târând-o ca pe o pradă.

Tot acest spectacol dură până când o voce ca un tunet se auzi în spatele ei.

— Ce dracu’ faci aici?

Unul câte unul, toate capetele se întoarseră, până chiar şi surdul Joe încetă să mai cânte şi se răsuci pe scaunul său, să privească. Din poziţia în care se afla, Christal îl văzu pe Faulty gata să leşine în spatele barului.

Metisul îi dădu drumul, îşi culese banii de jos şi se retrase spre masa lui, ca un câine, cu coada între picioare. Christal răsuflă uşurată. Când se întoarse, se ciocni de Cain.

Acesta stătea în uşă, cu braţele încrucişate pe piept. Deşi se aşteptase la o astfel de reacţie, totuşi furia de pe faţa lui o descumpăni.

— Ţi-am spus să nu mai dansezi, spuse el cu un calm neaşteptat.

— Îl ajutam pe Faulty, răspunse cât putu de hotărâtă sub privirea aceea rece.

— Faulty poate să se ducă la dracu'!

— O ceartă de îndrăgostiţi! veni Faulty încercând să râdă vesel. Christal, trebuie să fii drăguţă cu domnul şerif Cain, care a venit aici la noi. Dacă el nu vrea să dansezi, atunci…

Macaulay îi aruncă doar o privire, dar fu suficient ca acesta să-şi înghită cuvintele, ca şi cum privirea de gheaţă a lui Cain i-ar fi gâtuit coardele vocale. Se întoarse spre Christal.

— Prefer să discutăm în altă parte. Să mergem sus.

Christal îl văzu pe metis privindu-i cu insistenţă.

Mai ales Macaulay părea să-l intereseze.

Faulty se retrase în spatele barului. Părea că toată lumea din saloon se pregătea să asiste la nişte împuşcături. Dacă tot trebuia să fie o răfuială, să fie, gândi Christal, dar aici în saloon, nu sus, pe salteaua ei.

— Nu, Cain. Nu-mi poţi spune tu ce să fac. Vreau să-l ajut pe Faulty în seara asta şi asta voi face.

Îşi ascunse privirea de furia din ochii lui. Îi înţelesese consternarea. Cain o arestase pe Dixi mai mult ca să o protejeze pe ea. Iar acum se întorcea de la închisoare ca s-o găsească dansând cu altul, iar pe el respingându-l cu răceală.

— Dacă tu crezi că am de gând să privesc cum orice bărbat care vrea, pune mâna pe tine, înseamnă că te-ai ţicnit!

Îşi coborî pălăria peste ochi.

— Du-te şi ia-ţi lucrurile, vii cu mine la închisoare.

— Mă arestezi?

— Vrei să mă obligi s-o fac?

Era mai mult decât o ameninţare în cuvintele lui.

— Nu, şopti ea, dându-se înapoi.

— Atunci du-te şi ia-ţi lucrurile, Christal.

— Nu, am nişte drepturi. Poţi fi tu şerif în oraşul acesta, dar nu eşti un proprietar de sclavi.

Cain făcu un pas spre ea, cu faţa răvăşită de furie. Christal se dădu încă un pas înapoi, apoi se întoarse spre scări vrând să fugă sus, dar se opri

năucită. Ivy stătea acolo palidă ca moartea.

— Oh, Doamne, ce ţi s-a întâmplat? întrebă Christal. Ivy îşi ridică ochii. Avea semne pe amândoi obrajii, iar un ochi îi era umflat şi roşu. Părea că se va prăbuşi, dacă nu s-ar fi ţinut de balustrada de lemn.

— Cine ţi-a făcut asta? exclamă Christal simţind că furia îi întunecă minţile.

— Cowboy-ul acela de la ferma Henderson. Cuvintele ei erau rostite puţin împiedicat. Christal văzu că şi falca îi era umflată.

Macaulay îi aruncă lui Christal o privire tăioasă, ca şi cum i-ar fi spus noi n-am terminat încă, apoi o ajută pe Ivy să coboare scările şi să se aşeze pe un scaun.

— Mă duc după el.

Ivy îl prinse de mână.

— Nu.

— Cum adică, nu? izbucni Cain. Un bărbat nu poate lovi o femeie ca şi cum ar fi un cal care nu stă să-i pui şaua.

— A plecat. Şi, oricum, nu există nicio lege care să mă apere. Ştii asta la fel de bine ca şi mine, şerifule.

Ivy îşi şterse lacrimile care începură să-i curgă pe obraji învineţiţi.

— Mi-a zis să nu spun nimănui ce s-a întâmplat şi nu se va mai întoarce.

— Ar trebui biciuit. Aflu eu cine este.

Faulty apăru cu un săculeţ cu zăpadă şi

Christal începu să se ocupe de faţa lui Ivy. Bărbaţi din saloon vorbeau aproape în şoaptă. Cu excepţia metisului. Christal simţi un fior rece pe spinare când îi văzu privirea aceea de animal de pradă măsurându-l pe Cain.

Ivy o prinse pe Christal de mână.

— Să nu-i spui lui Jericho. S-ar putea să apară în seara asta. Spune-i că sunt bolnavă. O să-şi iasă din fire dacă mă vede cum arăt.

— Cum pot să-i ascund aşa ceva. Trebuie să-i spun, încercă Christal să o lămurească.

— Nu mai e nevoie.

Macaulay arătă spre bar. Jericho se afla acolo în haina lui din blană de urs, cu faţa răvăşită de furie, privind-o pe Ivy.

— Du-te acasă, Jericho! N-ai ce căuta aici! strigă Faulty la el.

Macaulay îl făcu să închidă gura, aruncându-i o singură privire. Apoi se întoarse spre clienţi şi spuse:

— Duceţi-vă acasă. Cârciuma se închide pentru seara aceasta. Puteţi veni mâine noapte.

— Da, aşa! încuviinţă Faulty. Negrii n-au ce căuta aici. Mâine noapte veţi vedea că aşa este!

Oamenii se îndreptară agale spre ieşire. Ultimul rămase metisul. Se opri o clipă privind spre Macaulay. În acelaşi timp îl opri şi Macaulay. Era evident că nu se plăcură.

— Cară-te! se răsti Cain.

Metisul ieşi şi se pierdu în noapte.

— Ia-mă cu tine, şerifule. Ştiu mai bine ca tine drumul spre ferma lui Henderson, spuse Jericho, ignorându-l pe Faulty.

Cain aprobă cu un gest scurt din cap.

— Pornim chiar acum, să nu-i dăm ticălosului timp să se depărteze prea mult.

Se întoarse spre Faulty:

— Închide bine uşile.

Arătă spre Christal fără să o privească însă:

— Ţi-o las în grijă până mă întorc. Să n-o scapi din ochi nicio clipă. Dacă e nevoie, o încui în camera ei.

— Ce? exclamă Christal, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Cum ai auzit.

Cain se întoarse spre ea, aducându-şi parcă aminte că răfuiala cu ea nu se terminase încă.

— Nu ştiu ce ai făcut până în seara asta, dar începând din acest moment eşti în grija mea. Consideră-l pe Faulty gardianul tău până mă întorc.

Apoi Cain şi Jericho ieşiră fără să mai rostească vreun cuvânt.

CAPITOLUL 21

Cain şi Jericho se întoarseră abia dimineaţă, fără niciun prizonier. Întârziaseră atât de mult,

încât Christal începuse să-şi facă griji. Puteau fi o sută de motive pentru întârzierea celor doi, dar îşi închipuia cele mai periculoase întâmplări, cu urşi înfometaţi sau tâlhari înarmaţi până în dinţi, încercuindu-i.

Christal rămase cu Ivy toată noaptea, punându-i comprese cu zăpadă şi hrănind-o cu supă fierbinte.

De la fereastră îl văzu pe Cain descălecând. Nu se bărbierise în dimineaţa aceea şi barba lui neagră accentua mai mult albastrul metalic al ochilor săi. Purta o haină cu franjuri, pe care şi-o amintea de la Falling Water şi aceeaşi pantaloni de piele, tociţi. Dădu calul unui băiat să-l ducă în grajd, apoi se întoarse spre cârciumă. Din instinct îşi ridică privirea spre fereastra ei. Şi privirile lor se întâlniră. O gravă eroare. Christal văzu prea mult şi arătă şi ea prea mult. Dragostea ei pentru el era prea puternică. Dar încerca să-şi impună să se gândească la viitor. În orele târzii ale nopţii îl dorise dormind alături de ea. Dar acum, în lumina rece a dimineţii, ar fi fost bucuroasă dacă el nu s-ar mai fi întors. Cain îi înşelase aşteptările. *Ţine-l în şah,* îşi spuse ea. Era cel mai bun lucru pentru a-l ţine la distanţă.

Deşi îl aştepta, bătaia lui în uşă o făcu să tresară.

— Cine e? întrebă ea, deşi ştia foarte bine cine era.

— Macaulay.

Vocea lui era neobişnuit de sobră. Christal deschise uşa, stăpânindu-se să nu i se arunce la piept.

— L-aţi prins? întrebă ea.

Cain intră şi închise uşa în urma lui.

— E mort.

— Dar…? L-ai împuşcat?

Cain îşi frecă falca nerasă. Era abia ora zece dimineaţa, dar arăta ca şi cum băuse.

— Jericho l-a omorât. I-a zburat creierii. Poate n-ar fi trebuit să-l las să vină cu mine.

— El l-a ucis?

— Îi voi raporta judecătorului că a fost în legitimă apărare. Dacă priveşti dintr-un anume punct de vedere, s-ar putea spune că a fost legitimă apărare.

Christal îl privi, gândindu-se la cuvintele lui.

— E imposibil să faci o lume dreaptă şi perfectă chiar şi pentru un şerif. Ce se va întâmpla cu Ivy?

— Jericho o ia cu el în coliba lui. În câţiva ani lucrurile se vor schimba în bine şi pentru ei. O să se descurce cu vitele. Iar ei se vor căsători, vor avea câţiva copii. N-o să fie aşa de rău.

— Sună minunat.

Macaulay o privi în ochi. Momentul era dureros şi nesigur.

— Micuţo, nu mi-a plăcut ce ai făcut noaptea trecută.

Cuvintele lui o loviră, făcând-o să-i trezească

vechea furie şi teamă.

— Ţi-am spus să nu mai faci niciodată aşa ceva. Fiecare silabă fu rostită cu un calm rece, ascunzând mânia.

— Cum vrei să-mi plătesc camera şi mâncarea dacă nu muncesc pentru Faulty.

— Nu vreau să mai rămâi aici nicio clipă. Vreau să vii cu mine la închisoare.

— N-o să trăiesc cu tine la închisoare.

— Ce e în capul tău?

O durere cumplită îi săgeta inima, totuşi spuse:

— Nu vreau să rămân cu tine, Macaulay. Întoarce-te la Washington. Noi doi nu avem niciun viitor. Văd asta clar. Şi ar trebui să vezi şi tu.

— Când ai ajuns la concluzia asta? întrebă el, încercat de prevestiri rele.

— Am ştiut dintotdeauna.

— De ce?

O întrebare scurtă pentru care ar fi avut nevoie de o viaţă întreagă să răspundă. Ar fi trebuit să-i spună totul, dar nu putea. Mai ales când văzuse cum se purtase cu Dixiana – vinovată înainte de a-şi putea dovedi nevinovăţia.

— Nu putem înlătura inevitabilul, Cain, şopti ea.

— Nu, spuse el prinzând-o în braţe şi descumpănind-o cu disperarea din ochii lui. Singurul lucru care este inevitabil este unirea noastră, nu despărţirea. Ţi-ai dat cuvântul că vei

rămâne. Nu-ţi aminteşti?

Christal închise ochii. O durea acea amintire.

— Aproape m-ai şantajat. M-ai obligat să-ţi ofer promisiunea aceea. Nu pot să-mi ţin cuvântul.

— Ţi-l vei ţine!

Deschise ochii şi îl privi. Avea iarăşi acea sălbăticie care o făcuse odată să-l creadă tâlhar.

— N-am de gând să mai alerg după tine din loc în loc. Am făcut-o deja până acum. Vei sta cu mine până ne vom încheia toate socotelile. Şi dacă pentru asta va trebui să te ţin încuiată, o voi face.

— Nu mai poţi să mă ţii şi a doua oară împotriva voinţei mele. Trebuie să-ţi amintesc că acum eşti şerif, nu tâlhar. Ai putea fi acuzat pentru fapta ta.

Nu putea să-l sufere jucându-se cu ea de-a şeriful. Slujba asta a lui ridicase o barieră între ei. Îşi întoarse faţa să nu i se vadă tristeţea de pe chip. Nu se simţise niciodată mai dezolată.

— Dacă vei telegrafia la New York, mă vor lua de lângă tine. Rezultatul ar fi acelaşi.

Cain o trase la pieptul lui, îmbrăţişând-o cald. Iar Christal nu avu tăria să se împotrivească.

— Strânge-ţi lucrurile, micuţo. Plecăm.

— Unde?

— Într-un loc unde să putem fi singuri. Unde nimeni să nu ne poată aduce vreo supărare. Vom ajunge acolo mâine în zori. Hai, strânge-ţi lucrurile.

Christal rămase mută, neştiind cum să

reacţioneze. Cain o apucă de bărbie.

— Vei merge după libera ta voinţă, Christal. Pentru că, chiar şi acum, libera ta voinţă îţi spune să mă urmezi. Sunt singura ta salvare. Fără mine, în cel mult două luni, vei fi nevoită să începi să te prostituezi ca să ai din ce trăi. Fără mine, te vor lua înapoi la New York, *pentru* că nu va fi nimeni să te ascundă cum am de gând să o fac eu.

Christal îl privi şocată de riscul pe care şi-l asuma Cain. O cuprinse acea recunoştinţă copleşitoare, ca la Falling Water şi nu îşi putu stăpâni întrebarea pe care şi-o pusese până atunci doar ei înşişi:

— Mă iubeşti, Macaulay?

Cuvintele ei abia se auziră. Îşi ascunse privirea de a lui, să nu i se citească sentimentele pe chip. Dacă răspunsul era da, mergea cu el. Dacă era nu, nu-i mai păsa de nimic. Putea chiar s-o predea autorităţilor.

Se forţă totuşi să-l privească. Erau atâtea minciuni între ei, încât nu ştia cum un singur răspuns la o singură întrebare ar fi putut schimba totul. Şi totuşi putea, ştia că putea. Aşteptă cu sufletul la gură.

— Da, te iubesc.

Răspunsul şi, mai mult decât atât, tonul în care fusese dat, o surprinseră. Cain folosise acelaşi ton ca şi cum ar fi rostit o înjurătură. Ochii lui Cain erau reci şi întunecaţi de mânie.

— Să nu mă mai întrebi asta vreodată.

— Am dreptul să o ştiu. Dacă voi pleca cu tine…

— N-ai niciun drept să ştii. Absolut niciunul. Am riscat totul pentru tine. Chiar şi viaţa. Şi rezultatul este că te iubesc, dar iubirea mea nu e tandră şi dulce. Este sălbatică şi întunecată. Şi ai face bine să nu o cercetezi.

Emoţia o sufocase:

— Vorbeşti de parcă m-ai uri mai mult decât m-ai iubi.

— Îţi urăsc trecutul întunecat şi subterfugiile tale. În fiecare clipă în care te iubesc, nu pot scăpa de ura pentru minciunile cu care te înconjori. Şi iubirea mea pentru tine devine iadul meu. M-ai întrebat odată dacă iubirea este obsesie. Îţi pot răspunde acum cu un da hotărât. Partea mai proastă este aceea că aceasta este doar jumătate din răspuns.

Christal rămase ca o statuie. Nu putea să contrazică nimic din ceea ce spusese Cain. Cuvintele lui erau de un adevăr crud. El era singura ei salvare, dar era şi propria ei condamnare la distrugere. N-ar fi putut să îl aibă niciodată cu adevărat cu tot acel trecut al ei între ei. Dacă îi mărturisea adevărul, zidul dintre ei s-ar fi prăbuşit, dar nici el n-ar fi rămas cu ea.

— Prefer ca un bărbat să mă iubească sau să mă urască, dar nu să aibă sentimentele tale. Mai bine să descoperi adevărul despre mine. Telegrafiază la New York.

Cain îi prinse faţa între palme.

— Vei veni cu mine, Christal. Pentru că atâta vreme cât nu ştiu nimic despre trecutul tău blestemat, pot să te iubesc. Şi atâta vreme cât vei avea ceva de ascuns, pot să te conving să faci ceea ce vreau. Iar acum vreau asta...

Şi Cain o sărută cu furie.

— Nu... gemu ea când braţul lui îi cuprinse talia, apoi mâna îi căută sânii.

Cain îi şopti, cu faţa îngropată în părul ei.

— Atunci, mi te împotriveşti? Vrei să telegrafiez la New York? Vrei să te urăsc?

— Nu... suspină ea, dorindu-l cu disperare.

— Atunci sărută-mă. Ia-mă în patul tău şi iubeşte-mă cu toată furia pe care ţi-am văzut-o în ochi. Ia-mă între coapsele tale şi apoi lasă-mă să te iau eu de aici, unde te voi ocroti.

Pieptul ei se ridica, inima i se zbătea între dorinţa de a supravieţui şi dorinţa de a-l avea pe Cain.

Cedă braţelor lui, şi buzelor lui, şi trupului lui şi îi răspunse cu toată pasiunea sufletului ei îndrăgostit.

— Eşti o femeie deşteaptă, Christal, o femeie foarte deşteaptă, rosti Cain târziu, în timp ce ea îi săruta cu buza mângâietoare cicatricea din jurul gâtului.

— Nu, sunt o proastă.

Christal îi mângâie faţa, apoi cu sufletul sfârşit de durere îl luă de mână şi-l conduse spre

patul ei, unde făcu tot ceea ce îi ceruse. Îi dărui trupul ei. Tandreţe şi pasiune sălbatică.

CAPITOLUL 22

— Ce-o să mă lac fără Christal, şerifule? Pleci şi mai lăsat fără fete.

Faulty nu fu deloc încântat de vestea că pleacă şi Christal. Obişnuia să doarmă până spre amiază, aşa că fură nevoiţi să-l trezească. Acum stătea în spatele barului, în cămaşă de noapte şi cu o pătură plină de găuri în spate.

— Oricum, Christal n-ar mai fi dansat, aşa că nu mai ai nevoie de ea.

Expresia lui Cain nu admitea nicio contrazicere.

— Îmi pare rău, Faulty, rosti Christal cu ochii plecaţi. Ştiu că nu e cel mai nimerit moment să te necăjesc, Faulty, dar nu ştiu când mă voi întoarce sau dacă mă voi mai întoarce vreodată şi, înainte de a pleca… este vorba de cei treizeci şi cinci de centi pe care te-am rugat să mi-i ţii…

Faulty dădu din cap plictisit.

— Bine, bine. Plecaţi şi mă lăsaţi în ruină. Toate trei. Ia-ţi tot. Nu-mi mai folosesc la nimic.

Christal se făcu mică la gesturile lui teatrale. Se simţea vinovată, deşi îşi spunea că făcea ceea ce trebuia. Dacă pleca ea, Cain nu avea de ce să îl

mai necăjească. Iar Faulty nu ştia încă, dar plecarea ei era marele lui noroc.

Banii erau într-o cutiuţă de tablă, ascunsă în spatele barului. O scoase şi luă din ea exact cât i se cuvenea – şapte monezi de câte cinci cenţi – sub privirea iscoditoare a lui Faulty, care îi urmări fiecare mişcare. Puse apoi cutiuţa la loc, dar scăpă o monedă care se rostogoli sub bar. Deşi era plin de praf, Christal se întinse să-şi culeagă moneda, nevrând să renunţe la nici unui din banii câştigaţi cu atâta umilinţă.

Dar, spre surprinderea ei, degetele ei atinseră un obiect mătăsos. Curioasă, îl trase la lumină. Era o pungă verde de mătase.

— Oooo, Dixiana va fi teribil de furioasă, şerifule! murmură Faulty, când Christal îi întinse punga. Priveşte ce avem aici.

Deschise punga în care se aflau cei trei sute de dolari ai lui Jameson. Cain luă punga.

— I-o voi înapoia lui Jameson.

— Sigur, aprobă Faulty. Dar dacă nu-i cu supărare, n-ai vrea să o trimiţi pe Dixi mai repede încoace? E bine să fie o fată în cârciumă. După cum ştii, ieri aveam chiar trei, adăugă el acuzator.

Cain aprobă, fără să se considere responsabil de plecarea fetelor. Apoi o luă pe Christal de mână şi porniră spre închisoare.

Odată ajunsă ca şi cum ar fi fost în transă, Christal o ajută pe Dixi să se îmbrace, în timp ce Macaulay plecă să-i înapoieze punga lui Jameson.

Dixiana se plânse tot timpul, deşi gândurile lui Christal erau în cu totul altă parte; la Cain şi la viitorul lor.

— Doamne! exclamă Dixi în timp ce îşi punea ciorapii negri, i-am spus şerifului că nu am niciun amestec în povestea cu banii. Dar m-a crezut? Nici vorbă!

— Avea nevoie de o dovadă. Ştii asta, răspunse Christal, absentă, prinzându-i copcile corsetului.

— De ce au întotdeauna nevoie de dovezi? De ce nu ne pot crede pe cuvânt? Blestematul ăsta de Macaulay Cain! Putea să-l întrebe pe Faulty sau pe voi. Eu nu fur. N-aş avea de ce. Bărbaţii sunt destul de drăguţi cu mine, fără să fiu nevoită să fur. De ce nu ne cred oare bărbaţii, Christal?

Christal nu-i răspunse. Îşi privea cicatricea din palmă.

— Draga mea, nu mi-ai spus niciodată cum ţi-ai căpătat cicatricea aceea.

Christal îşi strânse palma. Cu un zâmbet amar, o ajută pe Dixi să-şi pună rochia.

— Nu ştiu, Dixi. Tot ceea ce ştiu este că unii oameni nu vor fi niciodată convinşi de purul adevăr.

— Faulty te aşteaptă în salon, Dixi, spuse Macaulay care tocmai intrase în închisoare.

— Nicio scuză, şerifule? pufni Dixiana.

— Mi-am făcut datoria, atâta tot, zise Cain, apoi se întoarse spre Christal. Eşti gata?

— Unde plecaţi? privi Dixi curioasă spre Cain, apoi spre Christal.

Cain îşi încrucişa braţele pe piept, ca şi cum ar fi provocat-o pe Christal să-l contrazică. Dar ea nu scoase niciun cuvânt.

— O iau pe Christal pentru o vreme. Am o cabană sus în munţi. Vom sta împreună acolo.

— Deci ne părăseşti, şerifule? Şi abia veniseşi aici.

Dixi privi spre Cain, ridicând o sprânceană. Christal nu era sigură că Dixi regretă plecarea lui Cain. El era un bărbat imprevizibil, care intimida pe oricine. Dixi preferă tinerii lipsiţi de experienţă şi plini de afecţiune şi totuşi, Dixi îl plăcea pe Cain. Până şi Christal putea observa asta. Dixi nu reuşise niciodată să-şi ascundă sentimentele.

Cain îşi drese glasul.

— Mă voi întoarce să am grijă de liniştea oraşului. Noble nu e genul de oraş care să aibă nevoie de şerif permanent. Voi fi pe aproape în caz de nevoie.

— Oh, sper că aşa va fi, răspunse Dixi cu un zâmbet ironic. Vreau să spun, că n-aş vrea ca cineva de pe-aici să mai piardă ceva şi să mă trezesc din nou după gratii.

Cain zâmbi trist.

— N-am avut de ales. Dacă era după mine, n-ai fi ajuns niciodată aici, ştii bine asta.

— Mda, spune-i asta judecătorului de pace. Sunt în căutarea unei funcţii înalte, nu ştiai?

Cain nu-şi putu stăpâni un râs ştrengăresc. Dixi îl bătu prieteneşte pe obraz, iar Christal simţi un sentiment straniu de gelozie aprinzându-i-se în inimă.

— Să ai grijă de tine, Christal, bine? spuse Dixi în loc de rămas bun.

— Şi tu, Dixiana.

Christal o privi cu tristeţe cum se depărta. Dixi fusese o figură memorabilă. Cu siguranţă, nu avea cum s-o uite. Era genul de femeie care, după cum o spusese în glumă, ar fi fost în stare să ocupe şi o funcţie înaltă.

Christal privi spre Cain. Nu mai aveau altceva de făcut decât să plece. Cain arătă spre masă.

— Ia şi pachetul acela.

— Ce e acolo?

— Priveşte.

Ea desfăcu un colţ şi văzu că înăuntru se afla o stofă de lână albastră.

— Îţi place? Jan mi-a spus că ţi-ai fi dorit-o. Ţi-ai putea face o rochie drăguţă. Mai bună decât cea pe care o ai acum.

Cain se apropie de ea şi îi mângâie umerii.

— E frumoasă. Mulţumesc.

Împacheta la loc stofa, întrebându-se ce surprize îi mai rezerva viitorul. Nu-i spusese nimic lui Cain, dar metisul acela încă o preocupa, făcând-o să se teamă, deşi avea toate motivele să creadă că acesta plecase definitiv. Dar când închidea ochii, părea să-l revadă, cu acea privire

rea, ca a unchiului ei, amintindu-i permanent că putea să piardă tot ce îi mai rămăsese pe lumea aceasta.

— Avem un drum lung până la cabană, spuse Cain trezind-o din gândurile ei negre.

— Ce cabană e aceasta.

— E un loc unde obişnuiam să mă adăpostesc pe vremea când eram în banda lui Kineson. După o tâlhărie, ne ascundeam acolo. Dacă vrei să-ţi pierzi urma, e cel mai indicat loc, iubito.

O conduse afară. Calul aştepta în faţa uşii, încărcat cu sacii plini de provizii. Deasupra, cerul nopţii era plin cu stele, ca într-o poveste.

Macaulay o ajută să încalece, apoi se urcă în spatele ei.

— Ia-ţi adio de la Noble, Christal, spuse el, dând pinteni bătrânului Appaloosa, care o porni legănat spre est. Dacă ar fi după mine, n-o să-l mai revezi niciodată. La primăvară vom porni spre Washington.

Christal privi preeria acoperită cu zăpadă ce părea albastră în lumina lunii şi se gândi la unchiul ei. Oare unde era acum? Era tot pe urmele ei sau se afla în vreun colţ de lume? Nu ştia. Acesta rămânea coşmarul ei.

— Eşti atât de sigur de tine, Macaulay, dar nu ştii ce ne poate aştepta în viitor.

— Singurul lucru care ne aşteaptă e acesta.

Cain îi întoarse capul şi o sărută; un sărut lung, ce o făcea să uite de toate, în afară de nevoia

de el, de îmbrăţişarea lui protectoare. Christal se întoarse spre el şi îl prinse în braţe, sărutându-l ca într-o uitare de sine, până când fu rândul lui Cain să o oprească şi să ţină strâns hăţurile, având grijă să ţină drumul spre est, spre munţii care se zăreau la orizont, ca un lanţ albastru.

*

În zori ajunseră la cabană. Cabana din bârne se afla într-o vale, care primăvara era probabil acoperită cu iarbă înaltă, dar acum totul era acoperit de zăpadă, străjuită de stânci pietroase.

La început, Christal se întrebă cum se vor descurca într-o cabană cu o singură încăpere, fără ferestre şi lipsită de orice confort. Dar după ce Macaulay făcu focul în şemineu, interiorul i se păru mai acceptabil. Lumina soarelui pătrundea în cabană prin uşa deschisă. Cain priponise calul în faţa cabanei. Soarele apăruse de după piscul War Bonnet, iar de cealaltă parte a văii, vârful Pingora apărea scăldat într-o lumină trandafirie, într-un tablou pe care niciun pictor nu ar fi reuşit să-l redea cu fidelitate. Sub granitul albastru se întindea un lac, pe care Cain îl numise Lacul Singuratic, iar Christal înţelesese de ce. Valea era înconjurată din trei părţi de versanţii muntoşi, care păreau să ajungă cu piscurile lor semeţe, până în cer. Era un loc ascuns, mai izolat decât Falling Water. Probabil nici indienii nu se

aventurau pe aici decât o dată la o sută de ani.

Cain intră în cabană, blocând temporar lumina.

— Putem rămâne aici pentru totdeauna, întrebă ea încet.

Cain lăsă sacii grei lângă masă şi o privi blând:

— Mie îmi convine ideea.

— Ţi-e foame?

— Ar fi mai nimerit să întrebi: ştii să găteşti? Îmi amintesc şi acum mâncarea aceea de la Falling Water.

Christal zâmbi şi se îndreptă spre sacii cu provizii.

Cain închise uşa, aducând parcă noaptea în cabana lipsită de ferestre, lăsând doar focul să dea lumină.

Era doar ei, singuri. Adam şi Eva într-un paradis de zăpadă. Pentru prima dată ea nu trebuia să se teamă de lumea din afară; aici nu exista o astfel de lume, ci numai focul, întunericul şi el.

Cain îi mângâie părul lăsat pe spate. Nu o lăsase să şi-l prindă înainte de plecare. Spunea că îi place mai mult să o vadă aşa, iar ea nu se împotrivise.

Se aplecă şi o sărută. Apoi îi sărută părul. O prinse în braţe şi o strânse la pieptul lui.

— Mă iubeşti, Christal, şopti el. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Ţi-aş putea spune că nu te iubesc.

— Dar mă iubeşti.

Christal întoarse capul, neputând să-l contrazică.

— Hai. Vino în pat.

O cuprinse un tremur uşor şi îşi strânse braţele în jurul ei. Deşi făcuse dragoste cu bărbatul acesta, încă mai era ceva ce o făcea încă să şovăie. Ceva nu era în regulă. Oricât de mult o sălbăticise vestul, nevoia unei căsătorii rămăsese înrădăcinată în ea.

Simţind ezitarea ei, Cain îi şopti la ureche.

— Ştiu că suntem diferiţi, Christal. Văd asta de câte ori vorbeşti, de câte ori ridici bărbia cu aroganţă. Ştiu că vii din lumea bună şi, probabil, bogată; se vede şi din fotografia cu tine şi cu sora ta, din manierele tale. Dar din anumite motive, pe care poate nu le voi afla niciodată, toată acea bunăstare s-a dus. Iar moralitatea ta de fată bogată n-o s-o aducă înapoi.

— Tu ai crescut fără nicio educaţie? Atunci nu mă mir că Georgia a pierdut războiul.

Se întoarse, ascunzându-şi remuşcările din privire. Când oare avea de gând să înceteze să-l mai tachineze în legătură cu războiul, de câte ori se certau? îi era ciudă pe ea însăşi că nu reuşea să se stăpânească dar el o stârnea întotdeauna şi o dezarma cu argumentele lui, încât ei nu îi mai rămânea decât să recurgă la tactica aceasta laşă.

— Probabil mă crezi vreun amărât de

sărăntoc sudist, dar în niciun caz nu sunt un fugar.

Cain nu se chinui să-şi ascundă amărăciunea din voce. Christal îi primi cuvintele ca pe un cuţit în inimă. Dar acum amândoi erau chit.

Cain îi mângâie obrazul. O luă în braţe, iar ea se lipi de el, tăcută.

— Nu suntem aici ca să ne mai gândim la aşa ceva, spuse el încet.

— Asta era! Cum am putea să nu ne mai gândim la aşa ceva? Să ajungem să ne batem pentru asta?

Cain râse.

— Părinţii mei se băteau al naibii de mult. De fapt, nu-mi amintesc vreo zi în care să nu se păruiască, într-o zi mama i-a ars tatii una în cap cu o tigaie, de nu s-a mai trezit două zile.

Christal îl privi îngrozită. Nici în cele mai cumplite închipuiri nu şi-ar fi putut imagina proprii părinţi făcând aşa ceva.

Cain zâmbi strâmb.

— Ştiu că diferă puţin de viaţa pe care ai dus-o, dar ascultă mai departe: când se împăcau, ne trimiteau de acasă pe mine şi pe fraţii mei. Câteodată o zi întreagă. Pot numai să-mi imaginez ce făceau ore în şir în dormitorul lor. Parcă le aud şi acum râsetele şi şoaptele.

Cain îi prinse faţa în palmele lui calde.

— Ştii, cred că mama a simţit că tata s-a dus. Şi a vrut să-l urmeze şi ea.

Tristeţea din vocea lui o mişcă. O făcuse să se gândească la părinţii ei. Şi ei muriseră împreună, tot aşa cum trăiseră atâţia ani.

Cain o prinse de mână să o ducă spre pat, dar ea se opri.

— De ce te-ai oprit? Nu îţi place? Aş vrea să-ţi placă.

— Ştii doar că îmi place. Îmi place chiar prea mult. Dar abia reuşesc să-ţi fac faţă.

— Reuşeşti. Şi ai reuşit. Şi vei reuşi.

Christal îl privi în ochi. În unele privinţe putea fi considerat un băiat simplu din Georgia, dar bărbatul care se afla acum în faţa ei fusese şcolit şi înăsprit în cele mai sângeroase lupte. Cain ştia ce vrea. Nu-şi pierdea timpul fără rost. Iar gândul acesta o intrigă şi o înspăimântă.

Simţi îmbrăţişarea lui caldă şi se gândi cu groază că ar putea să-l piardă, că iubirea lui pentru ea atârna de un fir de păr, care oricând se putea rupe.

— Salteaua e murdară, zise Christal în timp ce buzele lui fierbinţi îi sărutau gâtul.

Salteaua era într-adevăr murdară, iar pe pat nu erau nici cearşafuri, nici pături. Cain îşi scoase mantaua şi o întinse pe pat. Apoi, fără să-i dea drumul din braţe, o aşeză pe Christal în culcuşul cald. Făcură dragoste încet, cu gândul că nimic rău din lumea de afară nu-i va atinge. Iar după aceea, în braţele lui ocrotitoare, Christal închise ochii şi începu să viseze…

*

Cain era iubitul ei. Dar nu mai era nici tâlhar, nici şerif, în visul ei era un gentleman, care venea în vizită la familia Van Alen, la reşedinţa lor din Piaţa Washington. Purta costum negru şi cravată. Mama ei nu îl plăcea prea mult.

— Pare un sălbatic, îi spuse mama ei, când îl văzu pe Cain.

Iar Christal fu de acord cu ea. Cu toate acestea, îl invită înăuntru, gândindu-se că îl prinde bine culoarea neagră, evidenţiindu-i culoarea metalică a ochilor.

Cain bău împreună cu tatăl ei în bibliotecă, în timp ce ea şi mama ei stăteau de vorbă în salon. Nici măcar o dată, în timpul visului ei, nu i se păru nimic neobişnuit, în realitate, ea nu avusese niciun iubit care s-o viziteze, de altfel era şi prea tânără. Însă nu îi era greu să-şi imagineze cum ar fi decurs o astfel de vizită.

Tatălui ei îi plăcea Cain. Râsul lui, care răzbătea prin uşa de fag, o încuraja.

— Voi avea fii de la el, mamă, iar ei vor fi puternici, sălbătici şi frumoşi ca el? spuse în vis.

— Noi întotdeauna ne-am dorit să avem şi fii. Da, draga mea Christal, vei putea avea fii de la Macaulay.

Mama ei îi strânse uşor mâna, zâmbindu-i cald. Apoi se întoarse la broderia ei.

— Dar oare mă va iubi aşa cum te iubeşte tata pe tine?

Christal aproape îşi auzea propria tristeţe din voce.

— Desigur, altfel nu am permite să vă căsătoriţi. Nu fi prostuţă, copila mea.

Christal continuă să brodeze, o ocupaţie la care nu avusese niciodată talent. Alana era o artistă a broderiilor, nu ea.

Dar deodată, se auzi vocea furioasă a tatălui ei.

— Nu poţi face una ca asta acestui bărbat. Este viitorul soţ al fiicei mele.

Mama să se ridică din fotoliul de lângă şemineu şi deschise uşa spre bibliotecă. Ţipătul ei o făcuse pe Christal să sară în picioare. Simţind parcă ce avea să vadă, se apropie şovăitor de uşă.

Sosise Didier.

Biblioteca era înecată în întuneric. Doar flăcările şemineului luminau silueta unchiului. Baldwin Didier era un bărbat chipeş, cu un aer aristocratic, dat de barba scurtă, şi ochii săi albaştri şi reci, ce aduceau mult cu ai lui Cain. Dar în ochii lui Didier nu ghiceai un suflet care tânjea după căldură şi iubire, cum văzuse uneori în ochii lui Cain.

Se întoarse, încercând să-l găsească pe tatăl ei, să găsească un ajutor, dar tatăl ei dispăruse în întuneric, împreună cu mama sa.

Umbrele se risipiră şi văzu ceea ce o făcuse

pe mama ei să ţipe.

Macaulay era legat, avea un şireang în jurul gâtului, iar Didier se pregătea să-i tragă scaunul de sub picioare.

— Ai fost o fetiţă rea, Christal… Acum trebuie să-ţi primeşti pedeapsa, spuse Didier, cu ochii săi albaştri ca nişte pumnale.

— Cum am fost rea? se sufocă Christal, privind la Cain, care stătea nemişcat, în picioare, pe scaun.

— Poate dacă ai fi fost un copil bun, nu ţi-aş fi ucis părinţii. Poate, dacă veneai mai repede în dormitor, mai fi putut opri şi astfel ţi-ai fi salvat mama şi tatăl. Ce ai de spus în apărarea ta, domnişoară?

— De unde era să ştiu că vrei să-i ucizi? M-am trezit, am auzit un zgomot şi am venit spre dormitorul lor. Aş fi vrut să-i salvez, i-am iubit atât de mult. Te implor, nu mi-l lua şi pe Macaulay. Te implor. El e tot ce mi-a mai rămas.

— Ce-mi pasă mie?

Didier puse vârful pantofului său lustruit pe marginea scaunului, pregătindu-se să-l împingă.

— Ai fost fetiţă rea, Christal Van Alen. Ai fi putut să-ţi salvezi părinţii, dar n-ai făcut-o. N-ai venit la timp. Nu meriţi acest bărbat. Aşa că ţi-l voi lua.

— Nu! Te implor! Te implor!

Didier împinse scaunul. Christal ţipă…

— Christal… Christal…

Vocea aceasta îi potoli ţipătul, transformându-l într-un plâns potolit.

— Nu mi-l lua. Te implor!

— E doar un coşmar. Linişteşte-te!

Christal deschise ochii şi se ridică din mantaua groasă, agăţându-se de Macaulay de parcă ar fi fost tâlharul de odinioară pe care şerifii trebuiau să îl ridice în lanţuri.

— Nu-l lăsa să te ia! Îmi pare atât de răul Oh, Doamne, dacă aş fi ajuns mai repede!

Avea faţa udă de lacrimi.

— Ai avut un coşmar. Asta a fost tot, iubito. N-o să ţi se întâmple nimic rău. Îţi jur.

Macaulay îi dădu la o parte părul de pe fruntea transpirată.

— Vezi. Eşti aici cu mine. Eşti în siguranţă. N-o să mi te ia nimeni.

— Fă dragoste cu mine, şopti ea, cu faţa îngropată în pieptul lui.

— Te temi de ceva.

— Fă dragoste cu mine, repetă ea, atrăgându-l în braţe, ca şi cum nu-i venea să creadă că era acolo, în viaţă.

— Povesteşte-mi ce ai visat…

Cain nu reuşi să termine. Ea se ridică în genunchi şi îl sărută, cerându-i să facă ceea ce îl rugase. Fecioara sfioasă se transformase într-o femeie dornică de dragoste. Voia să uite. Ar fi făcut orice ca să uite.

Macaulay încerca să se abţină sub

mângâierile ei, temându-se să nu profite de starea în care se afla Christal. Dar şi gentlemanul din el îşi avea limitele sale. Cu fiecare sărutare a ei, hotărârea lui fermă începu să se clatine. Până când gentlemanul dispăru şi în locul său reveni tâlharul rebel pe care ea îl ştia atât de bine, cu dorinţele lui pătimaşe.

Christal simţi cum el îi înapoiază sărutările, cum braţele sale devin oţel, strângând-o cu furie, cum buzele lui o devoră, cum limba lui încearcă să îi afle gustul. Rămase aproape fără respiraţie, când Cain se desprinse pentru o clipă.

— Spune-mi ce te înspăimântă aşa de tare.

Mâinile ei îl căutară tremurătoare. Voia să-l simtă deasupra ei, să-l primească şi să-l simtă pulsând în ea.

— Îţi voi spune după ce facem dragoste. Cain îi prinse mâinile, încercând s-o liniştească, deşi privirea lui nu se putea desprinde de sânii ei.

— Spune-mi acum, Christal. Trebuie să ştii de ce te temi.

— După, îţi voi spune.

Christal rămase cu un sentiment adânc de frustrare. Se linişti totuşi şi văzu în ochii lui că aştepta un răspuns.

— Doar atât vreau, să-mi spui. Ai încredere în mine, Christal.

— Voi avea, suspină ea. Voi avea încredere în tine. Dar acum ia-mă şi fă-mă să uit.

Cain îi răspunse cu un sărut lung şi sălbatic,

pe gură, pe ochi, pe gât, pe sâni, ca şi cum ar fi putut astfel să îi alunge orice teamă.

— Ia-mă, şopti ea, dorindu-l mai mult ca oricând.

Cain se opri o clipă, respirând greu şi rosti apăsat, ca un jurământ:

— De acum înainte, nu mai există niciun bărbat în viaţa ta, decât eu, niciun loc, decât acesta, niciun trecut decât cel pe care începem să îl facem împreună.

— Te iubesc, Macaulay. Orice s-ar întâmpla, te iubesc. Te iubesc, răspunse Christal, în timp ce Cain o pătrunse.

Îl simţea fierbinte în ea, mişcându-se înnebunitor de lent, căutându-i privirea, cuprinzându-i buzele cu pasiune. Se lipi de trupul masculin, încordat şi îşi ridică genunchii lăsându-l să pătrundă mai adânc. Gemeau, se îmbrăţişau nemaiputând suporta dorinţa care-i topea. Erau aproape să-şi piardă cunoştinţa, nemaiînţelegând ce se întâmpla cu ei. Nu mai trăiseră aşa ceva înainte. Cain nu mai respira; credea că va muri. Ar fi vrut să rămână aşa, în umezeala ei dulce şi mângâietoare toată viaţa. Îşi continuă mişcarea, mărind ritmul. Christal îi privea muşchii încordaţi şi ochii plini de lacrimi. Îşi lăsă privirile să alunece în jos, spre trupurile lor unite, dezlipindu-se doar o clipă pentru a se uni iar, mai dur, mai adânc. Simţi că va leşina. Se agăţă de mijlocul lui cu picioarele, cerându-l în ea. Cain îi muşcă buzele

până la sânge şi Christal gemu pierdută. Lumea se răsturnă pentru amândoi. Se îmbrăţişară ţipând de plăcere.

*

Metisul luă drumul urmelor lăsate în zăpadă de bătrânul Appaloosa. Înainta fără grabă. Străbătuse totuşi o bună bucată de drum.

O găsise. Fata cu care dansase noaptea trecută era cea pe care bărbatul acela din St. Louis o voia moartă.

Moartă. Se gândi la ce avea de făcut şi ochii îi scânteiară sălbatic. Nu mai ucisese o femeie atât de frumoasă până atunci. Mai fusese femeia aceea din Laramie. Şi aceea fusese drăguţă, dar nu chiar aşa. Părul blond schimba totul. Poate pentru că el era metis, era curios să vadă cum ar fi arătat părul blond al feţei în jurul degetelor sale. Dacă ar fi putut, i-ar fi atins părul noaptea trecută, dar ştia că fata nu l-ar fi lăsat s-o atingă.

Zâmbi. Gândul că va ucide o femeie îl făcea să-şi simtă sângele trecându-i prin vene, ca vântul trecând peste iarba preeriei. De copil se gândise să ucidă femei. Trebuia să-l ucidă şi pe bărbatul acela. Avusese un noroc neaşteptat să-l găsească şi pe el. Întrebase despre fată în Camp Brown. Nimeni nu ştia ceva despre ea. Dar îşi aminteau că un alt bărbat căutase o fată, cu aceeaşi descriere, cu câteva luni în urmă. Bărbatul era Macaulay

Cain şi aflase că era acum şerif. Îi luase mai puţin de o zi ca să-l găsească în Noble. Şi mai puţin de o oră să găsească şi fata, dansând într-o cârciumă.

Ajunsese la cabană pe întuneric. Calul lui Macaulay era priponit în faţa cabanei. Înainta fără zgomot. Uşa cabanei era conturată de lumina focului dinăuntru. Ar fi vrut să se năpustească, dar nu ştia dacă uşa era încuiată. Era cabana unui om alb şi albii nu dormeau cu uşile descuiate. Mai ales dacă ţineau la scalpurile lor.

Putea să aştepte. Noaptea nu era chiar atât de rece iar între timp uşa s-ar fi putut deschide. Zăpada se mai muiase, aşa că îşi putea săpa un adăpost. Cercetă din nou conturul uşii.

Şi aşteptă.

*

— Te-ai încălzit, iubito?

— Mmm.

Christal se cuibări mai bine sub umărul lui Macaulay. Focul trosnea în şemineu, licărind vesel.

— Spune-mi ce-ai visat.

Ea se întinse. Era atât de bine să dormi lângă foc, în braţele bărbatului iubit, după ce-ai făcut dragoste. Aproape că nu voia să se gândească la altceva.

— A fost un vis despre părinţii mei. Un peţitor venise în casa părinţilor mei.

— Cine era peţitorul?

— Tu, răspunse ea, privindu-l în ochi.

Cain zâmbi strâmb.

— Şi pentru că venisem în vizită la părinţii tăi, te-ai trezit ţipând? Înţelegeam ca un tată să facă astfel, dar nu o fiică.

Christal râse.

— Nu, nu de asta. Ei erau de acord cu tine. Iar eu eram fericită.

Cain îi mângâie părul blond.

— Atunci, de ce te-a speriat? Ochii ei se întunecară. Privi spre cicatricea din jurul gâtului lui.

— Mi-ai spus că te-au spânzurat dintr-o eroare. Ai fi putut muri. E un miracol că ai supravieţuit.

— Cred că am avut un înger păzitor foarte vigilent în acea zi.

Christal îşi culcă capul pe pieptul său larg, ascultându-i bătăile inimii.

— Dacă te-ar fi ucis, nu te mai întâlneam niciodată…

Se opri, stăpânindu-şi emoţia ce o făcea să plângă.

— Am visat că te-au spânzurat.

— Voiai să mă salvezi? De asta ţipai? Veniseşi prea târziu?

— Da, şopti ea dezolată. Prea târziu pentru tot.

Cain o prinse strâns în braţe şi-i mângâie

părul ce-i ajungea până în talie.

— Christal, de ce nu mă poţi duce la părinţii tăi?

Ea închise ochii, vrând parcă să uite.

— Părinţii mei sunt morţi. Au murit într-un incendiu. Aş fi putut să-i salvez, dar am ajuns prea târziu.

Cain tăcu îndelung, continuând să-i mângâie părul. Apoi, ca şi cum ar fi vrut să o liniştească, îi şopti blând:

— Îmi place părul tău, Christal. Întotdeauna miroase a trandafiri.

— Era o bătrână care vindea trandafiri în Piaţa Washington. Tatăl meu îi cumpăra mamei unui în fiecare zi. Până când a murit.

Suspină adânc. Îi era greu să-şi amintească de acele vremuri fericite, fără coşmaruri.

— Faptul că te simţi vinovată te face să suferi, micuţo, nu-i aşa?

O lacrimă se scurse pe obrazul feţei. Apoi încă una şi încă una.

— Spune-mi mai departe.

— E… cumplit.

— Vreau să aud.

— Mi-e teamă.

— Nu te teme. Noi doi, în această cabană, vom schimba totul.

Christal îşi ridică faţa acoperită de lacrimi şi îl sărută. Pentru moment, Cain nu mai întrebă nimic iar ea tăcu. Stătea în braţele lui calde. În

curând alunecă într-un somn fără vise, dar şi fără coşmaruri.

CAPITOLUL 23

— Unde te duci? întrebă Christal, când Cain se ridică gol din pat şi trase pantalonii pe el.

Probabil era miezul nopţii, oricum nu putea să-ţi dai seama din întunericul cabanei.

— Appaloosa a simţi ceva, răspunse Cain cu gândurile în altă parte, fără să-şi mai controleze accentul de sudist.

— Ar putea fi lupi?

— Nu…

De afară se auzi Appaloosa nechezând nervos. Cain privi la uşa încuiată, încruntându-se.

— Poate e un urs. I-o fi foame după hibernare.

— Nu te duce. Am văzut odată un urs doborând un cerb şi a făcut-o cât ai clipi, spuse Christal prinzându-l de mână.

Cain se îndreptă spre puşcă fără să facă zgomot.

— Încuie uşa după ce ies. Dacă e urs, o să miroasă mâncarea şi va fi aici înainte ca eu să-l pot opri.

— Ai de gând să-l ucizi? întrebă Christal,

punându-şi pe ea o cămaşă.

— Poate. Lasă-mă să văd ce se întâmpla.

— Ai grijă. Te rog.

Ultimele ei cuvinte fură ca o rugă. Cain îşi luă vechea sa puşcă şi descuie uşa. Cu mantaua pe umeri, Christal alergă în prag, surprinsă să vadă că era din nou dimineaţă.

Appaloosa era agitat. Stătea cu urechile îndreptate înainte şi cu coada ridicată. Simţea ceva în aer. Ceva primejdios.

Cain se întoarse spre ea, cu ochii întunecaţi, ca şi cum ar fi vrut s-o prevină. Christal închise uşa cât de mult putu, astfel încât să poată vedea afară. Dacă era un urs, s-ar fi năpustit asupra uşii, până când ar fi reuşit să intre. Cain ieşise ca să o apere. Iar ea nu putea să-l lase, fără să ştie ce se petrece cu el.

Îl privi cum se îndrepta spre lac. Appaloosa păru să se liniştească văzându-l. Se supuse când Cain îl apucă de frâu şi îl duse spre cabană.

Dar deodată se auzi un zgomot. Crengile se mişcară şi trosniră deasupra unei ridicături de zăpadă. Christal îşi înăbuşi un ţipăt. Cain rămase nemişcat. Appaloosa se rotea agitat, speriat de ceea ce simţise în stânga lui.

Fără să gândească, Christal fugi din cabană spre Cain. Făcu câţiva paşi şi se opri cu picioarele goale în zăpadă, paralizată de groază.

Era un urs. Animalul apăru mormăind dintre crengi. Era slab, blana părea să-i atârne pe el, iar

ghearele lui erau neobişnuit de lungi, arătând că nu vânase de săptămâni întregi, probabil de când căzuse zăpada şi dăduse îngheţul în valea aceea.

Appaloosa nechează ascuţit şi Cain prinse cu braţul capul calului. Dacă nu vedea, n-ar mai fi fost atât de speriat.

— Cain, Cain, şopti Christal, surprinsă că el o aude de la distanţă.

— Ţi-am spus să stai în cabana aia afurisită! Vocea lui Cain era calmă, reţinută, nu arăta niciun pic de teamă.

Ursul se opri pe ridicătura de zăpadă şi privi drept la Cain.

— Să-i atrag atenţia încoace, Cain? întrebă ea încet şi tremurat.

— Nu, la naiba!

Appaloosa îşi smuci capul. Cain îşi folosi toate puterile să-l ţină în jos.

— Aş… dar cuvintele i se opriră lui Christal în gât.

Ursul se ridicase pe picioarele din spate. Avea vreo doi metri şi jumătate. Ridicat în două picioare arăta înspăimântător de uman. Cain se lupta cu calul, încercând din răsputeri să-l împiedice să dea cu ochii de urs.

— Intră în cabană, Christal. Vocea lui era calmă şi blândă.

— Nu privi în ochii lui, nu face niciun zgomot. Asta l-ar irita.

Christal crezu că Macaulay a înnebunit.

— Împuşcă-l, şopti ea, stăpânindu-se să nu strige.

— Întoarce-te, micuţo, şi intră în cabană. Du-te! Cain ţinea strâns capul lui Appaloosa şi privea spre ea.

Christal aruncă o privire spre ursul cât un turn şi îşi înghiţi ţipătul.

— O să te atace. Nu pot să te las…

— Mă miroase, atâta tot. Dacă avea de gând să mă atace, o făcea până acum. Şi-ar fi arătat colţii. Vrea doar să ştie ce e cu noi, aşa că intră în odată în afurisita aia de cabană. Fă ce-ţi spun.

Christal se dădu înapoi încet, fără să-şi întoarcă faţa dinspre Cain. Dintr-odată văzu că într-adevăr ursul încerca să simtă mirosul lui Cain. Ridicase botul şi adulmeca în aer. Appaloosa nechează scurt. Cain încercă să-i înăbuşe nechezatul la pieptul lui.

Christal ajunse în prag când ursul se lăsă în sfârşit în cele patru labe. Era prea departe ca să-i citească ceva în ochi, dar faţa sa trăda o nespusă silă, ca şi cum ar fi simţit în aer un miros care nu-i era deloc pe plac. Ursul se întoarse, luând-o uşurel spre cealaltă parte a lacului. Christal, Cain şi Appaloosa aşteptară nemişcaţi, în timp ce ursul o luă în sus spre versantul Warrior.

Christal intră în cabană răsuflând uşurată. Cain rămase încă lângă lac până când ursul se îndepărta suficient, astfel încât calul să nu-i atragă atenţia. Aproape că râse liniştită când auzi de

afară nechezatul potolit al lui Appaloosa.

Apoi simţi ceva greu căzând dinspre acoperişul cabanei şi prăvălindu-se peste ea. Căzu la podea cu respiraţia tăiată. Îi trebuiră câteva clipe să se dezmeticească şi atunci văzu ce căzuse peste ea. Era metisul.

Lup Alb întinse mâna şi încuie uşa. Christal lăsă mantaua lui Cain în mijlocul podelei şi fugi într-un colţ.

— Ce… ce cauţi aici? întrebă îngrozită. Ce vrei?

— Încă un dans.

Metisul râse cu răutate, apropiindu-se de ea. Christal aştepta îngrozită, ştiind dinainte ce avea să audă.

— Un bărbat din St. Louis mi-a cerut să te găsesc. Mi-a plătit în aur.

Metisul îngenunche lângă ea şi îi atinse părul, ca şi cum aşteptase multă vreme pentru asta.

— Unchiul meu.

Cuvintele ei abia se auziră, sufocate de groază.

— Nu ştiu ce-ţi este, dar m-a plătit ca să te ucid. Aşa că te voi ucide.

— Tu vei fi cel ucis, spuse ea, făcându-şi curaj.

Nu putea să-l lase s-o ucidă şi să-i distrugă fericirea alături de Cain.

— Bărbatul de afară te va ucide dacă-mi faci vreun rău. L-am văzut ucigând. N-o să te lase în

viaţă.

— N-a ucis nici măcar ursul.

Faţa lipsită de orice expresie a metisului o paraliza. Ursul părea mult mai uman decât el. Omul acesta nu avea alt gând decât să-şi facă treaba pentru care fusese plătit.

— Ursul a plecat singur, murmură ea. Dacă mă laşi în pace şi nu-mi faci niciun rău, Cain te va lăsa să pleci.

Christal îl privi, încercând cu disperare să găsească o urmă de înţelegere în ochii lui.

— Am aşteptat toată noaptea să se deschidă uşa cabanei. Când am văzut ursul, m-am bucurat. Nu mi-e teamă de urs. Şi nu mi-e teamă de el.

Metisul arătă cu capul spre uşă.

Ghemuită într-un colţ, Christal îl privi cu atenţie. Uitase cât de înalt era. Cât de puternic. Era cât un urs, numai că avea o răutate în privire pe care nici măcar ursul nu o avea.

— Ursul a plecat. Trebuie să pleci şi tu. Salvează-ţi pielea, şopti ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Christal! Deschide uşa! De ce ai încuiat? se auzi Cain strigând de afară.

— Ajutor…

Strigătul el fu înăbuşit de palma murdară a metisului. Lup Alb aştepta, cu privirea pierdută încă în părul ei blond.

— La naiba, deschide uşa, Christal!

Christal îl auzi pe Cain înfuriindu-se, simţind

în acelaşi timp îngrijorarea din vocea lui.

Metisul duse un deget la buze.

Christal îl urmărea cu privirea, în timp ce acesta continua să se holbeze la părul ei. Ajunsese la capătul drumului. Unchiul ei o urmărise şi câştigase. Metisul urma să o ucidă, iar când Cain ar fi intrat pe uşă, metisul l-ar fi ucis şi pe el.

— Nu face asta, şopti ea, ochii ei implorând milă.

Metisul zâmbi, arătându-şi dinţii galbeni.

— Ce şansă aş avea? Crezi că m-ar lăsa să te iau cu mine?

Neajutorată, se gândi de câte ori o apărase Cain. Nu merita să-l lase să moară pentru ea acum. Pentru tot ce făcuse, îi datora viaţa. Dacă ei îi sosise sfârşitul, aşa să fie, dar trebuia să lupte pentru el.

Îi înşfacă pistolul din mână şi sări în picioare, iute ca o pisică sălbatică. Metisul rămase descumpănit. Nu se aşteptase la o astfel de reacţie. Christal era cu ochii pe el, dar Lup Alb o lovi, trântind-o de perete. Îşi luă înapoi pistolul, privind-o cum stătea căzută în colţ, învinsă.

Atunci, Christal îşi dădu seama că nu-l mai auzise pe Cain strigând. Era o linişte neobişnuită. Prevestind furtuna.

Metisul o prinse de mână şi o ridică de la podea. Îşi trecu degetele murdare prin părul ei. Christal privi în jur, căutând vreo armă, dar nu găsi nimic.

— Îţi voi lua părul cu mine.

Ideea asta stranie o cutremură.

— Părul meu n-o să fie o companie prea plăcută, îşi stăpâni panica din voce.

— Nu ţi-ar place să iei tot... să ai o femeie întreagă alături de tine? Aş... aş putea găti pentru tine...

Îşi frământă mintea, încercând să găsească ceva mai ispititor pentru el.

— Te-aş putea încălzi noaptea. Ştii... am mai fugit cu nişte tâlhari înainte. De ce n-aş putea fugi şi cu tine.

Metisul o privi. Nu era sigură, dar i se păru că în sfârşit zărise o scânteiere de sentiment omenesc în ochii săi animalici.

— Mă minţi. N-ai sta cu mine să ai grija mea. Ai fugi când ţi s-ar ivi prima ocazie. Apoi n-aş mai rămâne cu nimic.

Christal rămase năucită. Nu se aşteptase la o astfel de reacţie.

— Nu, nu... aş sta cu tine. Ţi-aş datora asta în schimbul vieţii iubitului meu.

— Când vom ieşi din cabană, iubitul tău va încerca să mă ucidă. Atunci îl voi ucide eu. N-o să-i salvez viaţa.

Christal închise ochii, încercând să-şi stăpânească slăbiciunea.

— Descuie uşa. Lasă-mă să vorbesc cu el. Îi voi spune că vreau să plec cu tine. Că te-am cunoscut la cârciuma lui Faulty.

Lup Alb o privi câteva clipe, apoi îi puse pistolul la tâmplă:

— Deschide uşa.

Christal se îndreptă spre uşă şi o deschise, cu inima strânsă de spaimă.

Metisul ieşi cu ea, cu ţeava pistolului lipită de tâmpla ei.

— O iau cu mine! strigă metisul în valea sălbatică. Se întoarseră în cerc, privind de jur împrejur. Cain nu se zărea nicăieri. Era o linişte care dădea fiori. Metisul o lovi cu pistolul în tâmplă.

— Strigă-l!

— Cain! strigă ea.

Metisul o lovi din nou în tâmplă. Aproape îi dădură lacrimile de durere.

— Las-o să plece!

Vocea se auzi de pe marginea unei stânci ce se înălţa deasupra lor. Privi în sus şi îl văzu pe Cain, cu puşca îndreptată spre metis.

— Spune-i, îi ordonă metisul.

— Plec cu el, Cain.

Lacrimile o luaseră în jos, pe obraji, dar de data aceasta nu mai era sigură că din cauza durerii din tâmplă.

— Trebuie. A venit să mă ia.

— Dă-i drumul sau te împuşc, strigă Cain aspru la metis.

Metisul începu să râdă. O trase pe Christal în faţa lui strângând-o lângă el cu braţul trecut pe

sub bărbia ei.

— Mă împuşti pe mine, o împuşti şi pe ea.

O lovi din nou în tâmplă cu ţeava pistolului. Christal tresări vizibil.

Atunci se auzi împuşcătura.

Braţul metisului căzu ca al unei marionete. Christal se întoarse şi îl văzu prăbuşit în zăpadă. Nu se vedea nici urmă de sânge. Doar o gaură neagră în frunte, unde intrase glonţul.

Cain sări jos de pe stâncă. Încă speriată privi spre Cain, care se aplecase deasupra cadavrului.

— E indian, nu-i aşa? întrebă ea.

Cain se întoarse încruntat.

— Are mocasini de Cherokee, dar nu este Cherokee.

— De unde ştii?

— Pentru că îl cunosc. E un vânător de recompense. Orice şerif din ţinut îl ştie.

Christal îngheţă. Adevărul urma să iasă la iveală. Şi în cele mai rele circumstanţe.

Cain scoase o bucată de hârtie ce se zărea pe sub vesta metisului.

— Nu te uita la hârtia aceea!

Nu îşi putu ascunde panica din voce. Încercă cu disperare să găsească o modalitate în care să-i explice.

— Ştii ce conţine hârtia?

Christal dădu din cap, fără să-l privească.

— Deci a venit aici pentru tine.

Din nou, era o concluzie, nu o întrebare.

— Unchiul meu l-a trimis. Mi-a spus-o el.

Întoarse faţa încercând să nu privească sfârşitul care sosise deja. Cain despături încet hârtia. În timp ce o citea, faţa lui devenea palidă şi aspră, ca şi cum în sufletul lui se dădea o luptă chinuitoare.

Nu mai avea multe să-i spună. Acum ştia totul, mai puţin despre Didier; şi despre asta trebuia ea să-i vorbească, dar fără niciun alt argument în afara caracterului ei şi a rugăminţilor. Şi nu ştia dacă va reuşi.

— E adevărat?

Cuvintele lui erau sugrumate. Netezi afişul cu mâna. Christal privi spre hârtia care o condamna, cu desenul chipului ei şi al conturului cicatricei din palmă. O acuza de crimă.

— E adevărat? Ai stat într-un ospiciu trei ani?

— Da, răspunse ea încet, fără să-l poată privi.

— Un ospiciu pentru criminali nebuni?

— Da.

Tăcerea se aşternu ca un coşmar.

— Ai… fost tratată bine acolo?

— Familia mea avea foarte multe relaţii. Am fost tratată cât se poate de bine.

În cele din urmă izbucni.

— N-am făcut-o eu, Cain. Nu. Unchiul meu m-a învinuit pentru crimele lui şi am fost condamnată pe nedrept.

Christal găsi curajul să-l privească. Cain analiza hârtia tăcut, ca şi cum ceva anume ar fi

putut să-i explice ce se întâmplase cu părinţii ei, mai bine decât ar fi reuşit ea să îl lămurească.

— Te rog, crede-mă. Trebuie să mă crezi.

Cain privea afişul, ca şi cum nu şi-ar fi putut lua ochii de la el.

— Asta explică atât de multe… comportamentul tău ciudat de la Falling Water… teama ta de lege… coşmarul tău… vinovăţia ta…

— N-am făcut-o eu. Oh Doamne, trebuie să înţelegi că mi-am iubit părinţii. Unchiul meu i-a ucis. Te rog, te rog crede-mă. Nu sunt nebună.

Îşi înăbuşi un suspin dureros.

— E în ordine, Christal. Dacă-mi spui că nu i-ai ucis tu, te cred.

Vocea lui se stinse într-o şoaptă dureroasă.

— Te iubesc. Trebuie să te cred. Te voi crede.

— Dar nici măcar nu te uiţi la mine.

— Dă-mi o dovadă a nevinovăţiei tale. E tot ce îmi doresc.

— Sunt nevinovată. Altfel de ce l-ar fi trimis unchiul meu pe acest om până aici ca să mă ucidă?

— E un vânător de recompense. Din câte îl ştiu, ar fi venit până aici doar ca să obţină recompensa pentru prinderea ta.

Cain păru să se sforţeze să-i întâlnească privirea, dar ochii săi rămaseră plecaţi.

— Spune-mi mai multe despre ospiciu… de ce te-au dus acolo?

— A fost un compromis, în locul închisorii.

Unchiul meu i-a făcut pe toţi să creadă că mă ajută. Cicatricea din palmă dovedeşte că am fost în camera părinţilor mei când au murit. Din cauza traumei, a groazei de a-i vedea morţi, nu mi-am mai amintit nimic din acea noapte până acum patru ani. Atunci mi-am amintit că Didier a fost cel care i-a ucis… şi m-a încuiat în camera care era cuprinsă de flăcări, ca să scape şi de mine…

— Trebuie să fi rămas vreo dovadă…

— Dacă ar fi fost vreo dovadă, s-ar fi făcut dreptate, iar eu n-aş mai fi fost o fugară. Nu e altă dovadă, decât cuvântul meu.

Christal îşi ţinu ochii plecaţi, ascunzându-şi durerea.

— Ştiu ce gândeşti. Crezi că într-adevăr aş putea fi nebună. Amintirile mele despre ceea ce s-a întâmplat n-ar fi altceva decât un vis pe care l-am avut într-o noapte, absolvindu-mă de vină şi acuzându-l pe unchiul meu.

Lacrimile îi brăzdau tăcute obrazul.

— Nu ştiu ce altceva ţi-aş putea spune. Am crezut atât de mult că sunt nevinovată încât am strâns bani în toţi aceşti ani ca să angajez un detectiv care să-l găsească pe unchiul meu şi să dovedească faptul că sunt nevinovată. Dar poate sunt într-adevăr nebună. Poate memoria m-a înşelat, iar eu nu am putut accepta… ceea ce făcusem.

— Nu! Cain îşi trecu degetele nervos prin păr. N-ai comis această crimă!

Mototoli hârtia şi o aruncă în zăpadă.

— Te cred, iar de acum înainte nu vor mai fi alte discuţii de acest fel.

— Dacă mă crezi, lasă-mă să văd asta în ochii tăi, zise ea cu vocea plină de mâhnire.

Cain nu o privi.

Răspunse încet, cu vocea coborâtă şi guturală, ca a unui animal rănit.

— Am trecut printr-un iad în timpul războiului, crezând în bine şi în rău. Iar la sfârşit, totul se răsturnase. Nu mai pot lăsa să se mai răstoarne totul încă o dată. Trebuie să dovedim că eşti nevinovată.

— Şi dacă nu vei reuşi?

Cain o privi cu ochii tulburi.

— Decizia de a porni la război este simplă. Nu şi rezultatul. Dar ca să putem avea un viitor, trebuie să te întorci la New York şi să respingi acuzaţiile. Vom găsi o cale să-ţi dovedeşti nevinovăţia. Îl vom găsi pe unchiul tău.

În sfârşit, o luă în braţe:

— Vrei să te întorci la New York cu mine?

— Da, şopti ea cu inima grea.

Nu era nicio cale să-şi dovedească nevinovăţia decât dacă obţinea mărturisirea lui Didier, ceea ce era foarte greu, dacă nu imposibil. Va fi închisă pentru tot restul zilelor la ospiciul Park View sau, dacă judecătorii hotărau să fie pedepsită pentru evadarea ei, putea fi spânzurată. Oricum, nenorocirea se produsese. Îl pierduse pe

Cain. El nu avea cum să-i demonstreze nevinovăţia… şi până când nu dovedea că e nevinovată, Cain nu mai era al ei.

— Aş fi vrut să fii un tâlhar, Cain, mă înţelegi? spuse ea trist. Aş fi vrut să fii cu adevărat un bandit al lui Kineson şi să fi fugit împreună în noaptea aceea, când te rugasem să scăpăm de la Falling Water.

— Dacă n-ai comis crimele acestea, Christal, vom găsi o cale să îţi dovedim nevinovăţia.

— Atunci, să ne întoarcem la Noble. Vei putea telegrafia la New York şi vor trimite un şerif care să mă ia.

— Te voi duce eu acolo.

— Nu. Nu veni cu mine. Nu poţi face nimic acolo. N-aş putea suporta să mă vezi închisă…

Îşi pierdu pentru o clipă puterea de a mai vorbi.

— Dacă voi fi eliberată, mă voi întoarce la tine. Dacă nu…

Nu mai termină fraza. Nu avea niciun rost. Nu se va mai întoarce. Sora ei, Alana, încercase atâţia ani să o elibereze. Era un efort inutil să reia lupta, dar o va face, de dragul lui. Chiar dacă, de data aceasta, ar fi putut ajunge cu adevărat să-şi piardă minţile.

— Am pe cineva în Noble care ne va duce la New York. Poţi să zici ce vrei, voi merge cu tine în faţa judecăţii, ia-ţi lucrurile. Trebuie să ne întoarcem în oraş. Nu are rost să mai rămânem

aici.

Christal dădu din cap. Cain înşeuă calul, în timp ce ea se îmbrăcă pentru plecare. Ieşi din cabană cu pachetul cu stofa de lână strâns la piept. Cain o privi nedumerit, ca şi cum s-ar fi întrebat de ce îi mai păsa acum de stofa aceea.

— Îmi voi face o rochie în timp ce îi voi aştepta să mă ia, fu singurul răspuns pe care îl oferi Christal.

Cain o ajută să urce pe cal. O luară pe acelaşi drum, lăsând în spate cabana de bârne şi lanţul albastru al munţilor. Gândurile ei erau însă în altă parte. Se gândea la rochia pe care şi-o va face din stofa albastră. Dacă îşi va putea dovedi nevinovăţia, ar fi vrut ca aceea să fie rochia ei de nuntă. Dacă nu reuşea, fie că era spânzurată, fie că rămânea pentru restul zilelor închisă în ospiciu, măcar rochia ar fi rămas în urma ei.

Se strânse lângă Macaulay. Poate mai avea, totuşi, o speranţă.

CAPITOLUL 24

Domnul care sosi în Noble cu Overland Express deveni subiect de discuţie pentru toată lumea. Nu era niciun secret că o căuta pe Christal. Veni la cârciuma lui Faulty cu ţinuta sa demnă şi cu manierele lui care nu se potriveau deloc cu

atmosfera saloon-ului şi întrebă de o fată blondă cu o cicatrice, care semăna cu un trandafir, în palmă.

Christal şi Cain se întorseseră de la cabană de două săptămâni. Un viscol puternic întârziase telegraful care, în cele din urmă, fu trimis din Fort Washakie. Jericho plecase cu mesajul, iar acum era aşteptat să se întoarcă în orice moment, urmat de un şerif.

Apariţia străinului distrase pentru un moment atenţia locuitorilor de la faptul că Christal fusese ţinută în închisoarea oraşului în aşteptarea şerifilor care urmau să vină să o ridice. Unii presupuneau că era urmărită în altă parte şi că şeriful de acolo îi descoperise crimele, în timp ce alţii credeau că fata făcuse ceva necurat la cabana din munţi a şerifului Cain. Toată lumea ştia că şeriful e îndrăgostit de ea. Ceva îi tulburase minţile. Era tot timpul abătut, iar luminile ardeau în închisoare până târziu, în noapte.

Faulty mirosi imediat că străinul nu era unul din şerifii aşteptaţi la Noble. În primul rând, hainele străinului erau mult prea fine pentru un şerif. În al doilea rând, şerifii nu călătoreau cu vagoanele Overland Express-ului, mai ales că Overland Express nu avea staţie în Noble.

— Se află peste drum de noi, la închisoare. O păzeşte şeriful, domnule, se grăbi Faulty să îl informeze.

Străinul dădu din cap, fără să mulţumească,

de parcă *mulţumesc* era un cuvânt total necunoscut pentru el.

*

— A venit un străin în oraş, care întreabă de Christal, şerifule. L-am văzut când intra în saloon, zise Jan Peterson din faţa fierăriei, tremurând în cămaşa lui subţire.

Cain se îndreptă, dând drumul piciorului lui Appaloosa pe care tocmai îl arăta potcovarului.

— Cine e? Cum arată?

— E un om bogat şi influent. Nu mi-aş dori să am de furcă cu unul ca el.

Cain privi strada în sus şi în jos, de parcă ar mai fi căutat să vadă dacă sosesc şi alţii. Sosise dezgheţul şi drumul era plin de noroi.

Fără să zică ceva, Cain ieşi din fierărie şi se îndreptă spre închisoare. Jan îl privi cum se îndepărtează, aproape şovăitor.

— Christal, micuţo, e cineva în oraş care te caută, spuse Cain în timp ce intra în închisoare.

Christal stătea la masă în faţa stofei albastre. Rochia era aproape gata.

— Cum arată unchiul tău?

— Este…

— Este mai scund, mai gras şi mai bătrân decât mine.

Cain se răsuci, iar Christal rămase aproape cu gura căscată la străinul care se afla în pragul

uşii. Era un bărbat înalt şi suplu. Christal nu-l mai văzuse niciodată, dar nici nu l-ar mai fi putut uita. Era scandalos de frumos, cu ochii şi părul de un negru sclipitor. Intră înăuntru cu un mers rigid, ajutându-se la fiecare pas de un baston negru de abanos.

— Ce treabă ai aici? întrebă Cain încrucişându-şi braţele şi aşezându-se în faţa lui Christal.

Neîncrederea i se citea uşor pe chip.

— O caut pe Christal Van Alen. Bărbatul se opri, ca şi cum ar fi respectat distanţa impusă de Cain. Avea un uşor accent irlandez.

— Îl cunoşti pe acest om, Christal? întrebă Cain peste umăr.

Christal dădu din cap că nu, fără să-şi poată lua ochii de la el. Era ceva care o fascina în înfăţişarea lui.

— Nu are cum să mă cunoască, pentru că nu ne-am întâlnit niciodată, răspunse străinul, dar eu o recunosc. Seamănă cu sora ei, Alana… soţia mea.

— Oh, Doamne…

Christal se aşeză pe scaun, copleşită. Aşadar străinul acesta era cumnatul ei, soţul surorii ei. Căsătoria lor se făcuse repede şi aproape în secret, iar Christal, evident, nu avusese voie să participe la nuntă. Nu-l întâlnise niciodată pe bărbatul de care se îndrăgostise sora ei, ştia doar că era irlandez, că îl chema Trevor Sheridan şi că

Alana îl iubea nespus de mult. De câte ori Alana îi vorbise despre soţul ei în scurtele ei vizite la ospiciu, Christal citise în ochii ei pasiunea pentru Trevor, bărbatul care se afla acum în faţa ei.

— Cum se simte sora mea?

Christal nu-şi putu ascunde emoţia din voce. E bine? Ce a făcut în toţi aceşti ani?

— Singurul lucru pe care l-a făcut, Christal, a fost să-ţi ducă dorul.

Bărbatul făcu un pas spre ea, dar Cain îi bloca drumul. Cei doi bărbaţi se măsurară din priviri câtva timp. Ochii lui Sheridan se aprinseră de mânie, dar treptat, păru a observa la Cain ceva ce îl făcu să se calmeze. Observă atitudinea intransigentă şi protectoare a lui Cain, apoi privi spre ea, studiindu-i fiecare detaliu al înfăţişării, de la părul despletit şi rochia ieftină şi veche, la nasul fin şi buzele pline, ca o copie fidelă a surorii ei.

Lămurit cumva în ceea ce privea relaţia lor, Sheridan dădu un pas înapoi şi se aşeză.

— Am venit să o iau pe Christal la New York.

— Întoarce-te singur la New York. Eu sunt cel care o va duce acolo.

— Lasă-mă să merg, Cain.

Christal se întoarse apoi spre Sheridan.

— Te rog, povesteşte-mi despre Alana. Ce mai face?

— Nu a putut să mă însoţească, Christal, deşi ar fi dorit nespus de mult.

Christal îl privea şi înţelegea tot mai mult

cum se îndrăgostise sora ei de un aşa bărbat. Înfăţişarea lui, accentul său irlandez, respectul cu care privea spre Cain…

— Este însărcinată. Cu cel de-al treilea copil.

Christal făcu ochii mari de uluire:

— Am nepoţi sau nepoate?

— Doi nepoţi. Ultimul sperăm să fie fetiţă. Nu voi şti până nu mă întorc acasă. Alana ar fi trebuit să nască de acum două săptămâni. Mi-a luat mult timp această călătorie.

— Cum m-ai găsit? începu Christal cu întrebările care i se succedau în minte una după alta.

— Alana şi cu mine te-am căutat. Apoi, în iarna care a trecut, am avut o discuţie cu un vechi prieten al meu, pe nume Terence Scott. Mama lui era din Galway, ca şi mine. Terence s-a îmbogăţit transportând mărfuri şi călători cu trenurile companiei sale, Overland Express. Detectivii pe care i-am angajat mi-au sugerat că ai fi putut fi în drum spre vestul îndepărtat. Îi spusesem lui Terence, încă de acum câţiva ani, să încerce şi el să ne ajute să te găsim. Iarna trecută, mi-a spus că într-un jaf asupra unuia din trenurile sale, printre călători se afla şi o fată. Ea dispăruse înainte ca el să o poată recompensa pentru daunele morale suferite. Era foarte ciudat, descrierea ei ţi se potrivea. Şi nu mi-a rămas decât să caut această fată. Dacă nu aş fi plecat în căutarea ta, sunt sigur că ar fi făcut-o soţia mea, în ciuda faptului că era

însărcinată. Alana nu a renunţat niciodată să spere că te va regăsi.

— Şi m-aţi găsit, şopti ea uimită.

Se apropie de el, vrând să atingă mâna celui ce era singura legătură cu sora ei. Dar Cain o opri doar cu o privire.

— Lasă-mă să vorbesc cu cumnatul meu. Vine de atât de departe.

— Nu!

Chipul lui Cain arăta că nu admite împotrivire.

— Dacă a fost trimis de Didier, poate are acelaşi scop pe care l-a avut şi metisul.

— Dar el e însurat cu sora mea, exclamă ea, surprinsă de suspiciunile lui.

— N-ai fost de faţă la căsătoria lor. Acest om poate minţi. Poate ţi-a spus toată povestea asta aşteptând să-i cazi în cursă. Aşteptând să te ucidă. Vrei să cred în nevinovăţia ta, mergi pe drumul meu.

Christal privi spre Sheridan, dar nu era nimic care să o facă să se îndoiască de adevărul spuselor lui. Deşi nu avea cum să-l convingă pe Cain, mai făcu o ultimă încercare.

— Cu siguranţă, domnule Sheridan, ne puteţi convinge de identitatea dumneavoastră. Probabil cunoaşteţi amănunte din copilăria Alanei şi a mea.

Christal privi cu nerăbdare spre irlandez. Sheridan zâmbi ispititor – zâmbetul care cu siguranţă o cucerise pe Alana:

— Aş putea spune multe despre copilăria voastră, dar toate acestea le-ar fi aflat şi Baldwin Didier în anii petrecuţi alături de familia voastră. Mă tem că singura mea dovadă este faptul că Alana este într-adevăr soţia mea, dar să vorbesc despre intimităţile noastre, chiar şi cu tine, Christal, nu ar fi deloc delicat din partea mea.

— Întoarce-te la New York, Sheridan, dacă într-adevăr ăsta ţi-e numele. Eu şi Christal vom ajunge curând în urma ta. Va fi un nou proces, în urma căruia Christal va fi achitată.

Sheridan zâmbi spre Cain, ceva mai destins de data aceasta.

— Cred sincer, domnule, că împreună vom reuşi să obţinem achitarea acestei fete.

Cain deveni grav. Nu părea la fel de optimist ca Sheridan.

— Vreau să văd asta cu ochii mei. Iar acum, dacă eşti cine zici că eşti, vei pleca din Noble chiar acum şi nu-ţi vei mai arăta faţa până când această fată îşi va îmbrăţişa sora. Pentru că doar atunci când sora lui Christal va recunoaşte că eşti soţul ei, te voi crede şi eu.

Sheridan încuviinţă.

— Înţeleg. Ştiu că aţi fost multă vreme alături. Terence Scott mi-a spus despre un bărbat, Cain, care a făcut parte din banda lui Kineson şi i-a salvat pe cei din tren. Am încredere în tine, domnule şi sunt sigur că o vei încredinţa pe Christal, în deplină siguranţă surorii ei, dar, te

mai rog încă o dată, lasă-mă să o iau pe Christal cu mine acum. I-am promis soţiei mele că o voi găsi. Acum, că am reuşit, nu-mi lua satisfacţia de a o duce acasă.

— Eu voi fi cel care o va conduce la Christal la Alana Van Alen. Şi nimeni altcineva.

Cei doi bărbaţi se priviră, într-o încleştare a voinţelor, în cele din urmă, Sheridan păru să se înduplece. Era ceva la Cain care îi trezea respectul. Poate era dorinţa lui Cain de a fi singurul bărbat care să-i ofere protecţie. Şi asta îl impresiona pe Sheridan.

— Un singur lucru vreau să-ţi mai spun înainte de a pleca la New York, spuse irlandezul.

— Şi care e acela?

— Numele surorii lui Christal nu mai e Alana Van Alen. Acum este Alana Sheridan.

Cain tăcu o clipă ca şi cum remarca lui Sheridan aproape îl făcu să îi dea crezare.

— Îmi voi aminti aceasta când ne vom reîntâlni.

Sheridan privi spre Christal cu ochii săi scânteietori, şi înclină uşor capul. Cu plânsul înăbuşit în suflet, ea îl privi cum iese din închisoare.

— Oh, dar era cumnatul meu! Cred că ar fi trebuit să avem încredere în el! Cain, de ce nu l-ai lăsat să-mi spună mai multe. Aş fi vrut să aflu despre Alana şi copii. Nepoţii mei, şopti ea aproape cu sfială, nevenindu-i să creadă că era

mătuşa cuiva.

— Nu am vrut să ne înşelăm. Dacă aceasta era adevărata identitate, îl vom revedea lângă sora ta, când trenul va intra în Manhattan.

Christal îl privi cu atenţie. Îi apărură riduri noi pe frunte. Nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată atât de obosit, atât de îngrijorat.

— Nu-şi face griji pentru mine, dragul meu. Nu-mi mai este teamă. Ce va fi, va fi.

Se priviră în ochi. Nu-i spusese niciodată că acest proces nu-i oferea nicio speranţă. Avea să afle şi el în curând. Până atunci, voia să mai trăiască câteva clipe fericite în braţele lui. Cain se întoarse spre uşă şi o încuie. Christal continuă să-l urmărească cu privirea, înţelegând cât de mult suferea. Cain nu putea să o apere la nesfârşit, iar gândul acesta îl chinuia.

— Nu depinde de noi, îşi rosti ea gândul cu voce tare.

— Ba da.

Cain se apropie de ea. Vocea lui era sugrumată de emoţie.

— Voi lupta până la ultima picătură de sânge ca să te văd liberă, ştii asta iubito.

— Dar este ca un război, Cain. Poţi să-l pierzi.

Cain o prinse în braţe şi o sărută cu furie, ca şi cum ar fi căutat un sprijin pentru toate frustrările lui în sărutul acela pătimaş.

— E ca un război, zise el, îngropându-şi faţa în părul ei. Dacă nu te văd liberă, atunci nu mai

există nici bine, nici rău, nici nimic…

Christal îi prinse faţa în palme şi îl sărută blând.

— Am crezut cândva că aş putea fugi de asta, aşa cum am făcut în toţi aceşti ani, dar timpul acesta a trecut, nu mai pot fugi. Iar tu, dragul meu, nu eşti omul care să fugă din faţa nimănui. Dacă nu vei câştiga altceva în acest război, îţi vei câştiga onoarea şi tocmai pentru asta te iubesc atât de mult.

— Christal… şopti el răguşit, cuprinzând-o posesiv cu braţele, de parcă i s-ar fi făcut dintr-odată teamă că ar putea-o pierde.

— Am ajuns la final, iubirea mea. New York este sfârşitul. Dar aş dori să nu vii cu mine. Să-ţi aminteşti de mine aşa cum mă ştii acum. Oh, Doamne, n-aş putea suporta să mă vezi altfel…

Christal nu mai putu să continue. Sărutările lui Cain deveniră prea sălbatice, ca şi cum şi-ar fi căutat în ele alinarea unei dureri cumplite. Îi mai şopti odată numele. Apoi îşi găsi pacea, cu obrazul ud de lacrimile ei.

CAPITOLUL 25

Şerifii întârziau. Jericho plecase de câteva zile şi încă nu dăduse niciun semn de viaţă.

Între timp, soarele primăverii topise zăpezile şi în preeria nesfârşită, iarba începea să-şi arate

firul. Din dormitorul lui Macaulay, Christal privea pe fereastră peticele de zăpadă, care deveneau din zi în zi tot mai mici, ca nişte nori albi după ploaie. Dar venirea primăverii nu o bucura. Nu îi schimba cu nimic destinul.

— Ai fost să telegrafiezi? îl întrebă pe Macaulay, întorcându-se de la fereastră. Vin şerifii?

Cain o privea dintr-un scaun, stând cu braţele încrucişate şi cu picioarele întinse, afişând o nepăsare, pe care ea ştia că el nu o simte cu adevărat.

— Vor veni ei, spuse el cu un rictus amar al gurii.

— Poate i s-a întâmplat ceva lui Jericho. Mă îngrijorează soarta lui Ivy; stă singură şi îl aşteaptă acasă.

— Voi trece pe acolo în după-amiaza aceasta.

— Ia-mă cu tine.

Christal îl privi cu un licăr de speranţă în privire. Îşi dorea atât de mult să mai călătorească prin preerie. Să mai vadă cerul larg, preeria întinsă şi să simtă vântul şi libertatea.

— N-o să te las aici. Plecăm într-o oră.

Cain privi spre pat. Rochia albastră era aşezată cu grijă pe marginea patului.

— Ai terminat rochia. De ce nu o porţi?

— O păstrez pentru o ocazie mai fericită.

Ochii lui metalici se umplură de durere şi mânie, că ai unui lup prins în capcană.

— O vei purta în curând. Îţi promit, micuţo.

Christal zâmbi, sperând să-şi ascundă tristeţea.

*

Când ajunseră la locuinţa lui Jericho o găsiră pe Ivy cu ochii plânşi. Era îngrijorată de întârziere. Deşi coliba era destul de bine îngrijită, nu era nici pe departe ca la cârciuma lui Faulty. Fără Jericho, Ivy se descurca destul de greu.

Spre seară ajunseseră în Noble, după un drum obositor prin noroi.

Fierarul le ieşi în întâmpinare. Apoi îi transmise lui Cain un mesaj scurt, care îl făcu să-şi întoarcă privirea spre închisoare. Era cinci cai priponiţi în faţa închisorii. Şerifii sosiseră.

— Vino, draga mea. E timpul.

Cain îşi petrecu braţul pe după talia lui Christal, în timp ce Ivy rămăsese privind spre caii şerifilor, fără să-şi poată ascunde îngrijorarea.

Cei doi trecură drumul, ca şi cum ar fi fost o pereche ieşită la plimbare. Alături de ea, Cain se simţea puternic şi încrezător. Dar nu avu curajul să-l privească.

*

— Dormi?

Christal îşi scutură capul şi continuă să

privească pe fereastra trenului. Călătoriseră spre sud până la Adden Town, iar acum tăiau câmpia spre est.

— N-ai dormit deloc, iubito. Trebuie să fii obosită.

Cain se răsuci pe locul său. Vagonul era plin. Două femei îşi legănau copiii în braţe; într-un colţ, Rollins şi alţi câţiva şerifi, pe care ea nu-i mai văzuse până atunci, jucau cărţi împreună cu alţi bărbaţi din vagon, învăluiţi în fum de ţigară.

Macaulay şi Christal stăteau deoparte de restul oamenilor din vagon. Vorbeau în şoaptă, privindu-se. Christal îşi lăsa capul pe pieptul lui Cain. Ceilalţi păreau să-i lase în pace, ca şi cum înţeleseseră că oricine ar fi intervenit în conversaţia lor era un intrus.

— Unde crezi că se află acum? şopti Christal privind fără ţintă spre câmpia însorită.

— Unchiul tău?

— Da.

— Nu ştiu.

— Ar putea fi oriunde. Absolut oriunde.

— Îl voi găsi. Am pus pe toţi cei care îmi datorau ceva, să îl caute. Împreună cu mine şi cu cumnatul tău, nu ne va lua prea mult să îl găsim.

Christal nu răspunse. Se strânse doar mai aproape de Cain şi închise ochii, încercând să doarmă în legănatul trenului.

*

Hotelul *Fairleigh* se umplu miercuri seara cu călătorii înstăriţi ce sosiseră cu trenul de la Pittsburg. Nu mai era nicio cameră liberă, dar când în hotel apăru un anumit domn, ca din senin se găsi un apartament disponibil pentru el, stârnind o oarecare rumoare printre persoanele aflate în hol.

Domnul acesta avea un atu pe care ceilalţi nu îl aveau. Cu o regularitate de ceasornic, apărea la hotelul *Fairleigh* în ziua de trei a fiecărei luni. Fie arşiţă sau viscol, la data fixată, era clientul hotelului. Aşa că era tratat ca un rege.

Bagajele domnului, care constau în tot felul de obiecte ciudate, umplură braţele a nu mai puţin de trei camerişti, în timp ce el se îndreptă spre bar, pentru a se delecta cu faimosul punch cu rom.

Se aşeză cât mai confortabil în faţa unei măsuţe şi se adresă unui domn de alături:

— De mult nu am mai stat într-un loc atât de elegant.

— Pe unde aţi călătorit? întrebă celălalt.

— Oh, pe aici, pe acolo şi pretutindeni. Mai mult prin ţinutul Wyoming.

Dacă domnul celălalt ar fi fost câine, fără îndoială i s-ar fi ciulit urechile.

— Wyoming aţi spus? Presupun că aţi văzut foarte multe în timpul acestor călătorii: Numele meu este Didier, Baldwin Didier, din New York.

Domnul zâmbi, întotdeauna bucuros de o

nouă cunoştinţă, care se putea transforma într-un nou client.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule. Eu sunt Henry Glassie, de la *Compania de mobilă Peterson,* din Peterson, New Jersey. Suntem aproape vecini.

— Chiar aşa, chiar aşa.

Didier îşi netezi barba scurtă şi arătă spre scaunul de la masa comerciantului:

— Permiteţi?

— Desigur. Chiar sunt bucuros să port o conversaţie cu un domn ca dumneavoastră. Dumneavoastră, cu ce vă ocupaţi, domnule Didier?

— Acum sunt în căutarea cuiva. Care s-ar putea afla chiar în Wyoming. Poate m-aţi putea ajuta. Este vorba de nepoata mea. A dispărut de aproape patru ani şi de atunci am căutat-o cu disperare.

Domnul Glassie îşi turnă de băut.

— Ce tragedie. Şi cum a ajuns ea până în Wyoming?

— A fugit.

— Cu vreun iubit?

Didier zâmbi fără să dea un răspuns precis.

Henry Glassie scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să arate că nu prea era capabil să înţeleagă impetuozitatea tinereţii, cu atât mai mult cu cât, această impetuozitate nu putea fi implicată pozitiv în comerţul cu mobilă.

— Dacă nu faceţi un efort prea mare, orice

amănunt din partea dumneavoastră poate mi-ar fi de folos.

— Aş fi bucuros să vă pot ajuta. Cum arată nepoata dumneavoastră?

Didier îşi netezi din nou barba.

— Este foarte drăguţă, blondă, de aproape douăzeci de ani. Cu ochi albaştri. Culoarea cerului.

Glassie deveni gânditor.

— Am întâlnit odată o fată care ar corespunde descrierii. Dar dacă avea ochi de culoarea cerului, asta n-am observat. Eram prea plin de tristeţe şi amărăciune.

— Nepoata mea poate fi distinsă cu uşurinţă. În afara frumuseţii ei remarcabile, are un semn aparte. Christal are o cicatrice, o cicatrice destul de neobişnuită în palma dreaptă, ca un trandafir.

Domnul Glassie tresări pe fotoliul său confortabil.

— Spuneţi că o cheamă Christal?

— Da, Christabel Van Alen. Aţi văzut-o?

— Îmi pare atât de rău că trebuie să vă spun, domnule, şi-a pierdut soţul. Purta doliu când am întâlnit-o.

Ochii reci ai lui Didier se măriră de uimire.

— Sunteţi sigur că era ea?

— Foarte sigur. O chema Christal şi avea acea cicatrice în palmă. Am văzut-o doar odată, când am luat cina la Camp Brown, dar sunt sigur că am văzut-o bine, era în mâna dreaptă, aşa cum

aţi descris-o.

— Trebuie să plec după ea, spuse el neliniştit. Spuneţi că aţi văzut-o într-un loc numit Camp Brown? Unde este Camp Brown? Cum aş putea ajunge acolo? Este o problemă care nu suferă amânare. Nu mai pot aştepta.

— Domnul meu, nu este nicio grabă. Din nefericire, soarta nepoatei dumneavoastră a fost deja decisă.

— Ce vreţi să spuneţi?! întrebă Didier.

— Ziarele. Nu aţi citit ziarele de astăzi?

— De unde aş putea lua un ziar?

— Luaţi-l pe al meu.

Glassie scoase un ziar împăturit din buzunarul hainei. Într-adevăr, domnul Henry Glassie văzuse multe în timpul călătoriilor sale, fusese chiar în mijlocul unei bande de tâlhari, dar nu *mai* văzuse faţa unui om complet golită de sânge, nici măcar în faţa spânzurătorii.

— Vă simţiţi bine, domnule? întrebă el nedumerit.

Didier aruncă ziarul pe masă. Un titlu mare anunţa pe prima pagină:

A fost găsită moştenitoarea! Christabel Van Alen în proces la New York. Trevor Sheridan face totul în apărarea ei!

*

Domnul Glassie îşi drese glasul.

— Desigur, este o veste neaşteptată. Oricine a cunoscut-o pe biata copilă ştie că e o acuzaţie falsă. Când am cunoscut-o era o femeie foarte respectabilă. Acuzaţiile aduse ei nu pot fi adevărate. Nu le voi crede niciodată. Dar nu vă îngrijoraţi, domnul meu. Domnul Sheridan îşi va folosi toată averea pentru a rezolva această problemă în favoarea feţei.

— Trebuie să plec.

Didier privi în jur ca şi cum se temea să nu fie văzut de cineva.

— Dar nu mergeţi să vă întâlniţi nepoata? Aţi căutat-o patru ani şi plecaţi acum, când trebuie să sosească.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Didier agitat.

— Nu aţi terminat de citit articolul. Trenul companiei Union Pacific soseşte aici mâine. Nepoata dumneavoastră se află în acest tren, în drum spre New York.

Glassie văzu bucuria transformând brusc faţa lui Didier. Ar fi putut fi bucuria revederii unei nepoate de mult pierdute, dar ceva îl făcea să se îndoiască.

— Desigur, trebuie să o întâlnesc.

Pe faţa lui Didier apăru iar acel rânjet de şacal, care îi dădu lui Glassie un sentiment straniu şi neplăcut.

Cei doi bărbaţi se ridicară, cu o răceală intervenită brusc între ei. Glassie îşi plăti punch-ul.

— Noapte bună, domnule. Vă doresc noroc în întâlnirea nepoatei dumneavoastră.

— Mulţumesc, răspunse Didier, cu privirea de gheaţă.

Henry Glassie părăsi barul. Dintr-odată dori numai să se poată încălzi lângă o sobă fierbinte.

CAPITOLUL 26

Trenul urma să rămână în St. Louis pentru două ore. Pasagerii fură invitaţi să facă o scurtă plimbare prin aerul proaspăt şi rece de primăvară sau să guste faimosul punch cu rom al hotelului *Fairlaigh.*

Lui Christal nu i se oferi însă acest lux. Rămase sub paza şerifilor în vagonul îmbâcsit, mulţumindu-se să moţăie la pieptul lui Cain, în timp ce acesta citea ziarul din St. Louis. Christal aproape adormise, când o voce cunoscută îi răsună în ureche.

— Domnul meu! Şi doamna Smith… sau mai bine zis Miss Van Alen! Ce minune să ne reîntâlnim! M-am gândit la voi atât de des! Atât de des!

Christal deschise ochii. Nu era un vis, era realitate. Domnul Henry Glassie se afla în faţa lor, la fel de elegant ca atunci când îl întâlnise în Overland Express.

— Glassie! salută Cain, ridicându-se. Ce te aduce aici? Ai coborât în St. Louis?

— Chiar aşa! Mă întorc la Paterson să mă întâlnesc cu preşedintele companiei. Vânzările au fost bune, chiar foarte bune. Totuşi m-am întristat când am aflat despre situaţia domnişoarei Christal. Dar nu vă faceţi griji, domnişoară Van Alen. Îl aveţi alături pe faimosul om al legii, Macaulay Cain. Am auzit atâtea lucruri impresionante despre el după plecare noastră de la Nu mă îndoiesc că veţi reuşi.

Christal îi zâmbi. Îşi închipuia că Glassie cunoştea acum întreaga poveste. Aflase că apăruse în ziare, dar nu avusese curajul să le citească încă.

— Tocmai ieşisem la o plimbare. Am trecut pe aici şi mi-am spus: *Glassie, bătrâne, e timpul să-ţi cauţi vechii prieteni.* Dar trebuie să recunosc, Miss Van Alen că sunt surprins. Mă aşteptam să vă găsesc împreună cu unchiul dumneavoastră.

Christal simţi un fior de gheaţă, iar alături de ea, Cain se încorda ca un arc.

— Ce aţi spus, domnule Glassie? L-aţi văzut pe unchiul meu?

— Da, spunea că îl cheamă Baldwin Didier. Un domn destul de drăguţ. L-am întâlnit în barul hotelului *Fairlaigh.* Spunea că vrea să vă găsească.

Christal duse mina la inimă, încercând să-i potolească bătăile.

— V-aţi întâlnit la *Fairlaigh,* aici în St. Louis…

— Nu cumva nu e unchiul tău, copila mea?

Faţa durdulie a domnului Glassie se acoperi cu o umbră de îndoială.

— Mi s-a părut ceva suspect la el. Nu-mi inspira prea multă încredere. Mă bucur că am reuşit să ajung să vă spun despre el.

— Este unchiul meu, domnule Glassie, dar nu trebuie să îi acordaţi încredere. El este cel care a comis crimele de care sunt acuzată. Mă tem că îmi doreşte moartea.

Domnul Glassie o ascultă, teribil de încurcat.

— Eu am fost cel care l-a atenţionat că veţi fi în acest tren. Sper că nu v-am creat *necazuri,* dar când m-a întrebat dacă v-am întâlnit prin Wyoming, mă tem că i-am spus cam multe. Am crezut că era într-adevăr îngrijorat.

— L-aţi văzut aici în tren? îl întrerupse Cain.

Christal rămase surprinsă să vadă pofta de sânge din ochii lui.

— Nu, nu l-am văzut. Poate până la urmă s-a răzgândit.

— Sau poate s-a deghizat.

Cain se întoarse spre Christal:

— Christal, eşti singura care ştie cum arată. Vom merge prin tren şi vom verifica persoană cu persoană. Trebuie să ne asigurăm că nu e în tren.

— Lăsaţi-mă să vă ajut. Mă simt oarecum responsabil. Dacă-mi ţineam gura, trenul ar fi putut veni şi pleca din St. Louis, fără ca acest om

să vadă articolul din ziar.

— Bine, aprobă Cain. Vei verifica vagonul cu bagaje. Eu, Christal şi şerifii vom verifica toţi pasagerii. Dacă totul este în regulă, putem sta liniştiţi până la următoarea staţie. Dacă nu, avem suficienţi oameni să aibă grijă de el.

*

Domnul Glassie trase de uşa vagonului cu bagaje. Se afla pe platforma îngustă dintre vagoane; vedea cum calea ferată alerga sub picioarele lui, în timp ce vântul îi şuiera la urechi, aşa că răsuflă uşurat când se văzu intrat în compartiment.

Era destul de puţin loc liber. Sacii de pânză purtând ştampila Poştei Statelor Unite erau stivuiţi într-un colţ. De o parte şi de alta, lăzi mari de lemn aducând vase de porţelan importate din China, umpleau compartimentul. Bagajele pasagerilor erau aşezate oriunde se mai găsise vreun colţişor liber, cu excepţia unui colţ în care, printr-o crăpătură a acoperişului trecea lapoviţa care se stârnise afară.

Glassie oftă uşurat. Nu era nimeni aici. Vru să se întoarcă spre vagonul în care se aflau prietenii.

Fu ultimul gând înainte de a primi un baston în cap.

*

— Până acum nu pare a fi nimeni din acest tren unchiul fetei, spuse Rollins la urechea lui Cain.

Trase cu ochiul spre Christal, care privea atentă şi în acelaşi timp nervoasă, prin acest ultim vagon.

— Am verificat tot trenul. Cred că ne putem întoarce în siguranţă în vagonul nostru. Când ne vom opri la Alberville mă voi asigura că fiecare nou pasager va fi verificat.

Rollins privi spre Christal.

— Ştii, Cain, oamenii spun…

— Nu-mi pasă ce spun. Ea e nevinovată, scrâşni Cain printre dinţi.

— Dar dacă este? Dacă povestea asta cu unchiul ei este doar ficţiune… o diversiune cu care ne reţine atenţia încercând să scape?

Rollins dădu un pas înapoi sub privirea tăioasă a lui Cain.

— Îţi mai spun încă o dată: este nevinovată. În plus, Henry Glassie a vorbit cu unchiul ei. Dacă n-ar fi existat, cum putea să-l vadă Glassie?

— Poate unchiul ei încearcă să o găsească. Dacă a scăpat din ospiciu…

Cain îl ţintui din nou cu privirea, dar Rollins continuă cu curaj.

— Ea a fugit dintr-un ospiciu, nu poţi nega asta, iar unchiul ei ar fi putut fi într-adevăr îngrijorat de soarta ei. Iar acum, că a fost găsită,

el o să se întoarcă la New York pentru a fi alături de restul familiei.

Rollins oftă, privind descumpănit spre Cain.

— E o fată frumoasă, Cain. Poate zdrobi inima oricui. E de înţeles că te-ai îndrăgostit de ea. Dar, ştii, ea ar putea fi puţin confuză. A trecut prin atâtea, şi-a văzut părinţii morţi în flăcări, a stat într-un ospiciu, şi numai Dumnezeu ştie prin câte o fi trecut acolo… poate că ceea ce ţi-a povestit e doar închipuire.

— Când vom ajunge la New York vom discuta toate aceste lucruri cu sora şi cumnatul ei. Ei îmi vor confirma povestirea ei.

— Nimeni din familia aceasta nu l-a acuzat pe Baldwin Didier. Am telegrafiat la New York să aflu câte ceva înainte de a veni la Noble. Crede-mă, Cain. Îmi vine greu să te văd aşa.

— A fost un metis trimis de unchiul ei să o ucidă… Avea afişul. Asta îi dovedeşte varianta.

— Există o recompensă substanţială pentru prinderea ei, oriunde ar fi fost găsită. Metisul voia recompensa. Poate nu-l întâlnise niciodată pe Didier.

— De ce îmi spui toate acestea? întrebă Cain, aruncând o privire spre Christal, care mergea cu câţiva paşi înaintea lui, pe coridorul vagonului de clasa întâi, cercetând fiecare chip.

Ochii lui trădau îngrijorarea, dar şi pasiunea.

— Ţi le spun pentru că ar fi bine să-ţi iei gândul de la ea. N-o să reuşeşti tu, ceea ce familia

ei nu a reuşit în atâta timp, cu toţi banii. Sheridan este unul dintre cei mai bogaţi oameni din New York.

— Ştiu asta.

— Ce poţi face tu pentru ea? De ce te laşi frământat de propriile ei probleme? Nu merită; oricum rezultatul nu va fi cel pe care îl speri. Fata asta va ajunge la închisoare. Nu văd cum ar putea fi salvată. Nu există nicio dovadă a nevinovăţiei ei.

— Ea este nevinovată.

Cain închise ochii, ca şi cum n-ar mai fi putut suporta să vadă disperarea de pe faţa lui Christal, căutând printre călători.

— Am fost la Fredericksburg, Cain. Am fost în regimentul lui Hooker. În acea zi am pierdut jumătate din trupe, încercând să vă luăm cu asalt întăriturile. Voi stăteaţi ascunşi după întărituri, ca melcii în cochilie, iar noi eram seceraţi de gloanţe de câte ori încercam să înaintăm.

— Ce legătură are asta cu…?

— Te-am văzut atunci, cum te-au văzut toţi cei care au supravieţuit asaltului. Am auzit urletele lui Jimmy O'Toole, cu picioarele tăiate de un proiectil, cerând apă înainte să moară. Ţi-l aduci aminte, Cain. Am vorbit apoi cu toţii despre rebelul din Georgia, ca despre un erou. Tu ai fost cel care a ieşit de după întărituri şi te-ai târât pe burtă prin ploaia de foc, ca să-ţi potoleşti duşmanul cu o înghiţitură de apă din bidonul tău.

— Te-am mai întrebat, care-i legătura?

— Un bărbat cu un astfel de curaj şi simţ al onoarei, chiar dacă este un afurisit de secesionist, nu ar trebui să piardă şi a doua oară. Ai pierdut un război, Macaulay, nu-l pierde şi pe acesta. Pleacă, pentru binele tău. Christal Van Alen este o fată deosebit de frumoasă, dar este o cauză pierdută. Va merge la închisoare. Poate pentru toată viaţa.

Cain privi spre Christal, stăpânindu-şi emoţiile.

— Am luptat pentru patria mea şi când era o cauză pierdută. Am abandonat lupta doar cât am fost forţat s-o fac. Şi nu voi face altfel nici acum.

Rollins îl privi ca un yankeu care trebuia să aibă de a face cu un rebel trăsnit, apoi oftă şi făcu semn oamenilor săi să se adune.

— Atunci vom face ceea ce consideri tu că este necesar. Spune doar un cuvânt, Cain, şi ştii foarte bine că te vom ajuta… până când vom ajunge la New York. Şi nu va mai fi în puterea noastră să o ajutăm.

Macaulay înţelese.

*

În vagonul de bagaje un bărbat tocmai se îmbrăcase, în timp ce un altul, Henry Glassie, se trezise din nou dezbrăcat de costumul său, legat fedeleş şi ascuns printre sacii cu scrisori. Glassie îşi revenise după lovitura primită şi acum îl privea pe Baldwin Didier printre sacii de pânză.

Didier nu era la fel de corpolent ca Henry Glassie, dar reuşi să-şi potrivească destul de bine costumul acestuia, fixându-şi pantalonii prea largi cu ajutorul bretelelor, iar haina lăsând-o descheiată.

Apoi se apropie de colţul în care era Glassie şi ridică unul din sacii care-i acoperea faţa. Henry Glassie închise repede ochii. Didier îi studie un timp faţa, apoi îl acoperi la loc. Glassie îşi răsuci uşor capul, căutându-şi un loc prin care să-l spioneze mai departe. Didier cotrobăie un timp prin bagaje, de parcă ar fi căutat ceva. Îl văzu apoi adunând apă într-un păhărel, din colţul în care lapoviţa pătrundea prin spărtura acoperişului. Nu se lămuri deplin asupra a ceea ce avea de gând să facă Didier, până când nu îl văzu aşezat pe o lădiţă, cu o oglindă în faţă, începând să-şi dea jos barba.

CAPITOLUL 27

Când Christal, Cain şi şerifii reveniră în vagonul lor, domnul Glassie dormea în fundul vagonului aproape de uşă, cu faţa acoperită de pălăria sa de castor. Cain se îndreptă spre el să-l trezească, dar Christal îl opri.

— Dacă ar fi aflat ceva nou, crezi că ar fi dormit acum atât de profund. Probabil a adormit

aşteptându-ne pe noi.

Cain îşi ridica mâna de pe umărul lui Glassie.

— Bine. Să doarmă. Oricum, noi avem de discutat. Şi nici nu trebuie să ne ferim de domnul ăsta adormit. Să stăm aici.

O luă de mână şi se aşezară pe bancheta alăturată, cât mai departe de grupul de şerifi. Glassie se răsuci şi începu să sforăie, dar Cain nu îl luă în seamă.

— Ce s-a întâmplat? Te-am văzut stând de vorbă cu Rollins, zise Christal liniştită în aşteptarea veştilor proaste. Pentru că erau întotdeauna numai veşti proaste.

Cain o apucă de mână şi îi mângâie cu degetul fiecare petală a trandafirului din palmă. Era gânditor, ferm, dar îngrijorat.

— Într-o oră trenul se va opri la Abbeville.

— Te temi că Didier ar putea urca în tren?

— Nu, Rollins şi ceilalţi şerifi vor avea grijă ca, aşa ceva să nu se întâmple.

Christal îl privi cu atenţie. Era ceva în ochii aceia de gheaţă, care nu prevestea nimic bun. Cain avea multe să spună, dar nu părea pregătit încă să o facă.

— La Abbeville vreau să încerci să fugi.

Christal rămase împietrită, privindu-l fără să-i vină să creadă ce auzise.

— Dar… dar… de ce acum? se bâlbâi ea.

Cain o prinse de mână ca şi cum ar fi simţit o nevoie disperată să o simtă lângă el.

— Ştiu mai bine ca oricine că anumite bătălii nu pot fi câştigate, orice ai face. Rollins mi-a adus aminte acest lucru. Nu ştiu dacă vom câştiga, Christal. Şi dacă pierd şi de data aceasta, nu cred că aş mai supravieţui. Legea ar fi cea care ar trebui condamnată, pentru că ştiu că tu eşti nevinovată şi voi crede asta până la sfârşitul zilelor mele. Aşa că, la Abbeville, coborî din tren când îţi fac eu semn şi te pierzi în oraş. Mă voi întoarce după tine într-o oră. Când vom traversa Big Crimloe Creek, trenul va încetini pentru a urca pe pod. Acolo vom sări din tren. Vom avea aproape o zi avans în faţa urmăritorilor. Următoarea oprire după Abbeville este după câteva ore.

— Rollins ştie de planul acesta, nu-i aşa? Vrea să te ajute pentru că îţi este prieten. Încălcaţi legea pentru mine.

— Nu, nu pentru tine, Christal. Pentru noi. Nu înţelegi? Pentru noi. Războiul mi-a luat întreaga familie, mi-a luat casa şi patria. Nu mi-a mai rămas nimic în afară de tine. Dacă te pierd, nu mai am nimic.

— Vom fi tot timpul nişte fugari.

— Cunosc bine viaţa, ne vom descurca.

Christal îl privi. El zâmbea amar. Un zâmbet de proscris.

— Dacă mă ajută cumnatul meu, am putea obţine un nou proces. Nu vrei să încercăm?

— Când vom ajunge la New York, n-o să ne

lase nici să respirăm, micuţo. Nu vom avea prea multe şanse.

— Chiar vrei să facem cum ai spus? Este împotriva a tot ce ai gândit până acum.

— Trebuie să facem aşa.

Cain o privi ca şi când ar fi încercat să-i privească sufletul prin ochii ei de culoarea cerului. O sărută uşor.

— Nu e viaţa pe care mi-am dorit-o, Christal, dar nu aş putea alege o viaţă fără tine.

Trenul încetini. Locomotiva şuieră, semnalizând apropierea de Abbeville.

— Oh, Doamne, eşti sigur? şopti ea, înspăimântată. Planul i se părea nebunesc, sortit eşecului.

Faţa lui Cain deveni ca o mască de piatră.

— Voi merge să încep un poker cu Rollins, apoi îi voi lăsa pe ceilalţi să continue. Când opreşte trenul coborî prin spate. Ne vom întâlni la Abbeville peste o oră. Vom găsi un cal şi vom pleca înainte de lăsarea nopţii.

Christal îi strânse mâna, apoi îl lăsă să plece, privindu-l cu o disperare mută. Nu era timpul să-şi spună bun rămas.

În urma lui, se ridică uşor, continuând să-l privească. Macaulay refuza însă cu încăpăţânare să întoarcă privirea, ca şi cum s-ar fi ferit să nu o trădeze în vreun fel. Se furişă pe uşa din spate, între vagonul de călători şi vagonul de bagaje. Uşa scârţâi groaznic când o deschise. Dar niciun şerif

nu întoarse capul spre ea, părând absorbiţi de jocul de cărţi.

Rămase câteva clipe pe platforma îngustă dintre vagoane, respirând aerul proaspăt al libertăţii. Apoi, în spatele ei, uşa se deschise din nou. Se întoarse, sigură că Rollins sau un alt şerif o văzuse plecând, dar era cu totul altcineva, o persoană necunoscută. Şi totuşi, cunoscută. Crezu pentru o clipă că omul era domnul Glassie, care ieşise lângă ea, pentru o gură de aer proaspăt. Dar nu era el. Îl privi în ochi. Şi îl recunoscu.

— Oh, Christal, a durat atât de mult, dar a sosit şi timpul nostru.

Uşa se închise în urma lui. Christal dădu un pas înapoi, pierzându-şi o clipă echilibrul pe platforma aceea îngustă. El o prinse de mână şi o trase repede în vagonul de bagaje.

— Unde e Henry Glassie? se sufocă ea, realizând dintr-odată că fuseseră toţi traşi pe sfoară.

Îl privi pe Didier. Abia îl mai recunoştea fără barba lui de care obişnuia să fie atât de mândru.

— Prietenul nostru trage un pui de somn sub sacii de poştă. Să-l trezesc şi să scap de amândoi odată? zâmbi el.

Înainte ca ea să-i răspundă, se auzi agitaţie afară pe platformă. O femeie se certa cu soţul ei.

— Sunt sigură că l-am luat! L-am dat conductorului şi l-a pus în acest vagon, chiar aici.

— Nu l-ai luat, Martha, mi-aş fi adus aminte,

explică soţul, exasperat.

— Domnule conductor! Deschideţi uşa aceasta! Avem bagaje înăuntru!

Didier acoperi repede gura lui Christal. Uşa vagonului se deschise.

— Iată-l! exclamă femeia, arătând cu braţul întins triumfător spre un geamantan oranj. Ţi-am spus că l-am luat, Howard, bătrân uituc!

— Da, dragă.

Îl auziră pe Howard luând geamantanul şi îndepărtându-se cu el spre peronul gării Abbeville.

— Mai are cineva bagaje? strigă conductorul, privind spre ceilalţi pasageri.

Christal încercă să se elibereze şi să strige după ajutor, dar el o ţinea strâns lângă pieptul său, acoperindu-i gura. Christal îi simţi parfumul. Era un parfum englezesc, cumpărat de la *Lord and Taylor,* la fel cu cel pe care ea şi Alana i-l cumpăraseră ca dar de nuntă, când Didier se însurase cu mătuşa lor, de altfel, aproape fată bătrână.

Conductorul trânti uşa la loc. Lumina pătrundea în vagon doar printr-o spărtură din acoperiş.

— Credeai că vei scăpa de mine, nu-i aşa, draga mea nepoată?

Didier îi dădu drumui. Christal se dezechilibra puţin când trenul porni din nou.

— Sora mea ştie totul, spuse ea, încercând să-şi menţină echilibrul în vagonul care sărea de pe

şine.

I se uscase gura de frică.

— Înainte să părăsesc New York-ul i-am scris o scrisoare şi i-am povestit totul despre noaptea în care i-ai ucis pe părinţii noştri. Nu contează dacă mă omori şi pe mine. Sfârşitul va fi acelaşi. Ea va avea grijă să fii spânzurat pentru crimele tale, chiar şi fără ajutorul meu.

— Dacă în afară de povestirea ta, sora ta nu mai are altă dovadă, irlandezul ăla bogat şi puternic care îi este soţ, va avea multă bătaie de cap.

— Nu mă îndoiesc că te vor aduce în faţa spânzurătorii. Am aflat că ai dispărut curând după nunta Alanei.

Christal îşi adunase tot curajul ca să-i poată răspunde, închisă în acest vagon cu unchiul ei se simţea ca în gura lupului.

— Am pornit să te caut, fetiţa mea. Am cutreierat toată lumea asta afurisită… căutându-te. Mi-am cheltuit toţi banii. Dar mai sunt şi alte femei singure şi bogate, ca mătuşa ta. Am o perspectivă frumoasă în Paris, şi mai e o văduvă înstărită în Spania. Mă voi ocupa de ele după ce scap de tine.

— Cum crezi că vei reuşi să scapi de mine? întrebă ea paralizată de groază ca de un narcotic. Sunt cinci şerifi în vagonul de alături, şi unul dintre ei…

— Ah, da, el. Am auzit o mulţime de lucruri

despre mândreţea ta de iubit. E aproape o legendă vie, nu-i aşa? Cât va fi de surprins când va vedea că nu eşti de găsit în Abbelville. Da, v-am auzit planurile în timp ce „dormeam”, râse Didier.

— Macaulay îşi va da seama că m-ai prins. El ştie că dacă nu se întâlneşte cu mine, înseamnă că mi s-a întâmplat ceva.

Era fericită că era întuneric şi nu i se putea citi frica şi îndoiala din privire.

— Dimpotrivă, draga mea. Va crede că ţi-ai folosit din plin şansa de a fugi. Va avea un gust amar, îmi imaginez, când nu te va întâlni în Abbelville. Cu siguranţă, se va lămuri că odioasele crime de care erai acuzată la New York, erau adevărate.

— Nu… şopti ea îngrozită.

— Nu te mai gândi la asta, fată scumpă. Tu şi sora ta aţi fost întotdeauna nişte fete minunate. Crede-mă că nu am dorit să ajung până aici. Am sperat că veţi muri cu toţii în incendiu. E neplăcut pentru mine că sunt nevoit să mă port acum astfel. Sper că mă poţi ierta.

O mângâie pe obraz.

— Mătuşa mea te-a iubit. A fost atât de fericită când ai cerut-o în căsătorie. Tu ai ţinut vreodată la ea? Ai ţinut câtuşi de puţin la părinţii mei? Nu ai nicio remuşcare pentru tot ce ai făcut? întrebă ea acuzator şi, în acelaşi timp, cu o naivitate de fetiţă, aşteptând un răspuns…

— În noaptea în care a murit mătuşa ta,

Christal, ea m-a iertat. Dacă eu nu am iubit-o, ea în schimb m-a iubit cu adevărat. Şi nu asta ne aduce adevărata fericire? Să avem alături fiinţa iubită?

— Ai ucis-o? Ai ucis-o şi pe ea? izbucni Christal.

— Nu, şopti el solemn. În anumite privinţe, căsnicia noastră mi-a asigurat şi mie fericirea. Ştii, Christal, mătuşa ta nu m-a stânjenit cu nimic. Averea ei mi-a asigurat tot confortul şi mi-a oferit atâtea momente de plăcere... pe Wall Street... în hotelul în care îmi ţineam amanta... Dar după moartea mătuşii tale mi-am descoperit teribila mea poftă de viaţă. Eram o creatură care se hrănea cu bani. Averea mătuşii tale s-a dus şi nu aveam cum să dobândesc alta. Ah, ce altă şansă mai aveam, decât să-ţi ucid părinţii şi să-i las să se mistuie în flăcările propriului lor dormitor?

— Eşti un monstru, spuse ea, ura înăbuşindu-i frica.

Didier zâmbi amar, încă atrăgător pentru vârsta lui.

— Da, un monstru. M-ai etichetat corect, Christal. Eşti o fată inteligentă, am ştiut asta dintotdeauna.

Christal îl privi în ochi şi descoperi o stranie intimitate în privirea lui, asemenea intimităţii dintre doi amanţi. Dar de data aceasta, era o intimitate sângeroasă, a ucigaşului cu victima sa.

— Nu e uşor să fii un monstru, Christal, şopti

el.

Ea nu spuse nimic. Îi privea ochii de gheaţă, încercând să găsească un dram de milă în ei.

— Sunt un monstru dăruit cu o blestemată inteligenţă, înţeleg prea bine ce fac şi de ce fac. Şi asta îmi dă nopţi de coşmar, pe care nu le-aş dori nici victimelor mele.

Tăcu o clipă, privind-o pe Christal, apoi continuă.

— Mai întâi l-am ucis pe tatăl tău. Dormea. L-am lovit în cap cu sfeşnicul de argint şi n-a mai deschis ochii. Dar mama ta mă obsedează şi acum. Era atât de frumoasă. Atât de blândă şi de graţioasă. Când am ucis-o mi-am dat seama că sunt un monstru. S-a trezit şi şi-a dat seama ce se întâmplă. M-a implorat să nu…

— Nu… oh. Doamne, nu… strigă Christal, nemaiputând să asculte.

Durerea şi furia îi sfâşiau parcă întreaga fiinţă.

— Nu fi ca ea, Christal, şopti el, trăgând-o lângă el. Nu-mi cere milă. De data aceasta se va termina repede. Te vreau curajoasă şi pură, aşa cum eşti acum…

Christal se smuci din strânsoarea braţului lui şi fugi spre uşă. O deschise şi scoase un ţipăt, dar el reuşi să o tragă înapoi. Trânti uşa şi se aşternu din nou liniştea, în preeria întinsă se auzeau doar roţile trenului, alergând pe şinele de oţel.

CAPITOLUL 28

— Cum ţi-ar place să mori?

— N-o să poţi scăpa aşa uşor… mă vor găsi… vor vedea că am fost ucisă.

Sufocată de spaimă, Christal se dădea înapoi din faţa pumnalului fin, spaniol, pe care Didier îl ţinea cu o eleganţă de spadasin, în mâna dreaptă.

— Dacă te-aş arunca din tren, ţi-ai putea rupe gâtul şi ai muri repede, spre binele tău. Dar la fel de bine ţi-ai putea rupe doar un picior sau un braţ. Ai rămâne zile întregi, singură şi fără niciun ajutor, sub ploaie şi vânt, roasă de febră. Ţi-ar lua zile întregi până ce ai muri. Încet, cumplit. Şi eu nu voi avea niciodată siguranţa că ai murit. La urma urmei, te-ar putea găsi cineva.

— El mă va găsi. Ai spus că Macaulay va crede că eu sunt criminala, dar când se va confrunta cu teribilul adevăr, aşa cum îl cunosc eu, va lupta până la ultima picătură de sânge să mă răzbune. Când îmi va găsi cadavrul, va şti că tu m-ai ucis.

— Atunci, va trebui ca el să nu-ţi găsească trupul?

— Cum…?

— Când Cain va sări din Big Crimloe Creek, tu vei fi deja moartă, draga mea. Pârâul acela se varsă în Mississippi şi coboară mai repede decât

trenul. Iar când îţi vor pescui cadavrul, nimeni nu te va mai recunoaşte.

Didier îşi apăsă vârful pumnalului de deget, pentru a verifica tăişul. O picătură de sânge stropi aproape în aceeaşi clipă podeaua.

— Vino aici, spuse el, calm.

— Nu! ţipă ea, continuând să se retragă din faţa lui.

Didier îi blocase drumul spre celelalte vagoane, dar nu şi spre uşile laterale. Se gândi că poate o săritură din tren nu i-ar fi fost fatală. De un singur lucru era sigură: Didier nu ar fi sărit după ea; era mult prea laş.

Didier se apropie de ea, cu pumnalul scânteind în razele ce pătrundeau prin spărtura acoperişului. Christal ţâşni spre uşa laterală. Uşa se deschise, scrâşnind asurzitor, răspândindu-şi ecoul peste preerie.

— N-are rost, Christal. Sări, dacă vrei. Dar ştii că dacă supravieţuieşti, te voi găsi într-o zi. Întotdeauna va trebui să te păzeşti, să arunci o privire în urma ta. Pentru că într-o zi, voi fi acolo. Moartea ta e inevitabilă. Mai bine o primeşti acum.

Didier ridică braţul. Christal ţipă şi închise ochii, aşteptând lovitura.

Dar auzi zgomotul pumnalului căzând. Iar Didier se trezi prins din spate de braţele puternice ale iubitului ei.

— Oh, Dumnezeule! strigă ea, cu obrajii

scăldaţi în lacrimi, văzându-l pe Didier captiv în braţele lui Cain.

Pumnalul se afla la picioarele ei. Îl ridică de jos, aproape nevenindu-i să creadă.

— Baldwin Didier? întrebă Cain printre dinţi.

— Dă-mi drumul, domnule! Femeia aceasta a încercat să mă jefuiască. A vrut să scape sărind din tren.

— Nu, şopti Christal.

Privi spre Cain şi ştiu că el o crede.

— Avem un pasager care poate să te identifice ca unchi al acestei fete. Christal pretinde că eşti vinovat de uciderea soţilor Van Alen, părinţii ei.

— Nu! Nu e adevărat!

Didier aproape că se sufoca în strânsoarea de oţel a braţului lui Cain.

— Nu aveţi nicio dovadă! Şi unde este pasagerul despre care vorbiţi? Nu cunosc pe nimeni în acest tren care m-ar putea identifica.

— Henry Glassie. L-ai cunoscut, din moment ce văd că i-ai luat hainele. Adevărul va ieşi la suprafaţă. Mărturiseşte. Am ajuns aproape la capătul drumului.

— Niciodată!

Didier se căută în vestă. Cain reuşi să-l prindă de mâna în care avea acum un pistol. Era un revolver mic, marca Derringer, aproape cât pistolul pe care îl avusese Christal cândva, la Falling Water. Între cei doi bărbaţi avu loc o

încăierare scurtă. Icnetele lor înăbuşite erau acoperite de zgomotul vântului care sufla nestingherit prin uşa larg deschisă a vagonului. Christal îşi ţinu respiraţia. Didier reuşise să îndrepte pistolul spre Cain, dar acesta îi răsuci mâna la spate. Cu un ţipăt, Didier scăpă pistolul din mână.

— N-o să mă prinzi niciodată, ţi-o spun eu!

Didier se dădu înapoi din faţa staturii ameninţătoare a lui Cain. Se întoarse şi sări pe uşa din spate. Cain se repezi după el, dar se opri, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Christal alergă după el. De partea cealaltă, între vagoane, unchiul ei încerca să decupleze vagonul. Nu era un bărbat agil şi nici suplu. Fusese toată viaţa înconjurat de servitori şi camerişti, dar când era în joc libertatea sa, Baldwin Didier se pricepea la orice. Iar acum, încerca din răsputeri să desprindă vagonul. Şi reuşise aproape pe jumătate să desfacă maneta de cuplare.

— Nu face asta! strigă Cain cu faţa desfigurată de furie.

Trenul cobora cu toată viteza. Decuplarea vagoanelor ar fi putut duce la o deraiere.

— La revedere, Christal! Ne vom întâlni curând! Didier desprinse aparatul de cuplare. Scuipă în palma neagră de ulei şi râse – rânjetul lui de şacal. Apoi îşi pierdu echilibrul. Încercă să se prindă de balustradă, dar aceasta cedă sub

greutatea lui, iar mâna unsuroasă nu reuşi să se agaţe de nimic altceva. Deşi vagonul de bagaje fusese desprins de locomotivă, acesta îşi continua drumul cu aceeaşi viteză, dată de propriul impuls. Christal îl văzu pe Didier prăbuşindu-se între linii, cu un strigăt de disperare. Îşi ascunse faţa la pieptul lui Cain.

— Drace! înjură Cain.

Vagonul lor se opri în timp ce restul trenului îşi continua drumul, căci Rollins nu ordonase încă să oprească.

Vagonul rămase ca o colibă nemişcată pe liniile de oţel. Cain o dădu pe Christal la o parte, desprinzând-o de la pieptul său şi repetându-şi înjurătura.

— Drace!

— Ce e? întrebă ea, ştergându-şi lacrimile. Nu-i venea să creadă că Didier era mort. Dar era. Zăcea între linii ca un bolovan cenuşiu.

— N-am obţinut nicio mărturisire, nicio dovadă. Ştiam că aşa o să se întâmple. Trebuia să încerc să-l salvez.

— Puteai să mori şi tu…

— Hai. Trebuie să plecăm. Când Rollins va opri trenul şi ne va căuta, trebuie să fim deja plecaţi. Fără mărturisirea lui Didier, la New York te vor lua de lângă mine…

— Ce e zgomotul acesta?

Christal se întoarse îngrijorată spre colţul vagonului. Maldărul de saci începuse să se clatine

ca din senin. Cain începu să dea sacii la o parte, descoperindu-l treptat pe Henry Glassie, legat fedeleş şi cât se poate de stânjenit, căci pentru a doua oară în viaţa lui apărea în faţa aceleiaşi doamne, îmbrăcat doar în izmene.

— Slavă Domnului că nu te-a ucis! exclamă Christal, ajutându-l pe Cain să îl dezlege.

— Îmi cer scuze, Miss Van Alen. Unchiul tău este un diavol. Mai rău decât acel Kineson.

— Henry, se vor întoarce să te ia. Noi însă trebuie să plecăm.

Cain îl ajută pe Glassie să se ridice apoi o luă pe Christal de mână. Privi în lungul căii ferate şi văzu, la câteva mile distanţă trenul care tocmai se oprise înainte de podul peste Big Crimloe Creek.

— Deci ai luat viaţa unui tâlhar, la urma urmei. Şi toate acestea de dragul domnişoarei Van Alen.

— Aveam de ales? întrebă Cain scurt, scrutând preeria, căutând o cale de scăpare.

— Oh, există atâtea posibilităţi, chicoti domnul Glassie. Şi ţi-aş sugera să începi cu o cerere în căsătorie. Te-ai purtat cu această fată mult prea la întâmplare, având în vedere poziţia ei în societate.

— Nu va mai avea nicio poziţie în societate când o vor închide înapoi în ospiciu. Îmi pare rău, Glassie, dar trebuie să fugim.

Christal se simţi trasă de mână de Cain. Îi mai aruncă o privire lui Henry Glassie, ca un ultim

bun-rămas. Dar Henry Glassie râdea bine dispus.

— Nu cred că cumnatul acestei fete va aprecia faptul că iar o porniţi prin lume ca nişte fugari. Vreau să-ţi spun, Cain, că nu ai niciun motiv să te porţi astfel. Am fost treaz tot timpul cât am stat sub sacii aceia. Ai spus că nu ai obţinut nicio mărturisire din partea lui Didier, dar nu e aşa, pentru că eu am obţinut-o pentru voi. L-am auzit mărturisindu-şi crimele şi voi depune mărturie pentru cele auzite. Din acest moment, poţi să o consideri pe Christal Van Alen o femeie liberă.

Cain rămase câteva clipe neclintit, ca şi cum ar fi avut nevoie de timp ca să priceapă ce-i spusese Glassie. Apoi dintr-odată scoase un chiot ca de luptă şi o ridică pe Christal în braţe ca pe o păpuşă.

Mintea şi trupul ei erau însă ca într-o stare de şoc. Era o femeie liberă.

Era o femeie liberă…

CAPITOLUL 29

Manhattan. Se schimbase în aceşti patru ani. Christal părăsise oraşul când cele mai înalte construcţii erau turlele bisericilor. Acum erau instituţii şi magazine, unele având chiar mai mult de şase etaje. Apăruse între timp şi un tren aerian, pentru a mai diminua din aglomeraţia străzilor. La

nord de Central Park se construiseră alte locuinţe, iar construcţiile urmau să se extindă şi în partea de vest a parcului, într-o zonă deocamdată atât de pustie, încât oamenii 0bişnuiau să o numească în glumă teritoriul Dakota.

Oraşul se schimbase. Şi ea se schimbase. Christabel Van Alen se întorsese. Dar nu ca înainte. Nu mai era fata de odinioară. Dar acum… îşi întoarse privirea spre Macaulay, care stătea tăcut lângă ea în birjă. De fapt, nu-şi mai dorea să fie fata de atunci. Nu voia să mai treacă prin tot ce trecuse, deşi acum ştia că dacă nu ar fi fugit de unchiul ei, nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Macaulay Cain. Iubirea ei. Salvarea ei.

— Eşti foarte tăcut, iubitule, şopti ea, strângându-i mâna.

— Eşti emoţionată? A trecut mult timp de când n-ai mai fost acasă.

Cain îi zâmbi, dar ochii lui erau trişti. Îi ascundea ceva. Chiar de când ajunseseră în gara centrală, Cain devenise tăcut de parcă ar fi mers la o înmormântare. Ar fi vrut să afle ce îl frământa.

— Totul e foarte schimbat. Oraşul a crescut atât de repede, încât aproape că nu mai recunosc nimic.

Christal privi pe fereastră. Vedea un oraş modern în adevăratul sens al cuvântului.

— Christal…

Ea întoarse faţa spre el, cu ochii luminaţi de

fericire şi speranţă. El era aproape sumbru.

— De ce eşti atât de gânditor? râse ea. Arăţi de parcă ai merge la spânzurătoare.

Cain zâmbi strâmb, în timp ce privirea i se oprise asupra magazinelor elegante de pe Broadway.

— Totul este atât de nou, asta-i tot. Nu m-am aşteptat la toate… acestea, spuse el, arătând spre fereastră.

— Mi-ai spus că ai mai fost la New York. Ştiai şi despre restaurantul *Delmonico.*

— Am fost aici cu mult timp în urmă… imediat după război. Şi am auzit de *Delmonico,* cum auzise toată lumea care venise aici, dar n-am mâncat niciodată acolo.

— Am putea merge, dacă ţi-ar place.

— Ştii că nu-mi permit să merg într-un loc ca acela. Tu ar trebui însă să mergi cu Sheridan şi cu sora ta.

Christal îi puse o mână pe genunchi.

— Sora mea e bogată. Nu eu. Aminteşte-ţi asta.

Cain o privi cu seriozitate.

— Ai o moştenire a ta şi nu mă refer doar la avere… ci la educaţie, la mediul în care ai trăit, legăturile de familie, tradiţia. Orice ai spune, Christal, locul acesta este o Parte din tine. Văd asta în ochii tăi.

— Fie, e o parte din mine. Şi ce schimbă asta? Nimic.

— Este o parte pe care nu o cunosc.

Ea îi mângâie uşor obrazul. Cain se întoarse şi cei doi se priviră în ochi.

— Atunci, să facem din nou cunoştinţă…

Christal îl sărută tandru, un sărut care se dori pe cât de cast, pe atât de scurt. Dar îşi dădu seama repede că el avea idei diferite de ale ei. Cain o prinse în braţe şi o trase pe genunchii lui, sărutând-o sălbatic, ca şi cum ar fi fost fata din cârciuma lui Faulty şi nu frumoasa moştenitoare din Piaţa Washington. Deşi birja le oferea o anumită intimitate, Christal auzi câteva remarci la adresa lor de pe trotuar.

— Opreşte-te… spuse ea indignată, când în sfârşit, Cain îi dădu drumul.

Avea obrajii roşii şi privi stânjenită pe fereastră să vadă dacă erau priviţi.

— Vezi că te-ai schimbat?

— Nu m-am schimbat. Dar nu mi-a plăcut niciodată să fiu tratată ca o târfă.

Gura lui deveni dintr-odată aspră.

— Micuţo, ăsta nu e felul meu de a mă purta cu o târfă. Aşa mă port cu femeia pe care o iubesc.

Christal oftă. Ştia că Macaulay nu e un bărbat pe care să-l îmblânzeşti. Dar acum, în mijlocul metropolei, părea mai sălbatic ca oricând.

— Stradă 5! strigă birjarul, ciocănindu-le în uşă.

— Alana, şopti Christal numele surorii sale.

— Hai.

Cain o ajută să coboare din birjă. Rămase şocat în faţa vilei de marmură, dar ea nu îl observă. Fugi spre uşă şi se grăbi să bată.

Un majordom bătrân şi auster deschise uşa. În spatele său se zărea foaierul de marmură ca un mausoleu.

— Aş dori să o văd pe Alana.

Christal îşi ţinu respiraţia, dezorientată. Nu se aşteptase să recunoască interiorul, nu mai fusese niciodată în vila familiei Sheridan, dar totul îi părea atât de străin. Poate sora ei nu era acasă? Poate greşise adresa?

— Miss Christabel?

Christal făcu ochii mari. Majordomul îi zâmbi ca unei persoane cunoscute. Probabil asemănarea ei cu Alana îl făcuse să o recunoască.

— Este acasă? Oh, să nu-mi spui că e plecată!

— Nu, domnişoară. O voi anunţa că aţi sosit. Vă rog, intraţi şi permiteţi-mi să vă conduc în bibliotecă. Numele meu este Whittaker.

Majordomul se dădu un pas înapoi, lăsând-o să intre. Dar când intră şi Macaulay, cei doi bărbaţi făcură un schimb de priviri suspicioase.

— Şi cine, domnule, să spun că o însoţeşte pe domnişoara Christabel.

Majordomul aştepta ca Macaulay să se prezinte, cu aerul unui general în faţa unui locotenent umil. Nu-i scăpase nimic din înfăţişarea lui Macaulay; nici aerul lui de sălbatic, care se simţea în ciuda hainelor sale civilizate, nici

cicatricea aceea teribilă în jurul gâtului, care se zărea de sub eşarfa albă. Şi mai ales îi atrăsese atenţia pălăria aceea mare şi neagră, pe care Macaulay nu şi-o ridicase încă de pe cap.

— Cum am mai întrebat, pe cine să anunţ? repetă Whittaker ţâfnos.

Cain se lovi peste frunte.

— Măi, să fiu afurisit! Mi-am uitat cărţile de vizită.

Christal îi aruncă o privire, încercând să-l potolească

— Spune-le că mă însoţeşte Macaulay Cain, şerif al Statelor Unite, se adresă ea majordomului.

— Prea bine, spuse Whittaker înclinându-se spre Cain, cu aceeaşi expresie voit neutră a feţei. Pot să vă iau pălăria, domnule?

Cain îşi scoase abia acum pălăria şi îşi trecu degetele prin păr. I-o întinse majordomului, dar când Whittaker dădu să se retragă, Cain îi spuse şmechereşte:

— Stai puţin, amice.

Whittaker ridică uimit sprâncenele la auzul cuvântului *amice.* Cain îi zâmbi şi îşi desfăcu cureaua care îi înconjura coapsele, pe sub haină şi îi puse majordomului în braţe centura cu tocurile pistoalelor.

Whittaker le privi curios. Pistoalele erau lustruite, iar încruntăturile mânerelor se tociseră de îndelungata folosinţă. De-a lungul centurii se aflau cartuşele, mai multe decât ar fi fost necesare

unui gentleman paşnic. Majordomul înghiţi greu.

— Asta e tot, domnule? întrebă el, cu ochii măriţi.

Cain îşi încrucişa braţele pe piept şi răspunse tărăgănat, ca unui sudist:

— Îhî.

Bătrânul majordom încuviinţă, derutat.

— Biblioteca este în dreapta dumneavoastră, domnişoară.

Fără să mai privească spre Cain, Whittaker se retrase, mergând ţeapăn, purtând pistoalele de parcă ar fi ţinut o bombă în braţe.

— Crezi că o să mă recunoască? întrebă Christal, întorcându-şi privirea îngrijorată spre Cain.

Dar Cain nu privea spre ea. Îşi îndreptase atenţia spre pilonii de Corint din mijlocul foaierului. Îi atinse umil ca şi cum ar fi vrut să se convingă că era de marmură veritabilă.

— Oamenii ăştia trăiesc într-un palat, rosti el ca pentru sine.

Christal aproape că nu observa interiorul, putea să fie oricum. Era prea nerăbdătoare să o vadă pe Alana.

— Să intrăm în bibliotecă. Cu siguranţă este mai confortabil acolo.

Christal îl luă de mână pe Cain şi îl conduse spre uşa indicată de Whittaker.

Biblioteca era mai mult decât confortabilă. Pereţii erau ornamentaţi cu o tapiserie flamandă

din secolul al XVI-lea. Picioarele aproape că li se afundară într-un covor moale, englezesc. Mobila avea încrustaţii frumoase, aurite. Christal aruncă o privire spre Cain, care stătea într-un confortabil fotoliu Ludovic al XVI-lea de parcă s-ar fi aşezat pe ace.

— Christal?

Christal se întoarse spre locul de unde se auzise chemată. Îşi stăpâni un strigăt. În pragul uşii se afla Alana. Părul blond îi era strâns într-un coc simplu. Purta o rochie de tafta verde, culoarea ochilor ei. Aproape că nu-i venea să creadă cât de bine semăna cu mama lor.

— Oh, Christal.

Alana începu deodată să plângă, lăsând la o parte orice formalitate. Se grăbi spre Christal, şi cele două surori se îmbrăţişară, de parcă nu ar fi vrut să se despartă niciodată.

— Am fost atât de îngrijorată! În toţi aceşti ani nu am putut avea un somn liniştit, dar în noaptea aceasta voi dormi cu sufletul împăcat.

Alana o ţinu strâns în braţe aproape un minut, apoi dădu câţiva paşi înapoi, pentru a putea să o privească.

Christal nu găsi aproape nimic schimbat la sora ei. Singura diferenţă era că ochii Alanei sclipeau acum de o fericire profundă, pe când înainte, în anii în care venea să o viziteze pe Christal la ospiciu, ochii ei ascundeau doar durerea. Christal abia îşi putea găsi cuvintele,

printre lacrimi.

— Ai un nou-născut? E fetiţă, aşa cum speram?

— Da. Vom merge să o vezi. Te voi prezenta ei şi celor doi băieţi.

Christal râse şi îşi şterse lacrimile. Îşi ţinea sora de mână.

— Nici nu ştiu ce aş putea spune mai întâi. Mama şi tata ar fi fost atât de mândri de nepoţii lor! Cât şi-ar fi dorit să-i vadă!

— Atunci, să mergem.

— Aşteaptă.

Christal se întoarse spre Cain, care le privea în tăcere. Pe faţa lui citi un sentiment de neîncredere, care nu-i plăcu.

— Alana. El este Macaulay Cain. E… el…

Christal nu reuşea să cuprindă în cuvinte tot ce însemna el pentru ea. Din fericire, Alana îi veni în ajutor.

— Domnul Cain.

Alana îi întinse mâna, apoi îl sărută, îndrăzneaţă, pe obraz.

— Soţul meu mi-a spus că ai apărat-o pe sora mea. Nu-ţi voi putea mulţumi niciodată după cum meriţi. Dar cât voi trăi, vei fi întotdeauna prietenul nostru cel mai drag.

— Mulţumesc, doamnă, răspunse el solemn, întoarse apoi privirea spre Christal.

— Du-te şi vezi copiii, Christal. Nu-ţi face griji pentru mine. Mă voi face cât mai comod aici, cât

timp vei sta de vorbă cu sora ta.

— Mulţumesc, spuse Christal, strângându-i mâna. Nu voi sta mult.

— Nu-ţi face griji, repetă el. Mă voi face cât mai comod.

Christal mai privi o dată înapoi, în timp ce ieşea cu sora ei. Cain se aşezase la loc, în fotoliul Ludovic al XVI-lea. Îi veni să râdă. Cain nu avea să se simtă niciodată comod acolo.

*

— Arată foarte bine, spuse Alana, în timp ce urcau scările spre camera copiilor.

— Macaulay? Christal zâmbi discret. Da, arată bine.

— Îl iubeşti? Oh, bineînţeles că îl iubeşti. Ţi se citeşte pe faţă.

Ochii verzi ai Alanei se umbriră pentru o clipă.

— Ni te va lua din nou.

— Dacă ne căsătorim, am putea sta în New York. Cu siguranţă că am putea!

Lui Christal nu îi plăcea întorsătura pe care o luase conversaţia. Aveau atâtea să-şi povestească din toţi aceşti ani. Cum să discute iarăşi despre despărţire.

Alana încercă să-şi ascundă zâmbetul.

— Macaulay Cain se simte în casa asta tot atât de confortabil cum s-ar simţi Trevor Sheridan

încercând să prindă cu lasso-ul un taur sălbatic.

— Domnul Cain nu pare să aibă de gând să rămână aici pentru multă vreme.

— Dar ar putea aştepta până la nuntă.

— Oare? ridică Alana o sprânceană, neîncrezătoare.

Apoi surorile intrară în camera copiilor.

*

În bibliotecă, Macaulay se ridică din fotoliu şi începu să se învârtă căutând ceva de băut. Biblioteca era, la urma urmei, camera unui bărbat şi trebuia să fie şi lichior pe undeva.

Ochi carafa de cristal în antecamera drapată în catifea verde. Îşi turnă într-un pahar şi luă o înghiţitură zdravănă, fără să se sinchisească ce fel de lichior era.

— Iisuse!

Cain închise ochii, încercând să nu lăcrimeze. Gâtul îi luase foc. Mirosi paharul şi râse. Ce fel de băutură avea irlandezul ăsta?

Mai luă o gură, de data aceasta cu mai multă precauţie. Simţi cum licoarea îi încălzeşte toate măruntaiele, dar era deja altceva. Se putea spune că îi plăcea.

— Unde sunt doamnele?

Cain ridică privirea. Străinul care sosise la Noble, pretinzând a fi cumnatul lui Christal se afla în pragul uşii. Intră cu mersul său puţin rigid, cu

acelaşi baston de abanos în mână.

— Văd că nu ai minţit, spuse Cain întorcându-şi din nou atenţia asupra paharului său.

— Eram cine ţi-am spus că sunt.

Sheridan privi spre paharul lui Cain.

— Am ceva mai bun, dacă doreşti.

— Nu, e bun şi ăsta… Indiferent ce este.

— Îl am de multă vreme. Château Margaux mi-a plăcut întotdeauna.

Nu prea ştia Cain ce însemna Château Margaux, dar nici nu avea de gând să lase să se înţeleagă asta.

— Christal şi soţia ta au urcat în camera copiilor.

Sheridan se aşeză şi el într-un fotoliu. După părerea lui Cain, nici el nu se simţea tocmai în largul său acolo. Părea a arăta ca un om care comandase tot ce se afla în jurul său dar nu reuşise încă să se obişnuiască cu ele. Dar cu Alana, soţia lui Sheridan, era altă poveste. Alana Sheridan părea crescută prinţe coloane de marmură şi tapiserii europene. Şi Christal la fel. Christal părea cu adevărat acasă în acest mediu.

Cain mai luă o înghiţitură bună din băutura lui.

— Aş avea multe să te întreb, începu Sheridan.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă cum obişnuieşti să dormi. Mai ales în legătură cu cumnata mea…

Ochii lui Sheridan sclipiră vesel. Aveau o culoare ciudată, un amestec între căprui şi verde.

— N-am de gând să discut cu tine cum obişnuiesc să dorm. Şi e bine să ştii asta de la început, Sheridan.

— Sunt singurul bărbat dintre rudele ei. Şi intră în responsabilităţile mele să-i port de grijă.

Sheridan vorbea cu un accent irlandez uşor perceptibil.

— Poartă-i de grijă cât vrei. Dar dacă m-am culcat sau nu cu Christal, nu-i un subiect pe care să-l discut cu tine. Nici acum, nici altă dată.

Sheridan râse.

— Bun răspuns. Îmi place.

Cain îl blagoslovi pe Sheridan cu o privire ca şi cum i-ar fi spus că nu îl interesa părerea lui. Irlandezul privi gânditor spre capătul bastonului lui, în formă de cap de leu:

— Ce-ai fi făcut în locul meu, Cain?

Cain ridică din umeri.

— Ştiu că te-ai culcat cu ea. Dar, în acelaşi timp, ştiu că i-ai salvat viaţa, şi nu numai o dată. Ar trebui să te determin să te căsătoreşti cu ea, dar îţi sunt recunoscător că ai adus-o pe Christal înapoi, în mijlocul familiei ei. Însă cum aş putea strânge mâna unui bărbat de care mă îndoiesc?

— Crezi că nu ţin la ea?

Sheridan tăcu un timp. Apoi spuse grav.

— Nu, ştiu că ţii la ea. Am simţit asta la Noble. Dar…

— Dar ea a devenit alta acum. O femeie pe care nu o cunosc.

Cain privi în jur, la biblioteca atât de luxoasă şi spuse trist:

— Poate, o femeie pe care n-o voi şti niciodată.

— Sufletul ei nu s-a schimbat. Totul e ca înainte.

— Tu spui asta, Sheridan; dar când ai cerut-o în căsătorie pe sora lui Christal, nu ai fost nevoit să o lipseşti de toate acestea, spuse Cain arătând în jur.

Sheridan râse din nou.

— Mi-am lipsit mireasa de mult mai multe: un loc în societate şi reputaţia ei. Newyorkezii nu se uită cu ochi prea buni când un irlandez se însoară cu una de-a lor.

— Dar Alana nu pare să sufere din cauza asta.

— Alanei nu i-a păsat de societate când s-a măritat cu mine. A fost scandalul secolului.

Sheridan se ridică şi umplu din nou paharul lui Cain, apoi continuă:

— Dar societatea ne-a înconjurat din nou cu atenţie după o vreme; şi a fost în mare parte meritul Alanei.

— Este o femeie remarcabilă.

— Amândouă surorile Van Alen sunt aşa.

— Da.

Cain aşează paharul alături. Era într-o stare încât îi venea să-l arunce în blestematele acelea

de tapiserii, care lui nu-i spuneau nimic.

— Christal a trăit un adevărat iad. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine. Iar acum merită tot confortul şi liniştea de care a fost lipsită în toţi aceşti ani. Merită să trăiască viaţa din care a fost smulsă după ce Didier i-a ucis părinţii.

— Christabel nu are nevoie de toate astea, spuse Sheridan, plimbându-se prin cameră. Crede-mă. Nu o vor face mai fericită.

— De unde ştii asta?

— Ştiu asta mai bine ca oricine.

Umbra unui surâs trecu pe buzele lui Sheridan.

— M-a învăţat soţia mea.

*

Cina fu servită în sufragerie. Erai cincizeci de invitaţi – o adunare intimă, după obiceiurile New York-ului, o mulţime sufocantă şi uriaşă, după părea lui Cain. Copiii se aflau acum la culcare, în camera lor, dar înainte de cină fuseseră aduşi pentru a fi prezentaţi musafirilor. Cain se amuză să observe că cei doi băieţi erau leiţi tatălui lor, cu părul negru şi ochii aceia captivanţi. Bineînţeles, favorita se dovedi a fi fetiţa. Spre stupefacţia lui Cain, Christal coborâse scările cu fetiţa în braţe şi i-o întinse lui. Neavând încotro, o luă în braţe, însă atât de neîndemânatic, încât copila începu imediat să plângă, spre amuzamentul tuturor. Christal

râse şi ea şi se grăbi să o ia înapoi. După ce se linişti, în braţele ei, Cain se aplecă, curios să-i vadă trăsăturile. Era o fetiţă de câteva săptămâni, blondă şi drăguţă ca mama şi mătuşa ei. Christal îi şopti numele plină de încântare: *Christabel.* Cain simţi un nod în stomac. Era o dovadă în plus că viaţa lui Christal era legată de a familiei Sheridan.

*

După cină, Christal găsi un prilej de a-l scoate pe Cain din mijlocul invitaţilor. Seara era rece, dar se acoperise cu o pelerină de satin a Alanei. Ieşi cu Cain pe balconul care dădea spre stradă.

— Ai început să-ţi aminteşti numele tuturor celor care se află aici? Par atât de mulţi, spuse Cain gânditor.

Ea îi culese o scamă de pe rever, cu un gest trădând intimitatea unei soţii.

— Toată lumea e foarte drăguţă. Îmi place mai ales Eagon, fratele lui Trevor, râse ea. Ce mai flirt! Dacă nu ar fi atât de îndrăgostit de Caitlin, i-aş fi spus că nu are nicio şansă.

— Da.

— Şi îţi vine să crezi că sora lui Sheridan este ducesă? Mi-ar plăcea să o întâlnesc când se va întoarce cu ducele la New York. N-am văzut niciodată o ducesă.

— Da.

Christal tăcu. Privi profilul lui Cain în lumina

slabă a felinarelor străzii. Era un bărbat atât de frumos.

— De ce eşti atât de nemulţumit? De când am venit eşti ca un armăsar sălbatic prins în ţarc.

Cain îşi trecu mâna prin păr. Îl avea legat la spate, dar câteva şuviţe îşi dădură drumul, făcându-l să arate chiar ca un sălbatic.

— Plec de aici, Christal. E timpul să mă întorc în Wyoming.

Christal primi vestea ca şi cum s-ar fi aşteptat să o audă. Cain îi păruse de la început neadaptat la viaţa New York-ului. Întrebă încet:

— Când vom pleca?

Cain întoarse faţa spre ea. Întunericul îi ascundea privirea.

— Când vom pleca?

— Plec cu tine.

El o prinse de umeri.

— Ai înnebunit? De-abia ai ajuns aici. Nu ţi-ai văzut sora de ani de zile. De ce ai pleca acum cu mine?

— Pentru că te iubesc. Vreau să rămân cu tine.

Cain îi dădu drumul, ca şi cum atingerea ei îl frigea.

— Trebuie să te întorci la viaţa ta, spuse el privind-o intens.

Christal era mai frumoasă ca oricând; avea o rochie de seară din satin azuriu, cu o dantelă fină, franţuzească, pe marginea decolteului. Cain îi

atinse uşor umerii goi şi colierul cu safire şi diamante – un dar din partea Alanei.

— Uită-te la tine, Christal. Unde e fata aceea pe care am întâlnit-o în Noble, cu rochie de stambă şi clopoţei prinşi de gleznă? S-a dus şi dusă rămâne. Pentru că tu ai fost născută ca să arăţi ca acum, să porţi aceste bijuterii scumpe şi rochii de satin. Nu înţelegi? Iubirea mea nu-ţi va putea oferi nimic din toate acestea. Cel mai bine aş reuşi în Washington. Dar nici slujba aceea în Serviciul Secret nu-mi va aduce o vilă ca aceasta.

— N-am nevoie de nicio vilă.

Vorbele lui îi dădură un sentiment confuz. O făcură să-şi dea seama că într-adevăr, în toţi acei ani, crezuse că familia şi casa aceea însemnau totul pentru viaţa ei. Dar acum se îndrăgostise de el şi Cain însemna acum tot ce îşi dorea de la viaţă. Nu se putea ca el să nu înţeleagă.

— Nu ştii ce îţi trebuie. Sau ce vrei.

Cain oftă din greu şi continuă:

— Doar cu un minut în urmă te bucurai la gândul că sora lui Sheridan este ducesă. Ai ocazia să trăieşti viaţa de la care ai fost îndepărtată cu brutalitate. Nu vreau să te ţin departe de ea.

O cuprinse dintr-odată o nelinişte ciudată. Nu se putea ca el să-i spună că o va părăsi.

— Nu mă vei îndepărta tu de viaţa aceasta. E alegerea mea. Iar eu aleg să merg cu tine.

— Plec în noaptea asta.

— Tot ce te rog e să mai rămâi puţin…

— Nu.

Cain întoarse privirea în stradă. Niciunul din ei nu intra în sufragerie. Spuse în cele din urmă încet, într-o şoaptă răguşită:

— Nu mă simt bine aici, văzându-te aşa cum ai fost cândva, nu aşa cum te ştiu eu. Trebuie să mă întorc la Noble şi să îmi închei socotelile acolo. Apoi voi pleca la Washington. Oricând vei vrea, ştii că te poţi întoarce la mine, micuţo, dar acum rămâi aici.

Vocea lui deveni parcă sugrumată de o emoţie stranie:

— S-ar putea să-ţi placă, Christabel.

Christal îl privi; stăpânindu-şi lacrimile. Numele ei real, pe buzele lui, sunase străin şi neprietenos. Îi şopti, tristă:

— Spune-mi când pleci? În noaptea asta? Voi veni cu tine.

Cain privi prin geamurile mari ale sufragerie.

— Cred că sora ta te caută.

Christal întoarse capul. Alana îi făcu un semn cu mâna.

— Să-mi spui când pleci. Voi veni cu tine, Cain. Îţi jur că voi veni, spuse ea.

— Sigur, şopti el, în timp ce Alana o luase pe Christal de braţ, conducând-o spre un grup de doamne, ale căror smaralde şi diamante ce străluceau în bijuteriile lor ar fi fost suficiente să finanţeze toată armata Confederaţiei.

— Sigur, repetă el, întorcând privirea în

stradă.

Dar nu-l auzi nimeni.

CAPITOLUL 30

— L-ai văzut pe Macaulay? întrebă Christal, abia reuşind să-şi ascundă disperarea din privire, după ce o trăsese pe Alana din mijlocul unui grup de tinere domnişoare.

Christal urcase în camera fetiţei împreună cu Alana, în timp ce sora ei alăptase copilul. Apoi o rugase pe sora ei s-o lase să-şi legene nepoţica, s-o adoarmă, iar când se întorsese, Macaulay nu era nicăieri.

— Draga mea, trebuie să fie prin preajmă…

Alana privi în jur. Îşi căută soţul în mulţime. Trevor îşi ridică privirea şi se îndreptă spre ea.

— Trevor trebuie să ştie unde se află. Oh, Christal, arăţi îngrozitor. De ce eşti atât de îngrijorată… poate s-a dus la culcare.

— Nu…

Christal îşi frământa mâinile, în timp ce mai aruncă o privire în mulţime. Statura înaltă a lui Cain nu era printre toate acele sclipiri de giuvaieruri, rochii de satin şi fracuri negre.

— Oh, să nu-mi spui că a plecat! Nu-mi spune aşa ceva!

— Unde ar fi putut pleca la ora asta târzie?

Alana se întoarse spre soţul ei, care între timp traversase încăperea şi ajunsese lângă ele.

— Trevor, unde e Macaulay?

— Cain? L-am văzut la miezul nopţii. Vorbea cu Whittaker.

Christal păli.

— Aş putea vorbi cu majordomul?

— Desigur, vino.

Trevor o luă de braţ. Alana îi privi, cu o umbră de îngrijorare în ochii ei frumoşi.

Majordomul era la intrarea în sufragerie, explicând unui servitor cum să strângă masa.

— Whittaker! îl căutăm pe domnul Cain. A vorbit ceva cu tine?

Vocea puternică a lui Sheridan răsună între coloanele de marmură.

Whittaker se înclină spre Christal.

— Tocmai l-am văzut domnule. Mi-a cerut armele pe care mi le lăsase când a venit.

— Şi-a luat armele? se sperie Christal.

— Avea de gând să împuşte pe cineva? întrebă Sheridan.

— Nu… îşi scuturǎ Christal capul, încercând să nu izbucnească în plâns.

— Am greşit cu ceva? exclamă Whittaker, îngrijorat. Trebuia să nu-i fi dat armele? Am crezut că mi le-a cerut pentru că voia să meargă la culcare. Am auzit că toţi cowboy-ii dorm încălţaţi cu cizmele şi am presupus că domnul Cain obişnuieşte să-şi păstreze şi pistoalele.

— M-a… părăsit, abia rosti Christal, înecată de plâns.

Îl privi pe Sheridan, care rămase perplex, apoi fugi în foaier, ridicându-şi rochia grea de satin, ca să urce repede, câte două trepte odată, scările de marmură spre dormitorul ei.

*

— Oh, nu putea să fi plecat! De-abia aţi sosit azi! exclamă Alana, în timp ce Christal îşi strângea cele câteva lucruri într-o valiză.

— Probabil m-a căutat, îşi înghiţi Christal lacrimile în timp ce mai strânse o rochie… şi a crezut… că eu… că eu mă distrez… că îmi place aici…

— Despre ce vorbeşti, Christal?

— Oh, cum să-ţi explic?

Christal privi prin cameră să vadă dacă nu uitase ceva. Uitase. Era rochia ei albastră. Părea ridicol de ieftină şi grosolană faţă de tapiseria fină a mobilei pe care era aşezată, dar pentru ea era cea mai frumoasă rochie din lume. O ridică şi o strânse la piept, cu gândul la Cain.

— Nu ne place? întrebă Alana aproape ofensată. Oh, dar cum se poate? Nici nu a avut timp să ne cunoască.

— O face pentru binele meu. Mi-a spus că pleacă, mi-a spus că e mai bine să rămân la New York şi să-mi reiau locul în societate. Dar i-am

spus că îl iubesc… cum a putut să plece fără să mă anunţe?

Alana o ajută să-şi strângă rochia albastră, fără să mai facă niciun comentariu asupra faptului că sora ei renunţa la toate rochiile scumpe pe care i le oferise, în favoarea unei rochii de lână.

— Am vrut să dansez la nunta ta, Christal. Dacă pleci şi te măriţi în Wyoming, nu voi fi acolo, spuse Alana cu ochii în lacrimi. Aş fi vrut să îţi organizez o nuntă mare şi frumoasă.

— Cred că voi avea un copil.

Alana rămase privind la ea înmărmurită.

— Mi-am dat seama luna aceasta, dar cu toate câte s-au întâmplat în săptămânile acestea, nici nu m-am gândit… nici nu m-am mai gândit la asta.

Christal îşi lăsă capul în palme.

— Ce-aş putea face, Alana? Dacă ai fi în locul meu, ce ai face? Să-l chem înapoi aici şi să văd că e nefericit? Sau să plec după el şi să-l iubesc? Nu înţelegi, el ştia că locul lui nu e aici… iar acum văd că… nici locul meu nu mai e aici.

Alana nu îşi găsea cuvintele. Stătea doar, privind spre Christal şi lăsându-şi lacrimile să cadă în tăcere.

— Nu i-am spus încă de copil. Voiam să fiu sigură.

Christal simţi din nou că o podidesc lacrimile.

— Nu vreau să te părăsesc, te iubesc, Alana. Îi iubesc pe copiii tăi şi pe Trevor. Dar ce pot face?

îl iubesc pe Macaulay atât de mult…

— Du-te după el.

Alana luă valiza şi strânse mâna lui Christal.

— Dacă nu voi dansa la nunta ta, voi veni la naşterea primului meu nepot sau nepoată. Când va veni pe lume?

— Peste opt luni… sau poate şapte? Oh, nu ştiu!

Christal izbucni deodată în râs, printre lacrimi.

— N-am găsit niciodată răgazul să calculez.

— Dacă ajungem în Wyoming şi bărbatul acesta nu ţi-a pus inelul pe deget, Trevor o să-l împuşte…

— Nu-ţi face griji. Doar să-l găsesc pe Macaulay. Restul va veni de la sine.

— Să ne scrii, ca să ne dai de veste unde te afli, sau vom porni din nou în căutarea ta.

Alana o strânse la piept cu dragoste şi tristeţe.

— Şi să mai ştii că te iubesc. Şi nu te-aş fi lăsat să pleci, dacă n-aş fi fost nevoită s-o fac.

Plină de amărăciune, Christal se forţă să fie tare în faţa unei noi despărţiri. Coborî în grabă treptele de marmură spre trăsura care o aştepta.

*

Trenul spre St. Louis tocmai dădea semnalul de plecare, când Christal ajunse alergând pe

peron. Continuă să alerge de-a lungul trenului, aruncându-şi privirea spre fiecare fereastră, căutându-l pe Macaulay. Ajunsese la mijlocul trenului şi încă nu îl zărise. O podidiră lacrimile. Trecuse prin prea multe de când îl cunoscuse, ca să se termine totul în felul acesta. L-ar fi putut găsi mai târziu, dar ea îl dorea, îl iubea, avea nevoie de el, acum.

— Unde eşti, sudist afurisit! strigă ea, spre stupefacţia celor aflaţi pe peron, în timp ce trenul se puse uşor în mişcare.

*

Şi atunci îl văzu. Era aplecat peste balustrada din capătul vagonului următor, privind gânditor şi sumbru la gara din care pleca.

— Te urăsc! îi strigă ea, alergând să ţină pasul cu trenul care se mişca încă destul de încet.

Macaulay făcu ochii mari, cât pe ce să cadă de uimire.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? ţipă el, alergând în celălalt capăt al balustradei, aproape de ea.

— Vin cu tine, ticălosule! Cum ai putut să mă laşi aici?

Cain se întunecă şi cuta dinspre sprâncene deveni mai adâncă.

— Ţi-am oferit… o altă posibilitate. Nu-ţi dai încă seama ce laşi în urmă. Nu vreau să fii

nefericită. Pot face ceva mai bun decât să târâi după mine o femeie nefericită…

— Deci nu vrei să fiu nefericită?

Christal îşi pierdu răbdarea, mai repede decât se mişca trenul. Furioasă, îi aruncă valiza în braţe. Apoi îşi smulse de la gât colierul cu safire şi diamante.

— Atunci ia-mă cu tine în Wyoming! Lasă-mă să părăsesc viaţa din New York. N-o vreau.

Ca să dovedească ceea ce spusese, Christal dădu colierul primei persoane pe care o văzu, o femeie bătrână, cu capul acoperit cu un şal negru, care aproape leşină când văzu cu ce se trezise în mână, ca din senin.

— Iisuse Hristoase! aproape că ţipă Cain, nevenindu-i să creadă.

— Ia-mă cu tine! Am minţit… nu te urăsc… te iubesc. Nu lăsa lucrurile astea fără valoare să ne despartă!

Christal continua să alerge lângă tren, dar acesta începea să capete viteză. Îşi aruncă pelerina de satin şi îşi scoase cerceii de diamant, aruncându-i unei alte femei ce rămase privind stupefiată.

— La naiba, Christal, ce faci? îngăimă Cain uimit de purtarea ei nebunească.

Christal renunţase în câteva minute la o mică avere.

— Vreau să-ţi arăt că te iubesc!

Trenul căpătă mai multă viteză. Christal abia

mai respira. Dacă Macaulay nu întindea o mână să o ajute, pierdea trenul.

Şi viaţa ei era terminată. Pentru că fără el nu putea trăi. Toată averea nu însemna nimic fără iubirea lui.

— Ar putea fi marea ta greşeală! încercă el să fie cât mai convingător.

Christal nu răspunse. Alerga, privindu-l. Rochia i se murdărise, târâtă pe peronul murdar; părul, aranjat înainte cu atâta grijă, se desprinse şi îi cădea pe umeri. Moştenitoarea cea mândră şi bogată dispăruse. În locul ei era o femeie cu inima gata să se frângă, pentru că Macaulay Cain credea că pentru ea e mai bine să rămână în New York, cu averea şi poziţia ei în înalta societate.

— Nu, acum chiar te urăsc! strigă ea disperată, ajunsă la capătul peronului.

Atunci un braţ puternic o înşfacă şi Christal se trezi de pe peron la pieptul cald al lui Cain.

— Yankee nebună, şopti el cu faţa îngropată în buclele ei de aur.

— Am minţit… de fapt, nu te urăsc…

— Să nu te aud plângându-te! Dacă te măriţi cu mine, nu vei avea viaţa surorii tale, asta e sigur.

— Du-mă în Wyoming. Vreau să văd munţii. Vreau să văd nuferii de pe Lacul Singuratic. Vreau să fiu soţia ta. Vreau să mă iubeşti.

Ochii săi reci de lup singuratic se umplură de lacrimi. Îi luă mâna cu cicatrice şi o lipi de inima

lui.

— Micuţo, dacă vrei să te iubesc, ai deja ceea ce vrei. Fără tine nu am nimic pe lumea aceasta.

Ea zâmbi şi-şi desfăcu valiza, bucuroasă că nu o pierduse în fuga ei după tren.

— Ce faci?

Christal îşi scoase rochia albastră din valiză.

— Crezi că e bună de rochie de nuntă? Poate o să-mi pot face şi un buchet frumos. Cine ştie, când ajungem la Noble, poate Dixiana este deja judecător de pace şi ne-ar putea căsători ea.

— Va veni şi ziua aceea, zâmbi Cain.

— Dar nu prea târziu.

— Şi de ce nu?

Christal râse şi aruncă rochia în braţele lui.

— Pentru că în curând n-o să mă mai încapă, cow-boy nesuferit, de asta!

— Ce…?

Christal zâmbi şăgalnic.

— Iisuse… pricepu el în cele din urmă.

— Şi am primit asigurarea că oamenii lui Sheridan vor veni pregătiţi să linşeze pe cineva, dacă nu apare un inel pe degetul meu la timp…

Cain izbucni în râs şi slobozi un chiot de rebel, făcând să răsune trenul. Apoi o prinse în braţe şi o sărută sălbatic, în timp ce gara rămânea tot mai mică în urma lor. Luna apăruse deasupra, în timp ce luminile oraşului dispăreau în noapte. Trenul se îndrepta spre vest, către munţi, acolo unde cerul săruta pământul.

SFÂRŞIT